

A. Gr. 6

66 li
n

Coll. a. gr. 66 li

Schneider
(Anthologia)

Auct. Gr. Vet.
Collect. 1, 8. p. 20.

PERICVLVM CRITICVM
IN
ANTHOLOGIAM
CONSTANTINI CEPHALAE,
CVM EDITAM TVM INEDITAM.

ACCEDVNT
EMENDATIONES IN ARISTOTELEM
ET
ANTIGONVM CARYSTIVM.

SCRIPSIT
IOANN. GOTTL. SCHNEIDER.

LIPSIÆ
SVMTV ENGELHARTI BENIAMINIS SVICQVERTE
A. C. MDCCCXXII.

PERICULUM CRITICUM
IN
ANTHOLOGIAM
CONSTANTINI CEPPHIAE

PER EDITIONEM TAVI INEDITAM.

RECEPIT
IMENDITIONES IN ARISTOTELIS

ET
ANTHOLOGIAM PERICULUM

SCHEIDT
IOANNI GOTTL. SCHNEIDER

Antiquarische
Bibliothek
München

IN VITAE
ET MORTIS PERICULUM CRITICUM
IN ARISTOTELIS

VIRIS
AMPLISSIMIS,
IN RE CRITICA SVMMIS,
CHR. GOTTLOB HEYNIO

REGI BRITANNIAE A CONSILIIS, ELOQV.
P. P. O. IN ACAD. GOETTINGENSI,

IO. IACOBO REISKIO

M. D. LIPS. ARABICAE LINGVAE P. P.

IO. FRIDERICO FISCHERO

HVMANIORVM LITTERARVM P. P. LIPS.
SCHOLAE THOMANAE RECTORI

FAVTOBIBVS SVMME VENERANDIS,
FIDIS STVDIORVM SVORVM
RECTORIBVS,

PIO GRATOQVE ANIMO
HANC OPELLAM

D. D. D.

IOANNES GOTTLOB SCHNEIDER.

Varie mihi animum meum affici sentio hoc tempore,
quo me a colloquiis disciplinaque VESTRA fortuna
abducit. Multae enim sunt necessitudines, quibus
me VOBIS obstrictum tenetis. Dum igitur trepido,
dum tantis VESTRIS beneficiis aliquo modo respondere
cogito, constitui tandem hanc meam opellam VESTRIS
nominibus inscribere; cum, ut VOBIS studiorum meo-
rum rationes redderem, tum maxime vero, ut publice
animum meum VOBIS oppignorarer. TIBI quidem,
VENERANDE REISKI, reddo nunc, et per vitam gra-
tias eas, quas summo amori, singularique benevolentiae,
quibus vel hanc aetatem meam rexisti, vel studia mea
fouisti, debeo. Gratus memoriam nominis TVI tan-
tum venerabor, quanta eruditionis TVAE laus et fama
totum fere terrarum orbem peragrauit; nec minus
quam ille Homericus Nestoris admirator, opto, ut TIBI
iuuentutis viridis aetas, illi vero talis sapientia con-
tingat. Felix suavi doctae coniugis consortio quam
diutissime frui, meque TVO amore porro dignare.
Nec ego unquam TVAE, CLARISSIME FISCHERE,
humanitatis amorisque in me TVI memoriam animo
oblitterabo; quibus ego pares, vel laudes, vel gratias
referre non possum. In plurimis, quae TIBI gratus
debeo, illud unum, quod ad eruditionis TVAE famam
copiosissimum, mihi vero ad regenda studia mea salu-
berrimum fuit, commemorabo. Solus enim, postea-
quam me in TVAE eruditionis quandam familiarita-
tem

tem admisisti, non tam me praeceptis, quam TVO exemplo docuisti, constanti diligentique grammaticorum primum, post autorum bonorum lectione ingenium subigere, ne vanae eruditionis specie aliqua subito inflatum, temere ebulliat. Quare lactabor, si mea haec opella non tam ingenii acumen, quam diligentiam solertiamque TIBI approbauerit. -- Denique, quo iam diu animus mihi properabat, ad TE, SUMME VENERANDE HEYNI, deuenio, qui me, plane ignotum hominem, atque a fortuna abiectum, in beneuolentiam et patrocinium TVVM suscepisti, singularique humanitate dignaris. Quam si efficiam unquam, ne indigne profudisse videaris! Certe ego hoc publice spondeo, eaque me lege TVAE disciplinae totum trado, SUMME HEYNI, me nunquam commissurum fore, ut ulla in re amorem studiumque animi mei desideres. Quantum ingenium doctrinaeque TVAE copias, quae omnes omnium laudes superant, admiror, tantum magnitudinem animi candoremque per vitam venerabor, ita quidem, ut tanta TVA beneficia gratissimo animo tueri studeam. Interim reddo TIBI hanc meam opellam, in qua ut argumenti leuitatem amatoriam reicies mecum, ita rationem eam, quam in interpretandis his carminibus secutus sum, TIBI, perfectissimo omnium poetarum interpreti et sospitari, probari vehementer cupio.

Vt caput in magis ubi non est tangere signis

Ponitur hic imos ante corona pedes.

PRAE-

PRAEFATIO.

Offero Tibi, *benigne Lector*, opellam meam, qua carmina plurima Anthologiae Cephalianae, emendare atque illustrare conatus sum. Quodsi in interpretando coniiciendoque lapsus fuero, libere animoseque obloquentes feram, et laudabo; omnem vero impudentiae invidiam, ex hoc scriptionis genere forte contrahendam, deprecor. Vbi licuit, fugienti similis Sirenes Laërtiadae, properavi; sed interdum frigandum fuit, vbi res et causa litterarum graecarum latinarumque communis me impediebat; Forte hinc intelligent illi, qui lubenter famam pudoremque virorum doctorum, qui Petronium similesque illi scriptores illustrarunt, allatrant, quantum litterarum humaniorum rei intersit, Anthologiam vtramque vel studiosius legi vel emendatius edi. Sed permittamus fortunae iudicium. — Quibus subsidiis usus sim, velim magis ex re ipsa, quam mea commemoratione intelligi. Insignis in
me

me exstitit humanitas Illustris KLOZII, qui collatione Codicis Vossiani, aliisque copiis hanc operam adiuuit; cui, quas possum, maximas, gratias ago, rogoque vt mihi, studiisque meis porro fauere velit. Gratus etiam agnoscō liberalitatem summam Illustris STIGLITII, qui per FISCHERVM Clarissimum rogatus, humanissime Apographum Codicis Palatini et Dresdensis in vsus meos concessit. — De Emendationibus in Antigonom dixi in ipso earum limine; quas, si Deus mihi otium concesserit, proxime Specimen nouae Nicandri editionis sequetur. Vale.

Scripsi Lipsiae,
ad d. 1. Octobr. 1771.

CAPVT I.

ANTHOLOGIAE A REISKIO IN MISCELLANEIS LIPSIENSIBVS EDITAE *EPIGRAMATA MVLT* EMENDANTVR ET EXPLICANTVR.

Versabor in iis epigramatibus Anthologiae Cephalae, quae summum REISKII ingenium experta, nondum tamen satis emaculata sunt, quod ipse vir summus aliquoties fassus est. Succedam in hac igitur provincia quodammodo REISKIO, hoc tantum praefatus omnia fere bona quae fortasse attulero, me eidem debere.

Carmen 279. Φεύγετε νέοι παῖδα Κυθήρης τοξόβλον ἔρωτα. Totum est hoc carmen quod reperiri poterat in Codice, mire mutilatum. Fallor an restituendum carmen ex Bandinii V. C. Catalogo bibl. Laur. T. II. p. 336. vbi hoc ineditum habetur:

Φεύγετε τοξοφόρον τῆτον τὸν ἔρωτα τιτρώσκει

Καὶ ταύτη περᾶει σώματα πάντα βέλη.

Iudicent periti, inprimis REISKIVS poster, cui omnia mea probari vehementer cupio.

Carmen 282. Gaetulici MS. Lips. IX. p. 102. non cohaeret, quod cuilibet qui cum cura perlegerit, apparebit. Nam a versu sexto vsque ad finem non conuenit initio. Putabam igitur distinguendum hoc carmen in duo epigramata; in quo me confir-
A mat p. 103.

mat consensus schedarum Thryllitii, quibus benignitate summi REISKII usus sum, in quibus nouum epigrama versus sextus facit, quod Rufino tribuitur num. 119. Consentit etiam codex Laurentianus, ex quo idem epigrama profert Bandinus in Catalogo bibl. Laurent. T. II. p. 113. Apponam ut varietas lectionis simul appareat, ut Celeb. REISKE edidit:

Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δέλιδας ἐκλεγόμεθα

Οἱ μὴ τοῖς σπαταλοῖς κλεμμασι τερπομενοί.

Ταῖς μὲν χρῶς ἀπόδωδε μύρε, σοβαρὸν τε Φρύαγμα

Καὶ μέχει κινδύνων ἐσπομένη σύνοδος.

Ταῖς δὲ χάρις καὶ χρῶς ἴδιος καὶ λέκτρον ἑλπίμεν

Δώροις ἐκπάγλοις ἐκ ἀλεγιζόμενον.

Μιμῆμα Πύρρον τὸν Ἀχιλλεὺς ὅς προέκρινεν

Ἑρμιόνης ἀλόχε τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

Versu tertio schedae Thryll. habent σοβαρῶν sed vulgatae consentit lectio Florentini codicis. recte. Versu quarto etiam schedae Thryll. et Bandinus habent κινδυν, quod tamen eodem redit. Pro ἐσπομένη Bandinus ἐσσομένη male habet. Versu sexto ἐκπάγλοις est coniectura Cel. REISKII quam probarem, nisi vera lectio ab Heinsio, schedis Thryll. et codice Florentino esset seruata; exhibet enim Heinsius δώρων καὶ σπατάλης: in Lipsiensis codicis margine scriptum fuit tantum ἐκ σπατάλης pro ἐκ πατάλοις, quod in ipso codice est; eodem ducit lectio sched. Thryll. ἐκσπατάλοις, et Bandini ἐκσπατάλης. Hinc efficitur verum esse lectionem, quam Heinsius exhibet, siue ex Salmasii coniectura, quod Cel. Reiske suspicatur, siue ex aliquo codice profectam; quam deposcit etiam verbum ἀλεγιζόμενον, cui Dativus δωροις non conuenit. Confirmatur ea lectio

3
lectio ex Anthologia edita VII, p. 465. edit. Stephani.

Ποῖόν τις πρὸς ἔριτας ἴσι τρίβον; ἐν μὲν ἀγυιαῖς
Μάχλαδος διμῶξει Χρυσομανῇ σπατάλην;
Antholog. 2. p. 156.

Μηδεὶς μοι ταύτην ἐρεσίτραπε τὴν σπατάλην σὲ
Ποιήσσει θεῶν, ἢ σὺ κατασπαλάξ.
Antholog. 3. p. 179.

Ἡ διὰ τὴν σπατάλην διονυσιοπηγανόδωρος.

Carmen 285. est Rufini de iudicio clunium, cuius ipse iudex vocatus erat. Male enim Toupius, *cf. pag. 103.* qui hoc carmen Epist. Critic. p. 86. emendavit, putabat esse id scriptum in puellas lauantes, quod sine dubio suspicatus est ex versu septimo. Sed haec opinio ex ipso carmine et ex comparatione Alciphronis I. 39. satis refutatur. Idem carmen exhibent Schedae Thryllit. num. 120. cum aliqua lectionis varietate. Carmen ipsum prius apponam:

Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινα τριῶν. εἶλοντο γὰρ αὐτὰ

Δείξασα γυμνὴν ἀσεροπὴν μελέων.

Καὶ ῥ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένη γελασίνοις.

Λευκὴ ἀπὸ γλατῶν ἤθεεν εὐάφιην.

Τῆς δὲ διαιρομένης Φοινίσσετο χιονέη σὰρξ

Πορφυρέοιο ῥοδῷ μᾶλλον ἐρυθροτέρῃ.

Ἡ δὲ γαληνίωσα χαράσσετο κύματι κώφῳ

Ἀυτομάτῃ τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένῃ,

Ἐν ταύταις ὁ θεῶν ὁ κριτὴς ἐθεάσατο πυγὰς.

Οὐκέτ' ἂν εἴδ' εἰσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

Versu 2. Toupius l. c. legit γυμνῶν, quod non necesse, saepe enim epithetorum usus apud Poëtas va-

riat. Versu 3. recepi σφραγιζομένη, quod Codex Lips. Sched. Tryll. et Suidas etiam habet; probavit quoque postea ipse cel. Reiske p. 442. cum Pierfsono, Verisimil. p. 93. In Iamblichi Protreptico Symb. XI. p. 142. pro τὸ δὲ σύμβολον εἶναι αὐτοῖς ἀποσφραγιζόμενοι ἀπὸ τῶν ἐκείνῃ ἐργῶν, lege ex MSto Rigaltii, cuius variae lectiones penes me, τὸδε τὸ — ἐπισφραγιζόμενοι, ibid. l. 11. ex eodem lege ὄκνον. Alia addo ex eodem. Pag. 129. l. 6. pro ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὄντα recte καλῶν habet deleto ὄντα; sequitur enim κακῶν καὶ αἰσχεῶν. Pag. 130. l. 1. lege ex MS. ἢ εἰ διὰ πλείονων εἴχων, l. 13. λεληθότως pro λεληθότος; quod tamen damnat Herodianus Pierfsoni 433. Pierfson apud veteres Atticos se legisse negat. At habet Anacreon Od. 28. 16. l. 22. pro τῶν ἐκάστῃ, recte Scaliger in notis MS. τὴν ἐκάστῃ legit l. 32. pro ἀνόντα recte MS. εὐνοητα, solennis error. Pag. 131. l. 12. recte διαπτύξεις et l. 14. pro δόξει αὐτοῖς praeclare δόξειαν τοῖς, l. 17. pro χρήματ' MS. χρήμετ' recte Scaliger emendat, ῥήματα. Pag. 137. l. 6. pro οἶκῃ μικροτητι. ἐγκῃ habet, l. 27. ἀδιάψευστα recte, l. 33. ἀπισησόμεν recte. Pag. 140. l. 25. recte ἀηδῇ pro αἰδεῖ, l. 28. recte ὀνέεται legit Scaliger, ut ex Plutarcho legend. monuit Anonymus. Pag. 142. l. 11. recte καὶ μὴ θυμῷ. Pag. 153. l. 24. pro εἰς ταυτὸ δὲ φῆ, MS. δὲ φέρει, Scaliger δ' ἐφῆ. Pag. 144. l. 12. pro ἀμαθίας MS. recte ἀληθείας. P. 150. l. 22. pro ἔλωμεν, MS. recte ἔλκομεν, Scaliger ἔλωμεν, l. 31. recte φιλοσόφει φησὶ ὡς ἀληθῶς. Pag. 151. l. 32. legit recte αἱ δὲ ἐπὶ δακτυλίοις γλυφαί, vulgo ἐπὶ deest. Pag. 157. pro καὶ μὴ συνέχειν μηδὲ ἀφανίζειν τὰ δι' αὐτῇ ἰχνη. Scaliger bene emendat συγχεῖν. Pag.

159. l. 2. pro αἰεὶ bene ἐστὶ, l. 20. pro ἐπιφθαρτικόν, ἐστὶ φθαρτικόν, l. 30. pro ἐρεῖ, ἀρεῖ recte, sed defino. Versu 4. pro ἦθ' εὖ, quod Cod. Lips. habet, Schedae Thryll. ἦντεεν et εὐαφίη exhibent. Suidas voc. γελασίνοσ habet, ἦνθ' εὖ εὐαφίην, partim bene, partim male; ἦνθ' εὖ enim vera lectio est, εὐαφίη vero malum verbum, quod se tamen summo Reiskio probare potuit, qui inde totum locum ita constituebat:

Καὶ ἔ' ἡ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζόμενῃ γελασίνοισ
Λευκῇ ἀπὸ γλατῶν ἦνθ' εὖ εὐαφίη.

Sed non meminerat vir doctissimus verba ἡ μὲν pertinere ad πυγάς, non ad ipsas puellas; neque necesse est cum Toupio l. c. legere, εὐαφέων scil. γλατῶν: equidem vnice probo lectionem Thryll. λευκῇ ἀπὸ γλατῶν ἦνθ' εὖ εὐαφίη scil. ἡ πυγῇ. Versu 5. Toupius mavult διανομένης i. e. aqua perfusae, humidae, vt Carmine 301. χρύσεια μαζῶν — μῆλα διανομένη. Sed haec coniectura ex eo errore orta est, quem initio refutaui; διαίρειν h. l. est vel deducere πυγάς, vt vult Cel. Reiske, vel tollere in altum, de qua notione idem ille Toupius videndus Emend. l. 94 - 5. Versu 7. schedae Thryll. habent γαληνίσσα et ταρασσάτο, bene quod ad vltimum attinet; χαράσσειτο enim nimis durum verbum, praesertim in re adeo delicata et τρυφερά. neque satis conuenit τῷ κύματι. pro κωφῶ, mallem κερφῶ; nam πυγῇ tranquilla et quasi ierena, tanquam mare, turbabatur tamen leui vndula quam σαρκῶν χύσις sponte efficiebat; ita enim loquitur idem Rufinus Carmine 286. vers. 3. Alibi exstat ὑδάτινα φορέσσα βραχίονα. Quam saepe κερφὸς et κωφὸς consula fuerint a libra-

riis, sciunt his litteris initiati. Versu 9. recte Cod. Lips. ὁ θεῶν ὁ κριτῆς, quomodo etiam sched. Thryll. in Anthol. Steph. p. 476. legitur ὁ κριτῆς ὁ θεῶν. Ibidem pro πυγᾶς legitur κέρως, quod ex superstitione Planudae castitate profectum existimari debet. Marginis Lips. Cod. lectionem εἰ τὰυτας δὲ θεῶν ὁ κριτῆς, quam Cel. Reiske recte damnauit, male tamen probat et defendit Toupius, studio obloquendi ductus. Comparabo nunc elegans carmen eiusdem Rufini Antholog. editae VII. p. 476.

Ἦρισαν ἀλλήλοισ ἐσδόπη μελίτη ἐσδόκλεια

Τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κάλλος ἀρειότερον

Καὶ μὲ κριτὴν εἶλοντο καὶ ὡς θεᾶν αἱ περιβλεπτοί

Ἔησαν μένω νέκταρι λειπόμενα.

Ἀλλὰ σαφῶς ἃ πέπονθε πάρις διὰ τὴν κρίσιν εἰδὼς

Τὰς τρεῖς ἀθανάτους ἐνθὺ συνεσεφάνην.

Carmen hoc mutilum esse docebo in Addendis quae Lector adeat; Veniam peto, quod per instantes nundinas et typothetarum festinationem singula suis locis inserere non potuerim, quae ex duobus MSS. Anthologiae addenda fuerant.

f. p. 105. Carmen 291. Philodemi recte inter facetissima totius Anthologiae refert Cel. Reiske, ut omnia Philodemi, quae dialogo scripsit, in hoc genere excellent. Nihil habeo ad hoc carmen, quod moneam nisi quod versu 4. pro εἴτ' ἀπὸ σὲ παρέσῃ cum Valquenario ad Hippolyt. p. 286. legendum est εἴτα πῶς παρέσῃ, emendatione certissima. Vindicabo hac occasione Philodemo aliud epigramma, quod ἀδελον legitur in Antholog. VII. p. 483. quanquam fateor coniecturam meam vna similitudine niti, quae duo-

duobus illis carminibus inter se intercedit. Iudicent periti:

Χαῖρε κέρη. καὶ δὺ σὺ. τίς ἡ προσιῦσα; τί πρὸς σέ;

Οὐκ ἀλόγως ζητῶ δέσποτις ἡμετέρη.

Ἐλπίζειν ἔξεις; ζητεῖς δὲ τί; νύκτα. Φέρεις τί;

Χρῦσιον. εὐθύμει. καὶ πόσον; ἐδύναμαι.

Versu 3. recte Cel. Reiske legendum monet *ῥέλει* δὲ τί, pro *ζηλεῖς*, quod metro repugnat. Obiter moneo in Carmine 357. v. 2. legendum *ἀσέρα* τῷ χρυσῷ *τερπομένη* Σθενίῳ, vt habet MSS. Pierſoni ad Moerin. p. 413. Ex eiusdem codice, Carmine 345. v. 12. lege *ἐξῆς*, ὧν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφετο, male Cod. Lips. κοινῇ, sed recte Heringa et Pierſon ad Moerin p. 452. κλίνη habent, vbi docetur saepe hanc vocem cum aliis permutatam fuisse.

Carmen 293. est obscoenissimi argumenti, quod tamen saluo pudore iuuenili emendare licebit.

Ἐι δυσι λειτρυῖσα πρὸς ἓν τάχος, ἀνδράσι λύδη,

Τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ' ἀπὸ τῶν ὀπιθεν,

Ἐισδέχομαι φιλόπαιδα γυναικομανῇ φιλυβρισην.

Ἐι σπέυδεις ἐλθὼν σὺν δυσι μὴ κατέχε.

Recte versu primo Toup. Epist. Crit. p. 97. legit pro *τάχος*, *λέχος*, quod ipse sensus postulat. Ita Carm. 297. μήποτε γαστροβαρὴ πρὸς σὸν λέχος ἀντιπρόσωπον etc. sed insuper pro *εἰ* videtur legendum ἢ, vt secundum distichon cum primo, per participium *λειτρυῖσα* cohaereat. Vers. 2. sched. Thryll. dabant ὑπὲρ τῶν ὀπιθεν, quod cum lectione Lips. comparatum ad coniecturam cel. Reiskii ducit; eadem schedae lectionem Cod. Lips. versu 1. exhibent *εἰ* *τρισι*,

sed vir aliquis doctus in margine coniecerat *εἰ δυσί*, quomodo etiam coniecit Cel. Reiske. Cui lectioni obstare videtur versus ultimus *σὺν δυσὶν ἐλθῶν*, quare assentior Toupio, qui l. c. vulgatam defendit et explicat; quae repetere nec pudor nec otium permittit. Versum ultimum pro desperato deposuit Reiskius, quem ita ex schedis Thryllit. restituo: *εἰ σπένδεις ἐθέλων, σὺν δυσὶν, ἦκε τάχος* i. e. *ταχέως*, ut saepissime. nam distinctio, quam adhibet Toupius, nil iuuat; ita autem distinguit: *εἰ σπένδεις, ἐλθῶν σὺν δυσί, μὴ κατέχε*, quod anglice explicat: come three and welcome; ex quo apparet verum sensum viro doctissimo satis fuisse perspectum. Non sine voluptate leget lector epigramma in Clysterem ex Antholog. inedita, quod protulit Pierſon ad Moerin. p. 278.

Μένω μοι θέμις ἐστὶ γυναικῶν ἐν Φιλότητι

Μίσγεσθαι φανερώς λισσομένων ποσίων.

Μένος δ' ἡθέοισι καὶ ἀνδράσι ἡδὲ γέρεσιν

Παρθενικαῖς τ' ἐπέβην ἀχνυμένων τοκέων.

Μαχλοσύνην δ' ἤχθηρα, φιλεῖ δὲ μὲ Παιονίη χεῖρ

Ἀμφιτρυωνίαδην ἐκτελέοντα πόνον.

Ἀμφὶ δ' ὀπυιομένοισι καὶ ἂν πλετῇ μαχοίμην

Ἀἰὲν ὑπὲρ ψυχῆς τῶν ὀπόσοις ἐμίγην.

Εὐρεῖον δὲ με παῖδα καὶ ἀργιόδοντα τίθησιν

Ἰδρεῖη μερόπων αἰγὶ μιγεῖς ἐλέφας.

Carmen 294. vno tantum disticho constat, ἀδὲς ποτον, sed fallor, an ad hoc epigramma pertinet distichon illud, quod in fine Carminis 373. p. 481. nullo sensu legitur, quod quivis videbit. Iuuat me, quod illud distichon ibi omittunt schedae Thryllitiae.

nae. Apponam igitur carmen totum, ut iungendum et legendum puto salvo aliorum iudicio:

Καὶ πένιη καὶ ἔρως δύο μοι κακά. καὶ τὸ μὲν εἶσω
Κεφῶς: πῦρ δὲ φέρειν κύπριδος ἔδυναμα.

Καὶ τίς ὑποτλάει; τάχα τις, τάχα τῆτο ταλάσσας
Δίψαν τανταλέην τλήσεται ἑυμαρῶς.

Carmen 399. Meleagri satis difficile, nisi memineris ἀμφιβολίας, qua poëta ludit in voce ψυχῇ, quae cum animam, tum animalculum illud notat, quod noctu lucernas circumvolitat; et graecis etiam Φάλαυνα dicitur. Recte et praeclare hoc vidit Tourpius in Indice Epistolae Criticae voce ψυχῇ; de animalculo illo ψυχῇ multa habet Salmasius ad Script. H. A. p. 45.

Carmini 303. Rufini deest finis, quem ego ex schedis Thryllitianis ita restituo:

ὦ ποσσὲς κατέφλεξε τὸ πρὶν θεοείκελον ἄνθος.

Ἦνίκα πρωτοβόλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων.

Hexameter huius distichi legitur numero 304. sub eiusdem Rufini nomine; sed male pro ἄνθος ineptus glossator ibi substituit κάλλος contra metrum. Vides exinde quam misere lacerata fuerint a librariis carmina huius Anthologiae, et quam utile sit male dissoluta membra poëtae coniungere. Ita Carmen 310. quod ἀδέσποτον dicitur, est fragmentum epigramatis, quod totum sub Dionysii Sophistae nomine in Antholog. Stephani p. 479. legitur, ex qua pro χαρίση legendum est κομισαίς. In Antholog. VII. p. 484. legitur ἄδηλον, cuius distichon secundum corruptum.

Μὴ λῦπει μέλιν σέργοντά σε. μὴδ' ἐρέθιζε.

Τὰς βαρυοργήτας μὴ θέλε περιίδας.

Recte schedae Thrylliti in quibus hoc carmen Philodemo adscribitur:

— — — — — μὴδ' ἐρέθιζειν

Τὰς βαρυοργήτας σοὶ θέλε Περιίδας.

Male tamen eadem σέργοντε exhibent et disticho 3. pro ἔκλυες, ἔλκυες. Consentit hic ut in reliquis omnibus Codex Dresdensis, de quo vide Addenda.

Carmen 312. Marci Argentarii edidit simul cum Reiskio, Pierſon verisimil. p. 98. cum nulla lectio- nis varietate, nisi quod versu secundo habet, male σύ- σερφε. Distichon secundum corruptum est, et sen- sum nullum habet, quem ex schedis Thryllitii ita restituo:

Ὅν σὲ περισφίγγει λεπτόσολι δῶμασι πέπλος

Πάντα δὲ σὺ βλέπεται γυμνά καὶ ἔβλεπεται.

Indignatur scilicet poëta puellae suae quod domi nu- da, sed a nullo spectata incedat, ad se autem vestibus tenuibus induta veniat, per quas libidinem magis ir- riter. Versum ultimum male intellexit Pierſon, qui putabat poëtam loqui de membro muliebri, et lude- re in voce βύσσος, quorum postremum recte iam refutavit Cel. Reiske p. 447. Carm. 321. v. 5. 6.

Ἄλλ' ὅτι καὶ τριβακὸν περὶ πάσσαλον ἐρχήσασθαι

᾽Οἶδε etc.

Male schedae Thryllit. exhibent ὅτε, quod tamen in margine correctum. Hexametrum hunc habet et ex- plicat copiose Salmasius ad Achillem Tatium p. 732. Cui addē Antholog. latinam L. 3. 192. p. 632. de puella.

Inque modos omnes dulces imitata tabellas

Transeat et telo pendeat illa meo.

Ita enim hunc locum legit Dav. Rhunquen. ad Rufinian. p. 269. Versu 7. Distichon habet Pierſon ad Moerin. p. 224. qui cum Reiskio ἐπιτρέψῃ habet. Moeris. καταγλωττίσματα, τὰ περιέργα Φιλήματα. Versu 8. ἐξ ἅδ' αὖ τὴν κορύνην ἀνάγει. Antholog. IV. p. 343. ἰδυτενὲς μῆρῶν ἐρδιάσας ῥοπαλον. Sic in versibus Palladae Antholog. I. c. 78. p. 109. πολλὰς δ' εἰσὶν γυναῖκας ἰδεῖν ἐχὶ καλὰς τὴν ὄψιν ὀπλιζομένας ἀκρεσως; legit Stobaeus Flor. Gr. p. 41. ὀπυιομένας, monente Pierſono ad Moerin. p. 278. Illustrat hunc locum Nicander meus Alexipharmacis versu 405. sq.

Ἴριδα λειριόεντε κάρη, τότ' ἀπέσυγεν Ἀφρώ

Ὅνεκ' ἐριδμαίνεσκε χροῆς ὑπὲρ, ἐν δὲ νυ θρίοις,

Ἀργαλέην μεσάτοισιν ὀνειδείην ἐπέλασσε

Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήσασα κορύνην.

vbi schol. per αἰδοῖον ὄν' explicatur. Male enim suo tamen more i. e. negligenter Bandinus edidit κορήν. Mediam in κορύνῃ ancipitem esse etiam h. l. alio docuit contra Clarckium Toupius ad Theocrit. Wartoni T. II. p. 404. Narratio ipsa Nicandri mirabilis est, quam se in alio scriptore negat reperisse Gorrhaeus ad hunc locum. Enimuero plura sunt in poëtarum narrationibus et ficionibus, quae melius hodie intelligeremus, si superarent illi scriptores, qui metamorphoses plantarum, avium etc. scripserant, in quibus facile eminet Nestor poëta, cuius sub nomine quaedam fragmenta ex hoc genere exstunt in Geoponicis; sed plura fortasse sunt, quae adhuc ex eo reliqua habemus. Omnia enim illa loca, quae
fabulas

fabulas et metamorphoses plantarum describunt toto fere libro XI., cum Lambecio apud Needhamum in Prolegom. ex Nestoris poematibus sumpta existimo. Locis quos de Nestore hoc Needhamus et summus Reiskius in Notitia Poëtarum etc. attulit, addam vnum Menandri rhetoris, *περὶ λαλιᾶς* p. 624. in Aldi Rhetorib. Graecis γέγραπται δὲ καὶ Νέστορι ποιητῇ καὶ σοφιστῇ μεταμορφώσεις φυτῶν καὶ ὀρνέων. Atque etiam in illis Geponicis L. XI. c. 19. Legitur facta de lilio historia: Iupiter ex Alcmena Herculem genuit, quem, cum mortalis futurus erat, admouit papillis Iunonis dormientis. Cum infans satur os amovisset, lac profluit, cuius pars in coelo diffusa Galaxiam effecit, pars in terram decidens florem lilii, candore lactis produxit. Fabula vero quam Nicander h. l. habet, reperitur etiam in fragmento illo longiusculo, quod nobis ex Nicandri Georgicis servauit Athenaeus XV. 9.

Σπερματικὴν κάλυκες κεφαληγόνοι ἀντελέεσιν
 Ἀργῆεις πετάλοισι κρόκῳ μέσα χρυσαῖσιν
 Ἄ κρῖνα λείρια δ' ἄλλοι ἐπιφθέγγοντα αἰοιδῶν
 Οἱ δὲ καὶ ἀμβροσίην, πολέες δὲ γε χάρι' ἀφρο-
 δίτης

Ἦριπε γὰρ χρυσαῖ. τὸ δὲ πᾶ ἐπὶ μέσσον ὄνειδος
 Ὅπλον βρωμητῶ διεκτέλλον πεφάτισα.

Versu primo Casaubonus legit κεφαλὴν; sed ἀντελέεσιν emendare non potuit, pro quo ego restituo ἀντέλλεσιν, pro ἀργῆεις idem ἀργυρέοις legit. Versus quintus manifeste corruptus est, quem Dalecampius ita emendauit, vt legeret ἤρεσε, quod miror fuisse Casaubono probatum. Legendum enim ἤρισε
 ex

ex Nicandri Alexipharmacis. Sed monendum est videri quaedam inter quartum et quintum versum intercuisse, qui minime inter se cohaerent. Nam quomodo ratio appellationis, qua lilium *χάρις ἀφροδισιακής* dicitur, ex eo apparet, quod Venus florem illius in membrum asini formauerit? A tali similitudine cum membro genitali canino *ερωβάκχη* s. ervi angina dicta fuit *κυνόμοριον*, Dioscorides L. II. c. 137. Plinius XXII. capite ultimo. Quod vero Nicander ait, lilium dici etiam *ἀμβροσίαν*, confirmat Eustathius ad Homerum T. 2. p. 1295. 23. λέγων καὶ ὅτι Κορίνθιοι ὡς Νικάνδρος ἐν γλώσσαις Φησὶ, ἀμβροσίαν ἢς παρώνυμον τὸ ἀμβροσίον τὸ λείριον ἐκάλεον ὃ κατὰ τὴν Φιλίνα ἰσορίαν. οἱ μὲν κρίνον οἱ δὲ Ἴον ἤδεισαν, quod sumsit Eustathius ex Athenaeo Libr. XV. 8. Κορίνθιοι δ' αὐτὸ (Ἴον) καὶ ἀμβροσίαν καλεῖσι ὡς Φησὶ Νικάνδρος ἐν γλώσσαις. Dixi haec Eustathium ex Athenaeo sumsisse, quod etiam de illis locis intelligi velim quae alibi ex Nicandro laudat, ut in sequentibus demonstrabo. Nam plurimum valet haec observatio ad diiudicandas illas lectiones, quas a vulgato diuersas idem exhibet. Denominatio illa sine dubio originem traxit, ex fabula aliqua simili illi, quam de rosa narrat *Ἀνώνυμος*, quem puto, Nestorem esse, in Geoponicis XI. c. 17. ἕτεροι δὲ Φάσιν ἐν ἔρῳ τῶν θεῶν ἐνωχρμένων καὶ τῇ νέκταρος πολλῇ παρακειμένη ἀνασκιρτήσασα χορεῖα τὸν ἔρωτα καὶ συσσεῖσασα τῷ πτερῷ τῇ κρατῆρος τὴν βάσιν καὶ περιτρέψασα μὲν αὐτόν. τὸ δὲ νέκταρ εἰς τὴν γῆν ἐκχυθὲν τὸ ἄνθος τῇ ῥόδῃ ἐρυθαιόμενον ἀναδῆναι. — Denique priusquam a Nicandro, ad quem lubentissime diuertor, discedam, adscribam paraphrasin Eutecnii, qui illum locum ita μεταφράζει p. 364. ἐστὶ δὲ

δὲ βοτάνη τὸ λῖριον καὶ τὸ ἄνθος αὐτῆς ὡς ὄντι δείκ-
νυται τὸ μόριον. ἐρίσαι γὰρ ἔν τῇ ἀφροδίτῃ περὶ λευ-
κότητος ἢ Φήμη, καὶ τῷτο διαγγέλλει. τὴν τοίνυν
Διώνης καὶ διὸς νεμεσησαν (lege νεμεσήσαν) ἐπὶ
τῷτο μεταξὺ τῶν φύλλων τῷ λῖρι ἀνέχειν, ὥσπερ
τὴν τῷ ζῷα κορύνην ἔδωκεν, pro ultimo ἔδωκεν, f. δε-
δωκέναι, nisi ipse Eutecnius negligentiam hanc scri-
bendi, ut saepe, ita et h. l. in se admiserit. Conferri
etiam potest de illa lilii fabula Pierius in Hierogly-
phicis p. 556.

C A P V T II.

ITERVM

ANTHOLOGIA A CEL. REISKIO EDITA

EMENDATVR ET ILLUSTRATVR.

Carmen 333. p. 304. Misc. Lips. IX. Asclepiadae,
latine vertit Aufonius Epigram. 94. quod vi-
dit etiam doctissimus Rhunquen. ad Rufinian. p. 259.
qui utrumque carmen bene inter se contendit. Plu-
ra etiam sunt, quae ex Anthologia Cephalae latine
vertit Aufonius, quae alio tempore dabo.

Carmen 336. eiusdem Asclepiadae ediderat iam
antea Cunaeus ad Nonni Dionysiaca p. 115. ut mo-
nuit Cel. Reiske p. 450. male tamen primo versu
εἶον ὑβρίζει exhibet, cui Reiskii δια μ' ὑβρίζει lon-
ge praestat. Versum secundum Toupius Emendat.
II. p. 52. ita legit:

ἔσα φιλη' ἑαπάτης.

Versu

Versu 3. idem τὰυτὰ emendat. vers. 4. legit:

Μέμψεαι ἡμετέροις τᾶσα παρὰ προθύροις.

quas emendationes lubens amplector. Idem insuper monet Horatium Epist. XV. h. l. esse imitatum.

Eiusdem Asclepiadae est Carmen 359. quod bene explicat Toupus Emendat. 3. p. 267.

Scilicet Lyfidice mulier continentissima suas sibi res habebat, tandem anus facta instrumentum artis suae Veneri suspendit.

Hinc versum tertium ita legit:

ὧ πολυύπτιον ἵππον ἐγύμνασεν, ἔδ' ἐπὶ αὐτῆς
μηρὸς ἐφοινίχθη κεφαλὰ τινασσομένης.

Refert huc Hesychii glossam, ἵππον τὸ μόριον τῆς γυναικὸς, quo concidit suspicio Cel. Rhunqueni ad Rufinian. p. 260. existimantis Horatium Serm. II. 7. 50.

Clunibus aut agitavit equum lasciua supinum.

Distichon hoc secundum, quod ibidem exhibet, expressisse. Nolim tamen cum eo de hac re contendere.

Carmen 360. Meleagri, suauissimam allegoriam habet, qua meretrix cum nauigio comparat. Apponam totum ut a Toupio Emendat. II. p. 93. emendatum est.

Ὅυκετι Τιμάριον τῆ πρὶν γλαφύρῳ κέλητος

Πῆγμα φέρει πλωτὸν κύπριδος εἰρεσίῃ

Ἀλλ' ἐπὶ μὲν νώτοιο μετάφρενον ὡς κέρας ἰσῶ

Κυρτῶται, πόλις δ' ἐκλέλυται πρότονος

Ἰσία δ' αἰωρητὰ χαλᾶ σπαδονίσματα μασῶ

Ἐκ δὲ σάλε τρεπτὰς γαστρός ἔχει ἔντιδας

Νέρεθι

Νέρεθι δὲ πάντ' ὑπέραντλα νεῶς, κόλλη δὲ θάλασσα
 Πλημμύρει, γόνασιν δ' ἔντρομος ἐστὶ σάλος
 Δύσανός γ' ὅς ζωὸς ἐτ' ὦν ἀχερέσιδα λίμνην
 Πλεύσεται ἄνω ἐπιβάς γράς ἐν εἰκόσῳ.

Primo versu τῆ πρὶν est emendatio Toup̄ii, sed etiam legendum videtur Τιμαρίδ. εἰρεσίη eiusdem est, non amplius fert corpus Veneris remigio πλωτὸν. Suidas tamen, qui voce κέλης primum distichon habet in vulgatum consentit. Versu 5. idem Emendat. III. p. 150. recte σπαδονίσματα de languidis mammis explicat atque huc affert Hesychium, σπαθίσματα τα σπαδονίσματα. Versu 7. Θάλασσα explicatur bene a summo Reiskio, cui simile illud Carmine 301, Rufini, ἔχ' ὅλον ἐρωταν ἄλλ' ὅσον ἡδυματο; quem locum habet Suidas voce ευρωτας, male tamen idem addidit: περὶ αἰδοιῃ ἀδρος ὁ λόγος. nam de feminis dicitur eo loco, ut monuit iam Toup̄ius Epist. Critic. p. 149. qui Reiskio locum Diogenis, quem ille p. 445. attulit, sublegit. Placuit haec Allegoria de navibus sumta pluribus Graecorum poetarum, quorum loca quaedam comparabo, ut videamus quo successu rem gesserint. Primo loco ponam epigramma Antiphili, quod inter Carmina Ienſiana primo loco edidit Cel. Reiske p. 112.

"Ἡμῶν καὶ προπάρειθε συνέμπορος ἄνερὶ κέρδους

Ἡνίκα δημοτέρεην κύπριν ἐναυτολόγει.

Κεῖθεν καὶ συνέπηξεν ἐμὴν τρόπιν, ὅφρα μὲ λείψει

Κύκρῃς τὴν ἀπὸ, γῆς εἰν ἄλι ξερβομένην.

"Ἔστιν ἐταίρειός τις ἐμοὶ σολος, εἰσὶ δὲ λεπτά

Καρβασα καὶ λεπτὸν Φυκος ὑπὲρ σάνιδων.

Ναύ-

Ναύτιλοι ἀλλ' ἄγε πάντες ἐμῆς ἐπιβαίνετε πρύ-
μνης

Θαρρῶαλέως. πολλὰς διδαφέρειν ἐρέτας.

Quod carmen manifesta imitatione sed infelici, expressit anonymus in Anthologia edita p. 80.

Ἡ ναῦς ἀπ' ἔργων κύπριδος σομφαμένη

Πρὸς τὸν γενάρχην μόντον ἤλυθον θεῶ

Ἀνὴρ γὰρ ὥρης μ' ἔμπορος τεκτῆνατο

Καλέσας ἐταίρην. εἰμὶ γὰρ πᾶσι φίλη.

Ἐμβαινε θαρρῶν. μισθὸν ἐκ αἰτῶ βαρύν.

Ἐλθόντα δέχομαι. πάντα βασιάζω ξένον.

Ὡς ποτ' ἐπὶ γαίης, κῆν βυθῶ μ' ἐρέσσετε.

σομφαμένη primo versu est elegantissima Reiskii emendatio, quam his verbis exemplari suo Anthologiae Stephanianae ascripserat: σομφαμένη ego, quae lepidum agnomen (un sobriquet) accepi a Veneris exercitio. ἡ μετὰ χλεύης καὶ σομφασμῶ καὶ ὕβρεως ἐπικαλεσμένη nempe ἐταῖρα. ctt. ad C. 143. Mus. Strat.

Pauca hoc loco dabo ad Anthologiae Librum quartum a summo Reiskio separatim cum reliquis editum. Si qua in re obloquar viro venerando, libertatem ingenuam, nisi autoritate meliorum codicum fultam, excusatam eidem probari nolo. Carmine igitur 526. πυρόκαυτον νάρθηκα. edidit ex ingenio summus Reiskius. Suidas πανακείταν, Cod. Lips. παράκειταν. Kusterus ad Suidam voce νάρθηξ edidit πυροκόιταν. Salmasius de Homonymis p. 5. emendat πυρικόιταν, quae est vera lectio. Fuit tamen in eiusdem codice παρακείταν. Ludimagister ferulam ita vocat, in qua ignis olim a Prometheo ef-

feruatus. Locus Martialis vnice huc facit a Salmasio prolatus: Inuisae pimum pueris grataeque magistris, Clara Prometheo munere ligna sumus. Ita Carmine 403. v. 6. pro λίθον πυροτόκον, vbi Cod. Lips. πυροπλόκον, legendum πυρητόκον ex MS. Musgrauli apud Toupium VC. in Indice Epistolae Criticae h. v.: qui recte hanc lectionem probat. Nicander Alexiph. v. 272. contra Colchici potum:

ῥῆα δὲ νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδύν,
ὅσε προμηθείοιο κλοπὴν ἀνέδεξατο Φώρης.

quem locum explicat Dioscorides Alexiph. c. 5. νάρθηκος ἀπαλὴ τῆς ἐντεριώνης; in Parabilibus cap. 157. νάρθηκος ἐντεριώνης μετ' αἶνε. Scholiastes Nicandri p. 45. b. Andream allegat ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ νάρθηκι, quem νάρθηκα inepte explicat Clericus in Historia medicinae, quo loco de Andrea hoc agit: νάρθηξ medicis est vasculum ex ebore vel alia materia in quo unguenta reponebantur, a forma rotunda, et cavitare ferulae dictum. Hinc Medici graeci libros de medicamentis νάρθηκα inscripserunt, vt praeclare docuit Salmasius de Homonymis p. 5. quem vnice tantum ille Scholiastae locus praeteriit de Andrea.

Carmine 418. v. 3. Dioscorides γόργονα τὰν λιθοεργόν rara notione dixit, quae in saxa conuertit, vt monet summus Reiskius. Vtitur tamen ita etiam Oppianus 3. Cyneg. 222. Μεδάσης λιθοεργέος.

Carmen 123. Anacreontis est mutilatum, vt facile apparet. Salmasius, qui de Homonymis p. 4. a. laudat, plura videtur in suo Codice habuisse. Legit ibidem pro τε versu 1. δὲ et κισσὸν recte de thyrso hedera ornato explicat. Idem in Anacreonte VI. 5. praeclare

clare explicat *θύρσος βρέμοντας κατακίσσοις πλοκάμοις*, quod me fugiebat cum animaduerfiones meas in istum poetam scriberem. Obiter alius Anacreontis locus 22. 11. illustrandus: *Θεὸς ὄρμαθ' ἐρώτων*, facit huc Aristoteles H. A. VI. 11. de auium nidis; *ἐφεξῆς δὲ ποιῆσι ἀλλήλαις καὶ ἐχομένας ὥστε εἶναι διὰ τὴν συνέχειαν ὥσπερ ὄρμαθ' ὀνείρων*. Quae ad Oden. III. 29. de *καχάζειν* habet Faber, illustrat Pierfion ad Moerin. p. 215. qui videtur tamen Fabro tacite fublegiffe emendationes Hefychii.

Carmine 444. v. 4. *καὶ θύρσος χλοερὸν κωνόφορον κάμακα* legitur apud Suidam voce *κωνόφορος*. Sed recte Cod. Lipf. *κωνοφόρος*, quomodo legit etiam Salmaf. l. c. p. 4. b. qui docet *χλοερὸν* dici, quia scapus thyrsi hederis inuoluebatur, vnde *κισσὸς* pro thyrsō. *κωνοφόρον* vero a pinea nuce, quae summo thyrsō imponebatur.

Carmen 443. exstabat iam in Anthologia Stephani III. 12. p. 338. vbi pro *σὸν θέτο* vel *σῶν θέτο* legitur *ἀνθετο*. Schedae Thryllitii habent *σύνθετο*. Eaedem *συμπαίκτορα λύχον* dabant. *ἀνθετο* est etiam Carmine 459. v. 10.

Carmine 459. v. 1. *εἶναι χαράκτα* occurrunt, i. e. quae abradunt, vnde *εἶνημα* de ramentis ferri. Inde apud Nicandrum Alexiph. v. 308. pro *κνήστῃς χαράκτῳ* puto legendum *χαράκτῳ*. Edidit inter Anacreontica Carm. 423. Barnesius ex Codice Parisiensi qui dicitur a Kustero Emerici Bigottii apographum fuisse, et ex codice Bodleiano, olim ex Heidelbergensi descripto; vno disticho hoc auclius p. 318.

*ἢ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικώνιας. ἢ δὲ παρ' αὐτῇ
Ξανθίππῃ. Γλαύκῃ δ' ἢ σχεδὸν ἐρχομένη.*

quod distichon Salmasius l. c. etiam memorat, sed non integrum. Monet tamen B. Hudsoniano codici f. Bodleiano deesse etiam hoc distichon; nunc video exstare plenum etiam in edita Stephani p. 301. Idem Barnesius Carm. 424. p. 320. edidit. Carmen 426. p. 322. Carmini 428. Barnesius p. 322. Ionismum restituit. Carmen 429. edidit p. 322. cum Ionismo, monens exstare in Suida v. *δυσήχεος*. Carmen 432. edidit Barnesius p. 328. qui v. 3. recte *κρείοντι ἐρμῇ* pro *κλείοντι* habet, quod volebat restituui Valquena-rius ad Hippolyt. p. 166. et p. 287. qui *καθέσματο* illustrat cum Wartono ad Theocrit. p. 220. Car-men 543. edidit Barnesius p. 328. in cuius MS. fue-rat *τελαία*, vnde procudit *τλητή*. versu 4. *ἀγαθῆς* habet. Quid summus Reiskius ex corrupta item Cod. Lipsi. lectione effecerit vide p. 109. in his nil veri. Transilio ad Musam Puerilem. Carmen 141. *ἄδη-λον* edidit illustris Klozius ad Tyrtaeum pag. 24. Codex Lipsiensis ita habet:

εἴ τινα πῦρ παίδων ἐρατώτατον ἄνθος ἔχοντα
εἶδες, ἀδιστάκτως εἶδες Ἀπελλόδοτον.

εἰ δ' ἐσιδὼν ὧ ζεῖνε πυριφλέκτοισι πόθοισι
ἐκ ἐδάμης, πάντως ἢ θεὸς ἢ λίθος εἶ,

Μάγνης ἡράκλειος ἐμοὶ πόθος ἔτι σιδήρον

Πέτρῳ, πνεῦμα δ' ἐμὸν κάλλει ἐφελκόμενος.

Salmasius in Exercit. p. 776. laudat ultimum disti-
chon ita vt Ἡράκλειτος legat, quod de Heraclito
cui Magnesia caput, quem poëta magneti compa-
ret; male. Loquitur enim de Apollodoto puero,
cuius Meleager C. 46. meminit, et cuius fortasse etiam
hoc carmen est. Pro ἔτι Salmasius *ἐχλ*, bene; pro
ἐμὸν, *ἐμῶ*, quod eodem redit; malim tamen *ἐμὸν* re-
tinere.

tinere. Quae de Magnete Heraclio dici poterant, occupavit Salmasius l. c. cuius tamen copiis vnum locum Eustathii ad Il. T. I. p. 338. 38. sq. addo, qui tamen longior, quam ut describi possit. Salmasium strenue compilavit Hill. ad Theophrastum de Lapidibus p. 171 - 4. p. 220. sq. ed. Norimb.

Carmen 101. ἄδηλον edidit Heinsius ad Horatium p. 32. In Lipsiensi Codice ita legitur:

Τὸν καλὸν ὃ χάριτες Διονύσιον εἰ μὲν ἔχοιτε

Ταμα κ' εἰς ὥρας αὖθις ἄγοιτε καλὸν

εἰ δ' ἔτερον σέρξαι παρὲς ἐμὲ, μύρτον ἔωλον

ἐρρίφῃ ξηροῖς Φυόμενον σκυβάλοις.

Versu 2. Heinsius: πόλλακις εἰς ὥρας; quod mihi non satisfacit. Versu 4. Heinsius ἐρρίφ' ἐπὶ ξηροῖς. Sed Salmasii membranae ἐρρίφθω habebant, quod vnicuique verum. vide eum in Exercit. p. 674. Pro Φυόμενον legit ex coniectura Salmasius Φυρόμενον. vere.

(In Gregorio Nazianz. Carmine 106. v. 5. 6.

μάρτυρες ἰλήκοιτε, μόγις μὲν ἔτι χερσίων

Νόννα Φίλη, κρυπτῶ κάμφαδία πολέμῳ.

lege μόγησε μὲν et ride Muratorii ineptias. Carmine 114. v. 3. lege ἐγχομένη pro ἐργομένη, quod Muratorius pro ἐγειρομένη dictum vult.)

Explicabat inde Heinsius locum Horatii:

Laeta quod pubes hedera virenti

Gaudeat pulla magis atque myrto,

Aridas frondes hiemis sodali

Dedicet Hebro.

Sed eum graviter refutavit Salmasius l. c. qui docet dissimillimum esse illum locum nostro carmini. Sed pertinet huc epigramma 184.

καὶ σικυὸς πρῶτος· πᾶς ἐπ' ἀνδῆροισιν ὀραθεὶς

Τίμιος, εἴτα συὼν βρῶμα πεπαινόμενος.

ἔωλον μύρτον est hesternum, quod marcidum est. Ita *rosa hesterna* apud Propertium, et capilli hesterni, de quibus P. Burmann ad Quintil. 8. 3. Broukhuis ad Propert. 2. 25. 59. hesternae coronae Ovid. Amor. 3. 7. 66. cf. Victorius V. L. 22. 5. Hinc eleganter Psellus de Operat. Daemonum p. 37. τὰντα μὲν ὡς ἔωλα καὶ καταφεισμένα περιεῖδ' τε καὶ ἐξωμόσατο. p. 42. διὸ καὶ ἔωλα τὰντα παρῆκα διαρξυήσασθαι. (Ex priore Pselli loco apparet recte in Carmine 386. v. 10. pro ἀπώσος: schedas Thryll. exhibere ἀπωμοσάμην. Oppianus Cynege. I. 247. γάμον ἀμφοτέρωσιν ἀπώματον i. e. detestabilem.) Notum poëtas pueros floribus comparare. Carmine 39. inter Klokiana v. 4. ἀντίοχον λιπαρῶν ἀνθεμον ἠιδέων. et v. 6. Στασικράτη Παφίης ἐρνος ἰοσεφάνῃ. Cum quo loco comparandum elegans Gregorii Nazianzeni Carmen in Anecdosis Muratorii p. 25.

ἐρνος ἀμώμητον, Μισῶν τέκος, εἶαρ ἐταίρων,

καὶ χεῦσεον χαρίτων πλέγμα ἰοσεφάνων.

male ibi Muratorius πλεῖγμα praefert. Inepte verum secundum vertit Saluinius apud Bandinum Catalogo Biblioth. Laurent. T. I. p. 312. Charitum nexus amabilem. Debebat πλέγμα, coronam vertere. Sed sunt plura in versione illa metrica, quae quis fure reprehendat. Nescio sane, cur Bandinus omnia, quae Saluinius, vel puer, vel senex lusit, tam sancte asseruanda censeat.

Carmen 102. Dionysii eodem ordine legebatur in Salmasii membranis, qui protulit distichon secundum Exercit. p. 674. Putat idem esse imitationem

prae-

praecedentis carminis, eodem sensu, aliis tantum verbis. Quod equidem, qui meus stupor est, non video. Edidit Wolfius ad Sappho p. 237. ex codice tum Vffenbachiano, nunc Lipsiensi:

εἰ μὲν ἐμὲ σέρξεις εἴης ἰσόμοιρος ἀκρατε

χείῳ, καὶ χεῖς πᾶλὺ μελιχρότερος.

εἰ δ' ἕτερον κρίναις ἐμέθεν πλέον, ἀμφὶ σε βαίῃ

Κώνωψ ὁ ξηρῷ τυφόμενος κεράμῳ.

Versu primo margo Cod. Lips. σέρξεις suppeditat, quod probandum est propter insequens εἰ κρίναις. Pro ἀκρατε Wolfius coniecit ἀκρήτω, pro χείῳ, χίῳ. bene. Sed tum etiam χίς legendum est. Versu 3. coniecit Wolfius ὁ ξηρῷ vertitque: circa te prorumpat culex vinarius, fumans ex acida testa. Salmasius l. c. edidit ὁ ξηρῷ, ut coniiciebat Wolfius. Aristoteles L. V. 19. οἱ δὲ κώνωπες ἐκ σκωλήκων οἱ γίνονται ἐκ τῆς περὶ τὸ ὄξος ἰλύος et L. IV. c. 8. ὁ δὲ κώνωψ πρὸς ἄδεν γλυκὺν, ἀλλὰ πρὸς τὰ ὀξέα (πρᾶ-σερέχει). unde satis apparet loqui Dionysium de culexibus iis qui aceto gignuntur.

Carmen 177. Legitur in Codice Lipsiensi ita:

Τριπὸς ἐγὼ καὶ σύρμα τερηνδόνος εἶθε γενόμην

ὥς ἀναπηδήσας τὰ ξύλα τᾶντα φάγω.

Haec nullum habent sensum. Quid enim τριπὸς? Sed ecce Valquenarius ad Ammonium p. 104. ex Codice Lugd. Batavō edidit θριπὸς, a θρίψ, tar-mes, de quo animalculo et τερηνδόνι multa ibi praeclara notat V. C. Ambo ξυλόφαγα sunt. Sed tuam fidem, lector, quis erit sensus huius carminis? quo refertur? Nescio. Coniecturas periclitari licet. Carmen praecedens 176. eiusdem Stratonis tale est:

ὁλβιος ὁ γράψας σὲ καὶ ὁλβιος ἄλλος ὁ κάλλει

Τῷ σῷ νικᾶσθαι κηρὸς ἐπιστάμενος.

Edidit hoc epigrama Warton ad Theocritum p. 223. qui ultima vertit Felix quicumque pulchritudine tua ceram vincere sciens. Quae mera est infania versionis. Scilicet tantilla menda nocuit Anglo, legit enim κηρὸν, versu 2. quod falsum esse facile ex verbo νικᾶσθαι videre potuisset.

Ad hoc ergo carmen aliquis non sine aliqua verisimilitudine referat forsan carmen 177. Sed equidem ἐπέχω.

Omisi suo loco carmen illud, quod inter Klotiana num. XXIII. est, quod h. l. ponam:

Α Κύπρις θήλεια γυναικομανῇ φλόγα βάλλει

ἄρσενά δ' αὐτὸς ἔρως ἡμερον ἡνιοχεῖ.

Ποῖ ῥέψω; ποτὶ παῖδ' ἢ μήτερα; Φαμι δὲ κ' αὐτὰν

Κύπριν ἐρεῖν, νικᾷ τὸ θρασὺ παιδάριον.

Ita editum est, sed recte Cod. Voss. versu 2. restituit dorismum ἡνιοχεῖ. V. 3. Cod. Lips. τρέψω, male. Pro μήτερα Cod. Lips. recte μάτερα. Cod. Voss. παῖδα τῇ μάτερα. Sed in margine habet vulgatam lectionem. Facile apparet veram lectionem latere etiam in vitiosa scriptura. Gemellum plane Carmen 93. ἄδηλον, quod in Anthologia Stephani p. 485. cum inscriptione ἄλλο exstat:

καὶ τῇ μὲν φλέγομαι, τῇ δ' ἔλκομαι, ἣν δ' ἀπονεύσω

δισάζω, λάβρω δ' ἐν πυρὶ πᾶς φλέγομαι.

pro ἣν δ' schedae Thryllit. dant ibi ἣδ' quod nihil melius. Legendum πῇ δ' ἀπονεύσω vel ποῖ. Locus insignis in hanc rem est Luciani illius fictitii in ἐρασῇ p. 209. ed. Ald. ἐγὼ πληγεῖς, ἑκατέρω (ἐρωτῇ) καθά-

καθάπερ ἀκριβῆς τρυάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρω πλά-
 σιγξιν ἰσοῤῥοπῶς ταλαντεύομαι. Totus ille libel-
 lus multum mihi profuit, ad intelligenda epigrammata
 multa. Obseruauī etiam totum Archiae num. 300.
 autorem illum verbotenus vertisse.

Pauca delibabo hoc loco ex Gregorii Carminibus,
 quae Muratorius in Anecdotis graecis edidit, vir in
 litteris graecis plane hospes. Carmine 177. p. 161.
 legitur:

ἤλυθεν εἰς αἶδην τις, ὃδ' ἔπτατο, ἄλλος ἔλεσσεν
 Θῆρας. ὁ δὲ πλεκτὸν ὑκί τευξε δόμον.

Muratorius nescit quo se vertat, coniicit tamen vlti-
 ma forte capienda esse de Martis reti. Sed tum δόλον
 legendum. Sed lege mecum δρόμον, intelligit iter
 aerium poëta, quod Daedalus Icarum filium docuit,
 pennis annexis. Carmine 181. p. 164. lege ex MS
 διφήτορες ἄνδρες. male Muratorius substituit διζήτορες.
 Carmine 203. v. 2. pro ὁμωφόριον lege ὁμωρόφιον.
 Sed manum de tabula.

Carmen 691. Theodoridae, quod inter Iensiana
 num. 41. p. 131. edidit Cel. Reiske, apponam, vt
 a Toupio Emendat. 3. p. 173. emendatum est.

ῶχευ ἐτ' ἀσκήπων, Κινήσια, Ἔρμα λάτρεις,
 ἐκτίσων αἶδη χρῆτος ὀφειλόμενον,
 γυῖα ἐτ' ἄρτια πάντα φέρων, χρήτην δὲ δίκαιον
 εὐρὼν σέ, σέργει παντοβίης ἀχέρων.

Versum primum solus restituit summus Reiskius, nisi
 quod ἀσκήπων habet. Pierſon ad Moerin p. 409.
 legit, ῶχευ ἐτ' ἀσκήπων - - ἐρμᾶ ἄγρις, monet in
 Vossiano esse ὦ χευε Ἰασκήπων, et in altero ὦχευ
 τασκήπων. Idem ἀχέρων restituit pro ἀχέων. ἐρμᾶ
 ἄγρις

ἀγρις depravatum adhuc putabat pro quo MS. ἀγρια. Commode Pierson Aeschini Socratici locum in Axiocho memorat: καὶν μὴ τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῶτο ζῆν, ὡς ἀβολοσάτις ἢ φύσις ἐπισᾶσα ἐνεχυράζει τῷ μὲν ὅψιν τῷδε ἀκοήν. Versu 3. γυῖα debetur Toupio; ex ἀχέων recte fecit Reiskius ἀχέρων, quomodo etiam particulam hanc ultimi pentametri laudavit Alberti ad Hesych. voce ῥέκτης. Sensem autem carminis praeclare explicuit Toupius ita: Cinesias τραπεζίτης s. foenerator, (qui Mercurii ἐρικυβισ scil. λάτρεις dicitur, ut poeta περιδων λάτρεις Antholog. III. p. 394.) membris integris, ut baculo non indigeret, obiit, atque ita morti, omnia quae debuit integra reddidit. χρηστὴς autem cum de debitore tum de creditore dicitur docente Salmasio de Vfuris p. 496. haec fere sunt quae monuit ad hunc locum Toupius l. c.

Carminē 374. versu 7. pro τόσην. Suidas voce ποιήν legit τειήν, quod eodem redit.

Carminē 375. versu 1. V. D. in margine schedarum Thryllitii malebat ἐρξασα, quod non intelligo. Idem versu 3. malebat ἀγκάσ. Versu 6. habent illae schedae μυγνύμενα, quod summus Reiskius bene restituit.

Carminē 376. v. 3. Suidas voce σοβεῖ διώκει habet ἐς βόσρυχον sed correxit Toupius Emendat. 3. p. 142. Idem monet hunc versum occurrere in edita Antholog. VII. p. 606.

Carminē 377. schedae Thryllitii versu 2. habent ἐμπελάσοι, quod Rhunquenii coniecturam ἐμπελάσαι firmat. Eadem bene v. 4. δοκεί. Versus 5. et 6. ita legitur apud Reiskium:

σήθεα δ' ἐξέυχθω, τὰ τε χεῖλεα. τ' ἄλλα δὲ σιγῇ
κρυπτέτω· ἐχθαίρω τὴν ἀθυροσομίην.

sed

sed bene schedae illae habent σιγῇ κρυπτέω, quod ἐχθαίρω melius conuenit. Tangam hoc loco Distichon secundum quod ineptam hyperbolam continet, a Rhunquenio Reiskioque recte taxatam:

μηδὲν σοὶ τὸ μεταξὺ. Σεμιράμιδος γὰρ ἐκείνο

Τείχος ἐμοὶ δοκέει λεπτὸν ὕφασμα σέθεν.

Comparat Paullus vestem quae nuda corpora disiungebat, muro Semiramidis, quod ineptum est. Quod si Semiramidis mentionem omisisset, equidem non adeo fastidiose reïcerem hanc comparisonem, non ignarus, autores melioris aevi nec inelegantioris ingenii quam Paulo contigit, vsurpasse tales imagines. Ecce enim Lucianus Dialog. Meretr. III. p. 308. καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, paullo post ἀφηρήθη μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, quem locum bene iam cum Paullino hoc contendit Warton ad Theocr. II. p. 206. Ita etiam Agathias Scholasticus Carmine 393. quod h. l. obiter emendabo: Versu 6. pro Κεῖτο χαλικρήτῳ νάματι βριθόμενῃ. Suidas voce χαλικρήτῳ bene χεῖτο habet, quod negligentiam talis soporis melius exprimit. Alberti tamen ad Hesychium voce χαλίκρατον, κεῖτο cum Heinsio legit, ubi pentametrum hunc habet. Versu 19.

ἔπω δ' ἐξαλάπαξα φίλης πύργωμα κορείης

ἀλλ' ἐτ' ἀδρείτῳ σφίγγεται ἀμβολίῃ.

Versu 22.

ναὶ τάχα πορθήσω τείχεα παρθενίης

ἔδ' ἐτι μὲ σήσβων ἐπάλξεις.

Narrat Agathias victoriam amatoriam, et queritur quod tunica tam pertinaciter obsterisset quominus eam eo usque proferre potuerit, ut ipsa virginitatis claustra

claustra expugnaret. Quilibet videt per ἑπαλξιν Agathiam vestem intelligere; unde lux oritur et salus Disticho secundo, quod misere torisit Interpretes:

Προβλής ὡς τις ἑπαλξίς ἀνέμβατος, οἷα δὲ πυρεῖν
ἔσκεπε τὴν κέρην ἀπλοῖς ἐκταδίῃ.

Concedent mihi, qui diligenter perlegerint carmen facetum, poëtam initio singulis distichis tribus, diuersas suae voluntatis seu libidinis moras enumerare. Primo disticho meminit vetulae, quae accumbebat puellae. Tertio seruae, quae ianuae tabellas obserauerat, et iuxta sopita cubabat. Secundo ergo, meo quidem iudicio, meminit pallii seu stolae, quae corpus puellae inuidiosa longitudine circumdabat et tangebatur. Quod maxime etiam videtur dolere poëta, ut ex versibus 20. et sequentibus videmus. Sed viri doctissimi et in Criticâ summi, Salmasius et Reiskius distichon hoc de vetula illa accipiunt, quae puellae accumbebat, et cum priori coniungunt. Inde pro πυρεῖ, quod Cod. Lips. et Suidas dant, substituere πυρεῖν ἀπλοῖς, ut vetula illa ex vini potu nimio, et vasta et plumbea mole facete cum russo birro compararetur: at, probata illa gigantea imagine, quomodo vetula illa dici potest σκέπειν τὴν κέρην, quod de veste tantum dici potest. Vidit hoc incommodum Doruillius ad Charitonem p. 101. qui vult πήρα, ut vestis ampla cum pera seu sacco comparetur. Sed quaeso quanta est pera ad vestem amplam, et quam inepte iunguntur ἑπαλξίς et πήρα in comparatione vestis? Denique Toupius Emend. l. 51. legit δια δ' ἐπ' ἤρι veluti verno tempore. Nempè puella spirante Fauonio vestem tenuiorem pro more induerat: Ita vir doctissimus. Sed quid Fauonius ad lectum?

lectum? nisi domus fuerit perillustis. Videtur V. D. emendationem suam hausisse ex verbo ἀπλοῖς, ut poëta quasi rationem redderet cur simplici veste fuerit induta. Sed poëta non tam de ἀπλοῖδι quam de ἐκταδίῃ ἀπλοῖδι queritur. Qualis etiam comparatio esset futura: Vestis tenuis longissima, quasi arx (munimentum) atque ut verno tempore assolet, tegebat puellam? Breuiter dicam, quod sentio. Legendum est πύργος, quod aptum est ἐπαλξίς. Vestem vocat ἐπαλξιν et πύργον, quomodo versu 19. πύργωμα κόρεις, et 22. τείχια παρθένης eandem vocat. Versu 23. aperte meam emendationem firmat:

ἔδ' ἔτι με σήσασιν ἐπάλξεις.

quod aperte de veste dictum est, quae turris seu arcis instar victoriam suam sit morata.

Cum maximo meo gaudio inspecto Dorvillio video Guyetum coniecisse iam ante me δια δὲ πύργος, quam coniecturam ideo reiicit Doruill. quia praecesserit ἐπαλξίς, nec vestis quicquam simile cum turri habeat. Pierſonus vero ad Moerin p. 87. vnice Guyeti lectionem probat. ἐπαλξιν et πύργον coniungi monet apud Thucyd. III. p. 120. l. 5. Nil praeter ea Pierſon ad eam lectionem firmandam, nisi Paulli epigramma itidem affert. Monet in MS. πύργω facile in πυρὶ abiire potuisse. Equidem gloriſor consensu virorum horum, existimoque me eam sententiam pluribus et melius firmasse.

Carmine 380. versu 1. Suidas voce ὁπὸς legit Φιλίνα τέ ἢ quod Toupius 2. p. 177. recte emendauit. Schedae Thryllit. male. τεῇ κύπρις ἢ ὁπὸς ἡβης. Eadem versu 4. male pro νεαρῆς νεκρῆς habent.

Carmine

Carminē 381. schedae Thrylli. versu 1. bene σεῦ
exhibent pro σοι vulgato. Versu 6. caedem optime:
ὄλβω πάντας ὑπερπέταται, pro vulgato: ὄλβε παν-
τός ὑπερπέταται, quod ineptum senium fundit. Ver-
su 7. exhibent: ὅς σε περίφλέγδην ἔχε πήχεσιν,
male. Etiam apud Nicandrum meum Theriacis v.
475. confusae sunt hae voces:

μή σύγε θαρσαλέος περ ἐὼν θέλε βήμεναι ἄντην
Μαινομένε, μή δὴ σε καταφλέξῃ καὶ ἀνάγχῃ.

vbi in Mediceo καταφλέξῃ recte correctum legitur
καταπλέξῃ. quod sine dubio etiam Scholiastes fuit
interpretatus. Eutecnius h. l. ita: μηδε .. δέ (lege
μηδεὶς δέ) ἔτως ἔσω θρασὺς μηδὲ μὴν ἄοκνος ἐκ λο-
γισμῶ, ὅσις ἐναντίος ἐλθὼν ποτε βεληθῆναι ἔχει, τῷ
Θηρίῳ τέτω χωρῆσαι πρὸς μάχην. Ο μή ἔ
πρῶτον μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς θέας, ἔπειτα μέντοι καὶ
τῆς ἄλλης αὐτῆς μανίας τε ἅμα καὶ θρασυτήτος τῆ
Θηρίε καταληφθεὶς ἀλῶ. (Lacunam suppleo ita:
ὁρῶν δέων, vt singulae litterae singulis punctis respon-
deant, quod semper in talibus lacunis tenendum mo-
nuit recte Bandinus). μετὰ ταῦτα δὲ περιπλακεὶς
δοῖον αὐτίκα ὑπ' αὐτῆς! πρὸς καὶ περιεληθεὶς, μυζηθεὶς
τε ἅμα καὶ χωρῆσας ἔλος διὰ τῆς σόματος καταπο-
θῇ. Ita hunc locum lego.

Carminē 382. versu 1. bene schedae Thryllit.
ἡμιγέροντα pro ὠμογέροντα, quod capillo minime
conuenit. Eadem δ' ὑγρὰ et in pentametro: ἡμε-
τέρων παίγνια ταῦτα πόσων, bene: quod ita inter-
pretor: talibus rebus solent crudeliter ludere amo-
res nostri. Versu 4. eadem νυκτεγρεσίης male.
Versu 5. male iterum ταναώριος, nam παναώριος,
quod Suidas etiam ex h. l. habet h. v. est Homeri-
cum

cum Il. ω 540. docente Toupio Emendat. 3. p. 5. Versu 6. Schedae Thryll. ἐμεῖο et γυιοβόρῳ ultimum bene. Sed versu 8. male habent κατεκτεῖρασα, nisi mauis κατοικτεῖρασα inde efficere.

Carminē 384. Versu 1. bene Schedae Thryll. εἶδεσι. Versu 2. χρυσεοκροτάλῳ σειομένην σπατάλην. bene. Atque ita locus est clarus, qui adhuc obscurissimus mihi semper visus est. In vulgato χρυσέῳ κροτάλῳ σειομένην Σπατάλην, accipiunt pro nomine puellae senescentis. Sed quid cetera tum significent vix expiscari possum. De voce σπατάλη vide ad Carmen 282. Versu 3. Suidas voce φιληται pro τριλλίσως habet θρυλλίσως, quod Toupius 3. p. 286. ex h. l. correxit. Versu 6. Sched. Thryll. γινομένης. Insultat Macedonius puellae senescenti, cuius amor animos iuuenum furiabat, et quam omnes donis ingentibus luxurque profusione labefactare studebant. Versu 5. τὸ δ' αὖξοσέληνον ἐκεῖνο ἐξέλιπεν συνόδῳ μήποτε γιγνομένης. Hinc lux Horatio, qui centies ex hac inedita Anthologia illustrari potest, qui L. 1. XXV. illud tempus, quo Lydia ab amatoribus deserta flebat in solo angiportu, interlunium vocat.

Thracio bachante magis sub interlunia vento.

Carminē 390. Versu 4. optime schedae Thryll. ἔτ' ἐπὶ ζωροτέρῳ μείζονι κυσιβίῳ, vulgo ἔτε ζωροτέρῳ. Versu 6. habent ἀδρήση superscripto: σει. Post distichon tertium recte suspicatus est summus Reiskius deesse distichon, quod schedae Thryllitii ita restituant:

ἀ μέγα τολμήεσσα ἑαπίσματος ἀμφὶ πρόσωπα
πλήσσει τὴν ἀπαλὴν οἰκτρὰ κινυρομένην.

Versu 7. exhibent περισφόνεια.

CAPVT

CAPVT III.

EPIGRAMATA AB ILLVSTRI KLOZIO EDITA

PER LVSTRANTVR.

Carmen primum Stratonis ediderat antea Cel. Reiskius emendatius in Notitia p. 262. nam ibi recte δέλτοισιν ἐμοῖς; habet tamen etiam δέλτοισιν ἐμοῖς, Rhunquenius ad Rufinian. p. 260, vbi totum carmen edidit et cum alio Anthologiae latinae 3. 192. p. 632. Burm. comparauit; cuius notae dignae sunt, quae legantur. Recte Cod. Vossian. Biblioth. Lugd. Batau. cuius collationem a V. C. van Goensio factam debeo Ill. Klozio, exhibet δέλτοισιν ἐμοῖς. Carmen secundum eiusdem Stratonis apponam, vt emendem:

εἶδον ἐγὼ τινὰ παῖδα ἐπανθοπλοκῆντα κέρυμβον
ἀντιπαρερχόμενος τὰ σεφανεπλόκια.

ἔδ' ἀτρεῶτα παρῆλθον, ἐπιστὰς δ' ἥσυχος αὐτῷ
Φημί, πόσον πωλεῖς τὸν σὸν ἐμοὶ σέφανον;
μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθραίνετο, καὶ κατακύψας
Φησὶ, μακρὰν χώραν, μὴ σὲ πατὴρ ἐσίδῃ
ὠνῆμα προφάσει σεφάνης, καὶ οἶκαδ' ἀπελθὼν
Ἐσεφάνωσα θεὸς, κῆνον ἐπευξάμενος.

Edidit hoc Epigrama in Obs. Misc. Belgicis Vol. IV. p. 369. Wasse, cuius illae in Oppianum notae sunt, vt scio, ex quibus vers. 3. laudauit Pierſon Verisimil. p. 245. Edidit etiam nuperrime Warton in Commentario futili ad Theocritum Vol. II. p. 48. pentametrum vltimum laudat etiam Spanhem. ad Callimachum p. 513. Versu primo in Miscell. l. c. editum,

tum, ἐνανθοπλεκεντα κορύμβας; sed monet in nota subiecta Dorville, in veterrima membrana legi ἐπανθ. et κόρυμβον. κορύμβας Codex Lipsiensis et Palatinus, Warton l. c. κόρυμβον schedae La Crozianae, (quarum lectiones Anthologiae MSS. suae adscripserat Cel. Reiskius, quam mihi vsui dedit.) et Thryllit. exhibent. Versu 2. σεφανηπλόκια exhibent La Croz. Thryllit. et codex Doruillii, per α vero Cod. Lips., Palatinus, et Warton. Hoc loco vtrumque per metrum stare possit, vsitatus tamen scribitur per η, ut σεφανηφόρια etc. legitur tamen apud Aelianum H. A. 7. 43. σεφανοπῶλιν γυναῖκα, sine vlla varietate lectionis. Versu . Cod. Lips. ἀτρώτα recte. Versu 4. idem cum Voss. recte πῶς exhibet, cui consentiunt sched Thryllit. (in quibus tamen male πολεῖς scribitur,) et Warton. Versu 5. recte ex codice suo Doruille, et Wasse, emendant ἐρυθαίνετο sine ῥ, quomodo etiam Warton habet; rationes Wassii l. c. vide. Multa tamen poëtarum loca sunt, quibus ἐρυθαίνεσθαι adhuc inhaeret, ut adeo non vbique sine autoritate MSS. sit reiiciendum. Vossianus Codex post καλύκων addit δέ, quod equidem necessarium puto sententiae iungendae. Versu 6. schedae Thryllit. etiam ἐδίδη exhibent, quod V. D. in margine recte mutauit in ἐσίδη, quod dedit Klozius et Cod. Lipsiensis. Vertit totum Carmen Wartonus l. c. ita: Vidi puerum quondam floribus plexentem ramos, ex aduerso praetereuns corollas. Non improuisus praeterii, astans autem tum illi dixi, quo mihi vendis coronam? Magis ipsis rosis (vel floribus) erubescibat, et declinans caput dixit, perge longius, ne pater te videat. Emi ex praetextu coronas, et domum redeuns deos coronabam, huncce

diis apprecatus. Versio barbara, et soloeca, qualis Anglum decet. Ultima pessime intellexit. Graeca enim de voto intelligenda sunt, quod diis fecit, ut sibi puer ille contingeret. ἐπέυχεσθαι est pro simplici εὐχεσθαι, sic vitur etiam Oppianus Halieut. 1. 356. et 5. 112. alii.

Carmen 3. solus, quod sciani, edidit Klozius. Versu 2. Sched. Thryll. παρασχομένε, La Croz. et Voss. παρεσχομένε, Cod. Lips. παρεχομένε exhibent. Verba πῶς εἶπω vncis includuntur in Thryllit. Versu 3. Cod. Lips. ἔχητε, sed in vulgatam consentiunt Thryll. et La Croz. schedae; pro ὑπὸ eodem versu recte Cod. Lips. cum Vossiano et sched. Thryllit. exhibent, ἀπὸ. Versu 4. legendum ἐπεὶ ex Cod. Lips. et ita corrigitur etiam in margine schedarum Thryllitii. Ultima verba explicat summus Reiske Misc. Lips. IX. p. 127. ἀσυνάναξ, (quod sensu proprio ab ἀνακῶς ἔχειν τῷ ἄσυνος τὸν ἑκτερεα deriuat Myrleanus ap. Etymol. M. p. 160. l. 15. reiecta altera Etymologia ab ἀνάσσειν et ἄσυ, quam tamen probat et explicat Socrates apud Platonem Cratylo §. 12. quem equidem sequi malim,) ducitur h. l. a σύειν, vnde συφεδανὸς obsceno sensu, quod illustrat Toupius Emen-dat. 3. p. 143. Similis argutia Marci Argentarii Carmine 304.

ἀντιγόνῃ Σικελὴ πάρος ἦθά μοι, ὡς δ' ἐγενήθης
αἰτωλῇ, καὶ γὰρ Μῆδος, ἰδῆ, γέγονα.

αἰτωλῇ alludit ad αἰτεῖν et μῆδος ad μὴ δὸς. Docuit ibi summus Reiskius hunc lusum deberi Aristophani. Comparat idem Phrontonis epigramma a Doruillio ad Charitonem 615, editum, quod ita habet:

μέχρι

μέχρι τίνος πολεμεῖς μ' ὦ φίλτατε Κύρε, τί ποιεῖς;
 τὸν σὸν Καμβύσῃν ἐκ ἐλεῖς; λέγε μοι;
 μὴ γίνῃ Μῆδος. Σάκας γὰρ ἔσῃ μετὰ μικρὸν
 καὶ σὲ ποιήσασιν αἱ τρίχες ἀσυνάγῃν.

Edidit etiam Alberti ad Hesychium σάκας, vbi monet primo versu Guyetum legere μοι, quod etiam in schedis Thryllitii est, in pentametro vero eundem habere ἐκ ἐλεῖς, λέγε, με, male Thryll. sched. ἐλέγεις. Guyetus apud Albert. σάκαν explicat εὐρύπρωκτον, ἀσυνάγῃν τὸν ἐκέτι σύειν ποιῶντα τὰς ἐραστὰς in Μῆδος alludi putat ad μὴ δὲς i. e. χαριζόμενος. Paullo aliter Cel. Reiskius Miscell. Lips. IX. p. 127. Hesychius σακκινόσυκοι δασύπρωκτοι, vbi Vossius mallit σακκίνοκυσοι a κυσος. pilosae nates instar sacci pellicei. Idem σάκας τὸ τῆς γυναικὸς, vbi Photius et Suidas σάκτας.

Ad Carmen IV. nil, quod moneam habeo, nisi quod V. D. in margine schedarum Thryllit. versum ultimum ita legere mavult:

τὴν αὐτὴν κόλασιν καὶ σὺ Φιλῶν με λάβε.
 quam emendationem probo, vt λάβε ad κόλασιν referatur, non ignarus tamen quam saepe poëtae in transponendis participiis varient. Quae ἀντιστροφὴ graecis figura dicitur, de qua ita Phoebammon in Scholiis p. 116. ed. Norm. ἀντιστροφὴ δ' ἐστὶ χαρακτῆρων ἀντίδοσις, τῶν συντεταγμένων ἀλλήλοις ἐν τῷ λόγῳ λέξεων, ὥς ἵνα εἶπω, ἡχῶν ἔπεσα ἀντὶ τῆ πεσῶν ἤχησα. Ita enim h. l. recte legit Norm. Ita Oppianus Cyn. IV. 316. de vrsō. ἡ δὲ τε λόχμης ὀξὺ λέληκε θορᾶσα καὶ ὀξὺ δέδορκε λακῶσα. proprie erat dicendum: ὀξὺ ἔθορε λακῶσα λόχμης. cf. etiam Abresch ad Aeschyl. I. p. 480. vbi est τυγ-

χάων ὑπεσχόμεν. Egit etiam de talibus participiis ad Plutarch. περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παιδῶν ἀγωγῆς, (hunc enim libri titulum facit Cod. August. cum quo nuper contuli, atque adeo ipse Plutarch. p. 98.) Heusinger p. 153. sed frustra inde vulgatam Plut. lectiōnem defendit. Recte enim Heumannus viderat legend. διατελῶ λέγων pro διατελῶν λέγω. Heumannī rationem firmat clare Cod. August.

Carmen V. edidit etiam Gisb. Koen, in quo iuvene litterae graecae maximam fecere iacturam, in Commentario ad Gregorium p. 65. Ita autem habet:

εἰ μὴ νῦν Κλεονίκος ἐλεύσεται, ἔκείτ' ἐκείνον
 δεῖξομ' ἐγὼ μελάθροισ, ἔ μὰ τὸν — ἔκ ὁμόσω.
 εἰ γὰρ ὄνειρον ἰδὼν ἔκ ἤλυθεν, εἶτα παρείη
 αὐριοι, ἔ παρὰ τὴν σήμερον ὀλλύμεθα.

Versu 1. Vossianus ἔκ' ἔτ'. Versu 2. post μελάθροισ signum interrogationis poni iussit Koehler in Notis ad haec epigrammata post Obseru. in S. C. p. 42. quod non necesse. Exprimit enim primum distichon bene affectum et ingenium animi fluctuantis amoris aestu. Nam post verba ἔ μὰ τὸν sensus quasi suspenditur, et paullo post reuocat poëta animum a priori consilio, et spe meliori consolatur. Simillimus locus est in edita L. VII p. 462. αἰεὶ σὺ φθονεῖς τῇ κύπριδι. καὶ γάρ ὁ θ' ἡρῶ ἡρμωσε λειάνδρῳ θυμέ τό λοιπὸν εἴ etc. ἔ μὰ τὸν est iusiurandum in quo summus Reiskius in simili loco Carminis 319.

καὶ βινεῖ Φρέσσων ναὶ μὰ τὸν, ἐδὲ καλὴν.
 ἔρωτα intelligit. Suidas: ναὶ μὰ τὸν καλλίμαχος ἐκάλῃ εἶπε ναὶ μὰ τὸν καὶ ἔκ ἐπάγει θεὸν eadem formula vitur Aelianus H. A. 3. 19. βάσκανον δὲ τὸ ζῶον ἢ φάκη, ναὶ μὰ τὸν atque iterum Libro 4.

c. 29. Antholog. III. p. 206. ἔ μὰ τόν, ἔδε λυκῶνα
παρήσκειν etc. cf. etiam p. 228. Illustravit quoque
hanc formulam Koenius l. c. Versu 3. Vossianus
παρεῖη. hunc locum ita emendat Koehler Emend. ad
Theocrit. p. 118.

εἰ γὰρ ἐταῖρον ἰδὼν ἐκ ἤλυθεν, εἶθε παρεῖη
ἄνριον — — —

Sed vulgata bene habet. Excusat enim amator pueri
sui tarditatem somnio, quod videre noctu potuerit,
quod eum religione aliqua obligaret, ne veniret.
Pro ἰδὼν schedae Thryll. habent εἰδὼν, quod corre-
xit V. D. in margine. εἶτα παρεῖη ἄνριον significat,
cras, si fors, venerit. ἔ παρὰ τὴν σήμερον ὀλλύμεθα.
Simillimus est locus epigramatis 48. v. 4. Callimachi.
ἔ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα. vbi cf. Bentleius,
qui monet παρὰ notare propter.

Carmen VI. breue sed elegans, ita habet:

νῦν ἄρα εἶ, μετέπειτα θέρους, καῖπειτα τί μέλλεις
Κύριε βελέυσαι· καὶ καλάμη γὰρ ἔσῃ.

Cod. Lips. βελέυσαι, sed recte schedae Thryll. βε-
λεῦσαι. Compara epigrama Paulii Silentarii An-
tholog. VII. p. 457.

ἦ σὸν ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἶαρος ἄλλης,
χεῖμα σὸν ἄλλοτρίῃ θερμότερον θέρους.

aliud Asclepiadae Adramyteni quod edidit Toupius
ad Scholia Theocriti p. 215. et Klozius ad Tyr-
taeum p. 26. ed. sec.

νῦν αἰτεῖς ὅτε λεπτός ὑπὸ κροτάφοισιν ἴσῃλος
ἔρπει, καὶ μηροῖς ὀξὺς ἔπеси χνόος.

εἶτα λέγεις, ἡδῖον ἐμοὶ τόδε. καὶ τίς ἂν εἴποι
κρείσσονας ἀνυχμηρὰς ἀσαχύων καλάμας;

Adde epigrama illud, quod Pierfon Verisimil. p. 83. edidit ex Musa puerili Stratonis, quod tamen Codici Lipsi. deest; cuius distichon ultimum:

ὡς δ' ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχί, νῦν Φίλον ἔλκων,
τὴν καλάμην δωρῇ, δὲς ἑτέροις τὸ Θέρος.

Eundem hunc locum habet et explicat Toupus Emend. II. 63. Apud Oppianum Cyn. 526. pro Θέρος ἀμήτσιο, male Rittersh. legi vult γέρας. Corrigendum hinc epigrama 30. quod edidit Klozius ad Tyrtaeum p. 27. in cuius fine legitur:

— — — μὴ μὲ σοφίζε
κωφὴν δὴ σαχύων ἀντιδιδὼς καλάμην.

lege ἀσαχύων. Callimachus Del. v. 298. Θέρος τὸ πρῶτον ἰέλων. Antholog. I. p. 35. ἡδὺ παρηίδων πρῶτον Θέρος -- κείρεο. Antholog. VII. p. 483.

ἀντὶ ῥέδε γὰρ ἐγὼ τὴν βᾶτον εἰ δέχομαι.

Ibidem p. 486.

εἰ δὲ τί καὶ πλοκάμισι διασίλβασιν ἄκανθα
τῆς λευκῆς καλάμης εἰδὲν ἐπιστρέφομαι.

Harum elegantiarum fons est Homerus, cuius est hoc in Odyss. ξ. 214. ἀλλ' ἔμπης καλάμην etc. vbi Scholia minora γῆρας, πρεσβυτικὸν σῶμα interpretantur. Eustathius vero T. 3. p. 1758. 41. τὸ ὑπὸ γῆρας ἡδὴ διεφθαρμένον σῶμα καλάμην ὠνάμασε, et ad Iliad. T. v. 222.

ἥς δὲ πλεῖστον μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.
T. 2. p. 1181. 47. haec notat: σημείωσα δὲ καὶ ὅτι καλάμην ἐνταῦθά μεν ἐπὶ σώματος ἀνθρωπίνου πεσόντος ἔφη μεταφορικῶς. Locum priorem Homeri sine dubio etiam respexit Aristoteles Rhetor. III. X. ὅταν γὰρ εἴπῃ τὸ γῆρας καλάμην ἐποίησε μάθησιν καὶ

καὶ γινώσιν διὰ τῆ γενέας. ἄμφω γὰρ ἀπηνθηκότες, vbi Scholiastes a Neuberio editus p. 63. 1. ὡς γὰρ τῆ ἀσαχύος κοπέντος μένει ξηρὰ ἢ καλάμη. ἔτω καὶ τὸ γῆρας ἐλθὼν διαφθείρει πᾶν εἶτι κάλλισον ἔνεσι τῷ ἀνθρώπῳ, ἦτοι τὴν ἰσχὺν, τὸ κάλλος, τὴν τρίχα καὶ τὰ ἄλλα. καὶ καταμένει κατὰ ξηρος ὁ ἀνδρῶπιος. Hesychius καλάμη τὸ τέλος φέρειν τῆς παροικίης. δηλοῖ δὲ ὡς τινες καὶ ἄκαρπον ἡλικίαν. ἄλλοι τὶ λείψανον. ἐστὶ γὰρ καλάμη κυρίως τὸ ξυλῶδες τῶν σαχύων ἢ τὰ ἐκ τῶν ἀλοητῶν λείψανα ἐξ ὧν περυσσευμάτων ἐστὶ γινῶναι πόσος ἦν ὁ καρπὸς, qui locus ad Homerum pertinet.

Carmen 7. nil adeo elegans vel quod annotatione dignum sit, habet. Versu 1. Codex Lips. τῆς μιῶς, sed cum vulgata consentiunt sched. Thryll. Versu 4. Cod. Lips. χρυσίων et ἔχ' ἐκατόν; ultimum recte, quod est etiam in Vossiano. Sched. Thryllit, etiam χρυσῶν. Suavis est Herellius, qui ἐκάτων corrigebat, cuius ineptias recte reiecit Vir doctissimus, mihiq; multis nominibus colendus, Loesnerus, in Actis Eruditorum anni 1768. p. 550. Versu 5. male sched. Thryll. φιλεῖται, quod tamen in margine correctum; eadem clare πεμπέτω exhibent. Nescio, quid voluerit V. D. apud Klozium, qui corrigit καμὲ φιλησαί, quod soloecum mihi videtur. Versus 6. ita in Cod. Lips. legitur:

μηδὲν καὶ παρ' ἐμῶ λαμβανέτω. τί θέλει?

sed vulgata rectius habet. τί θέλει est pro ὃ, τί θέλει, quem vsus copiose asseruit et explicuit Summus Reiskius Misc. Lips. IX. p. 312. - 3.

Carmen 8. male in Cod. Lips. cum sequenti copulatur, recte autem disiungunt etiam sched. Thryll.

C 4

Versu

Versu 5. lege ex Codice Lipsiensi et Vossiano: εἶτα σὲ δαρδάπτει, quod partim etiam vidit V. D. apud Klozium. Versu 6. lege ex iisdem Codicibus: καὶ διὸς ἐς ὀδύνη. Sic supra Carmine 282. v. 6. antea male legebatur ἐκ σπατάλης pro καὶ σπατάλης.

Carmen IX. sine dubio factum in imaginem aliquam raptum Ganymedis exhibentem, quo poëta aquilam raptorem ita alloquitur:

εἶχε πρὸς αἰθέρα διὸν, ἀπέρχεο παῖδα κομίζων
αιετέ τὰς διφυεῖς ἐκπετάσας πτερυγας.

εἶχε τὸν ἄβρὸν ἔχων Γανυμήδεα, μηδὲ μεθείης
τὸν διὸς ἡδίστων ἰνοχόον κυλίκων.

Φείδω δ' αἰμάξαι κἄρον γαμψώνυχι ταρσῶ
μὴ Ζεὺς ἀλγήσῃ τῷτο βαρυνόμενος.

Primo versu cum Cod. Lips. et schedis Thryll. post διὸν interpunxi. Versu 5. ex iisdem restitui γαμψώνυχι, quod etiam Voss. habet; nam Klozii γαμψωνυχε contra analogiam est. Versu 6. ἀλγήσῃ est ex iisdem fontibus et Vossiano ductum. Et sic laudat versiculum I. F. Gronou. Lect. Plautinis ad Rudent. 2, 1, 21. Referam huc ea epigrammata, quae varios ingenii lusus ex hac Ganymedis fabula sumtos habent. Primo loco illud ponam, quod num XX. edidit Klozius:

εἰ Ζεὺς κείνος ἐτ' ἐστὶν ὁ καὶ Γανυμήδεος ἀκμήν
ἀρπάξας ἴν' ἔχη νέκταρος ἰνοχόον.

Καὶ μοι τὸν καλὸν ἐστὶν ὑπὸ σπλάγχνοισι Μυῖσκον
κρύπτειν, μὴ μέ λάθῃ παιδί βαλὼν πτερυγας.

Versu 1. in schedis Thryll. fuerat, ὁ γὰρ, vt monuit V. D. in margine, qui correxit. Voss. male Γανυμήδεος,

μήδεας, et ἀρπάσας. Versu 3. recepi lectionem
Lips. Cod. καὶ μοι. pro ἀπὸ Cod. Lips. ἐπὶ habet,
quod contra Herellium, qui ὑπὸ malebat, defendit
V. C. Loesnerus l. c. p. 551. sed pace viri doctissimi
dixerim mihi etiam lectionem eam veram videri, quam
Wartonus etiam, qui epigramma hoc ad Theocrit. Vol.
II. p. 89. edidit, exhibet, et Koehler ad Theocrit. p.
119. substitutam volebat: in Vossiano lacuna est,
sed margo ἐπὶ habet. Facit ad sensum etiam Theo-
critus Idyll. 7. v. 99. παῖδες πόθον ὑπὸ σπλάγχνοι-
σιν ἔχειν. Versu 4. Vossianus μά, sed in margine
habet με. Warton habet μήγε λάθῃ, sine dubio ex
emendatione, nam praefatur se carmen hoc emenda-
tius apponere; pro παῖδα λαβὼν πτέρυγας, olim
conieceram παῖδα λαβὼν πτέρυγι, quod postea vidi
etiam Koehlero l. c. in mentem venisse; sed nunc lu-
bens concedo Loesnero meo, qui l. c. bene ex Cod.
Lips. (adde Voss.) restituit: παῖδι βαλὼν πτέρυγας,
alas admouens puero. Vltimum distichon ita War-
tonus vertit: Et mihi quoque pulchrum est sub vi-
sceribus Muiscum occultare, ne Muiscum lateat, (ut
rapiat) alas aquilae capiens. — Et tibi quoque,
Wartone, *pulchrum* erat non vertisse tam barbare ver-
ba elegantissima! — Secundum ponam Carmen XXI.
ut legendum puto:

Στήσομ' ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναντίος, εἰ σέ, Μυῖσκε,
ἀρπάζειν ἐθέλοι νέκταρος οἰνοχέον.

Καίτοι πολλάκις αὐτὸς ἐμοὶ τὰδ' ἔλεξε. τί ταρβεῖς;
ὃ σέ βαλῶ ζήλοισι, ὅδα παθὼν ἐλεεῖν.

X' ὡ μὲν δὴ τὰδε Φησὶν, ἐγὼ δ' ἦν μυῖα παραπτῇ
ταρβῶ, μὴ ψευδῆς Ζεῦς ἐπ' ἐμοὶ γέγονεν.

Versu 1. ἐναντίος meum est, Klozius et ceteri, ἐναν-
 τιον. Homerus Iliad. ὦ. τῷδ' ἐγὼ ἄντιος εἶμι. Versu
 2. male Cod. Lips. cum Wartono, qui edidit hoc
 carmen ad Theocrit. p. 84. ἀρπάξεν. Vulgatam;
 quam posui, sequuntur La Croz. et sched. Thryll.
 Versu 3. πολλάκις ex Cod. Lips. Vossiano et War-
 tono. Ex iisdem restitui verbum τὰ, quod in vulgato
 et Thryll. sched. deerat. Notauerat tamen mendum
 in sched. Thryll. manus docta subductis duabus lineis.
 Vers. 4. ζήλοις est ex Voss. sched. La Croz. et Thryll.
 in Cod. Lips. est ζητοῖς. In Vinariensi, ut Ill. Klozius
 refert, fuit τήλοις, quod tamen facile erat, mutare in
 ζήλοις. Wartonus l. c. post βαλῶ punctum ponit,
 et postea legit ζηλοῖς cum signo interrogationis.
 Inepte et sine vlllo sensu. Lexicon MS. bibl. Coislin.
 p. 482. ζῆλος καὶ πρὶ τῆς ζηλοτυπίας ἔχ' ὡς οἰόνται
 ἐπὶ μιμήσεως μόνον. Locutionem illustrare potest
 Pindari βαλεῖν τινα ἀελπίτι p. 388. edit. Schmidt.
 Carmine 330. πρῶτον πόντος βεβλήμενον. Pro
 παθὼν male Cod. Lips. βαλὼν, vulgatam etiam War-
 tonus l. c. sequitur. Versu 5. in schedis Thryll erat
 ἦν, quod in margine correxit V. D. pro ταρβῶ male
 Voss. ταβρῶ. Videtur poëta ludere in voce μυῖα
 cuius diminutivum est Μυῖσκος. Amat enim eius-
 modi lusus Meleager, ut supra vidimus in voce ψυχῇ.
 Verūt carmen Warton l. c. ita: Stabo ego et aduer-
 sus Iouem, si te Muisce, abripere velit, tanquam ne-
 ctaris ministrum. *Et profecto* ipse Iupiter saepe mihi
 dixit haec: quid times? non te tangam; aemularis?
 noui mala passus miserescere. Ille quidem haec di-
 xit: Ego vero si vel musca te *contigerit*, metuam, ne
 mendax in me Iupiter fieret.

Miseret

Miseret me Angli, qui tritissima quaeque verba non intellexit. Quid enim? estne καίτοι profecto? est παράπτῃ contigerit? Scilicet hominem meum induxit accentus, quem posuit in secunda etiam Klozius, sed restitui ego παραπτῇ ex Cod. Lipsiensi; est vero pro aduolet positum, ut saepissime παρὰ in compositis verbis *ad* notat. Sed talia saepius in Anglo notanda venient. Denique addam Stratonis epigramma, quod ex Dorvillio ad Charit. p. 24. emendatius posuit Toupus in Indice Epistolae Criticae voce πυκνά.

Τὸν καλὸν ἔχ' ὄρώ Διονύσιον. ἄρα γ' ἀναρθεῖς
 Ζεῦ πάτερ, ἀθανάτοις δεύτερος ἰνοχοεῖ
 'Αιετὲ τὸν χαρίεντα, ποτὶ πτερὰ πυκνά τινάξας
 πῶς ἔφερεις; μὴ πρὸ κνίσματ' ὄνυξιν ἔχει.

Versu 2. ἀθανάτοις, quod Toupus restituit, iacet in lacuna in Cod. Lipsi. qui vers 4. ἔχη habet. Locutionem πτερὰ πυκνά τινάξας illustravit bene idem Toupus Epist. Critic. p. 116. Arati Phaen. 233. τινάζόμενοι πτερὰ πυκνά vertit Virgilius Georg. I. v. 381. Coruorum increpuit densis exercitus alis, quem videtur ea in re carpere Vir summus ad h. I. Heynius. At apud Homerum et alios poëtas saepissime Epitheton τῷ πτερὰ est πυκνά, quod l. c. docuit bene Toupus.

Carmen X. ita legendum et distinguendum est ex Codice Lipsiensi, Vossiano et schedis Thryllatianis:

ἀγκιστρον πεποίηκας. ἔχεις ἰχθὺν ἐμὲ, τέκνον
 ἔλκε μ' ὅπως βέλει, μὴ τρέχε, μὴ σὲ φύγω.

Ita e Codice Lipsi. restituit. V. C. Loesnerus in Actis Eruditorum l. c. p. 150. vbi contra Herellium disputat, qui pro πέποιηκας legi volebat βεβληκας. Voss.

Voss. male *πεπόηκας*. Monet me tamen V. C. Loesnerus, ex Aristophane hoc defendi posse, atque adeo hac ipsa Anthologia. Mirum est pravam interpunctionem homini, qui Aristaenetum germanice vertere ausus sit, tantas tenebras offudisse. Comparandum est cum h. l. Carmen Antholog. I. p. 38.

Παρθενικῷ θρασύβηλε σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι
αἰδομαίνεις, δελφίς ὡς τις ἐπ' αἰγιαλῷ

Κύματος ἰμείρων. δρέπανον δὲ σοὶ ἔδδ' τὸ Περ-
σέως

ἀρκεῖ ἀποτμήξαι δίκτυον, ᾧ δέδεσα.

Versu primo θρασύβηλε est certissima Reiskii emendatio pro θρασύδηλε. Aristaenet. L. I. Ep. 17. συχνότερον ἔν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον. καὶν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπιῇ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. Incertus ap. Etymol. M. p. 156. 133. ὡς ἔκ οἶδ' ἢ τις ἰχθύς ὑπὸ τῷ δελέατος τῆς ἡδονῆς ἀσπαλιεύσῃν, καὶ ἐνείχετό μοι τὸ ἄγκιστρον. Ita enim lege cum Pierfsono ad Moerin. p. 43. qui haec eadem loca habet.

Carmen XII. ediderant antea Abr. Gronovius ad Aeliani H. A. p. 1003. Van Goens ad Porphyrium de Antro Nympharum p. 105. Wartonus ad Theocrit. p. 45. praefatus se hoc epigramma edere emendatius, quam in Cod. Bodleiano legatur. Ex Gronovio ego in Animaduersionibus meis ad Anacreontem.

Βεπείητε μέλισσα πόθεν μέλι τ' ἄμὸν ἰδῶσα

παιδὸς ἐφ' ὑαλέην ἔψιν ὑπερπέτασαι;

ὃ παύ-

ἔ παύσῃ βομβεῦσα καὶ ἀνθολόγοισι θέλῃσα
 ποσσὶν ἐφάψαθαι χρωτὸς ἀκηροτάτῃ;
 ἔρῃ ἐπὶ σὺς μελίπαιδας, ὅποι ποτέ, δράπετι, σίμ-
 βλῃς;

μὴ σε δάκω, κήγῳ κέντρον ἔρωτος ἔχω.

Versu primo male Wartonus βεπρίητα et postea
 ὑπερπέταται. Versu 4. Cod. Lips. ἐφάπτεσθαι.
 ἀκηροτάτῃ est ex Cod. Lips. et Voss. cui consentiunt
 van Goens et Wartonus cum Gronovio. Vulgatum
 Klozii ἀκηροτάτῃ misere, torsit Interpretes. Koehle-
 rus Obseruat, in S. C. legi volebat ἀκείρασις. Sed
 vulgata bene habet, quam Wartonus recte per puris-
 simam reddit. Plura in Addendis vide de hoc loco.
 Nam instat, vrguet, typotheta. Versu 5. Codex Li-
 psiensis et Wartonus habent σίμβλοις, etiam Gro-
 nov., van Goens. et Vossianus μέλι παῖδας ὅποι-
 ποτε — σίμβλοις. Sed σίμβλῃς rectum est. Vide-
 tur μελίπαιδας h. l. actiue dici, vt βοτρυόποις ἄμ-
 πελος Epigr. IV. v. 8. cui liberi sunt vuae. Versu
 ultimo Cod. Lips. et Warton male ἔχων habent. Di-
 stichon vltimum ita vertit Wartonus: Vade age ad
 tuos melleos pueros quocunque aliquando, fugitiue,
 mellifices. Ne te pungam et ego aculeum amoris
 habens. Inepte vt omnia. Imitatus est hoc epigramma
 Meleager Antholog. VII. p. 450. quod apponam, vt
 inter se comparari ab harum elegantiarum cupidis
 possint. Obiter moneo ex eo apparere Stratonem
 esse Meleagro antiquiorem, nisi vel inscriptio, vel si-
 militudo vtriusque carminis fallit, quod tamen, quod
 ad vltimum, raro vsu venit; et imitatio mihi ita clara
 videtur, vt neminem existimem de hac re dubita-
 turum.

Meleagri

Meleagri quidem aetatem circa Olymp. 170. posuit Cel. Reiskius, vt satis adeo antiquus Strato poëta existimandus sit. Iis quae de Meleagri vita habet Reiskius hoc vnum addam, eum in insula Co consenuisse et sine dubio mortuum fuisse, quod apparet e Carmine 615. Aliquot saeculis Meleagrum praecessisse Iubam regem putat Salmas. in praef. ad Libr. de Homonym. Hyl. Hiatr. p. 15 - 17. vbi docet inuentionem herbae Euphorbae, cuius succus *εὐφώρβιον* male tribui Iubae regi e nomine medici sui Euphorbi. Legit enim in v. 37. Coronae Meleagri ita ex Codice:

*ἐν δὲ καὶ εὐφώρβης σκολιότρεχος ἄνθος ἀκάνθης
ἀρχιλόχῃ, σμικρὰς σφάγγας ἀπ' ὠκεάνῃ.*

vbi Codex Fabricii, ἐκ φοβερεῆς, Martinii, ἐκ φορβῆς habet. Equidem sequar Salmasium, qui suam lectionem erudite explicat, sed male vltima: *σμικρὰς σφάγγας ἀπ' ὠκεάνῃ* notat. Meleagrum pauca e multis carminibus selegisse. Salmasii ratio erudita sed contorta. Certius quid liceret de aetate statuere Meleagri, si constaret quis ille Diocles, cui dedicat suam coronam Carm. 621. Is, qui alibi Iulius, Iulianus, modo Carystius audit, esse nequit ex ratione V. C. Reiskii. Alius est medicus qui tempore Antigoni Gonatae vixit; cuius meminit Schol. Nicandri p. 41. *ῥιζοτομικὸν* laudat p. 43. eundem de monte Euro Thraciae Schol. Theocriti Id. ζ. 112. Forte fuit Comicus is, cuius *μελίτῃς* citat Lexic. Coislin p. 482. forte eiusdem multa adhuc epigrammata exstant. (Sed quum haec mea ex aliquo tempore relegerem, concessi tandem summo Reiskio. Perpulit me illud quod Strato in Antholog. L. II. p. 149. memorat medicum

medicum Capitonem, quod nomen mere Romanum. Inciderunt ergo vterque in idem argumentum.) En Carmen ipsum:

Ἀνθόδιαίτε μέλισσα, τί μοι χροός ἡλιοδώρας
ψάυεις, ἐκπρολιπῶς εἰαρίνῃς κάλυκας;
ἢ σύ γε μὴνύεις, ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δύσπιστον

Πικρὸν αἰὲ κραδίη κέντρον ἔρωτος ἔχει;

Καὶ δοκέω, τῷτ' ἦν, τῷτ', ὃ φιλέρασε. παλιμπῆς
σεῖχε, πάλαι τὴν σὴν ἔϊδαμεν ἀγγελίην.

Si iudicium meum de hoc Carmine poscis, existimo Meleagrum pulcherrimam Stratonis Φαντασιᾶν inepta satis ῥήσει morali, foeminam scilicet aculeum amoris habere, corrupisse. Enimuero, bone, qui verosimile, ut apes cutem Heliodorae tetigerit, ut significaret eam in corde habere etiam aculeum amoris, nisi forte eadem dicta fuerit Μέλισσα, de quo vide p. 112. Addenda. Contra quam suaue est illud Stratonis,

quod ait apem pulchritudine florescente puellae suae falsam, aduolasse et pupugisse eam, quasi mel de floribus fugentem. Vide quae hanc in rem attuli ad Anacreontem. Obiter corrigo Carmen 677. ἀδέσποτον inter Iensiana. v. 5. ubi lege e Cod. Voss. σμήνεα δ' ἔκ' ἐτι οἱ κομέειν κ. λ. in Voss. est οἰκομέειν, monente Pierfsono ad Moerin. p. 449. Edidit illud Epigramma et illustravit van Goens ad Porphyrr. de Antro. Diss. I.

Carmen XIV. eiusdem Stratonis:

Μήτε λῆν συγνὸς παρακέλισο, μητὲ κατηφῆς
Δίφιλε, μηδ' εἴης, παῖδιον, ἐξ ἀγέλης,

Ἔσω πρὸ πρηνειᾶς λαλήματα καὶ τὰ πρὸ ἔργων
παίγνια, πληκτισμοί, κῖσμα, φίλημα, λόγος.

Ita

Ita Carmen hoc legendum est: male vulgata versu 2. habet *μη δέισης παίδων*; sed recte Cod. Lipsiens. Voss. et schedae Thryllitii habent *παίδιον*, quod posui, *μηδ' εἰς* solus Lips. Cod. habet. Miror, ni fuerit etiam in Codice Vinariensi vera lectio; animaduerti enim, fere ubique illum cum schedis Thryllitianis conspirare, etiam in numero epigramatum; sed interdum paullo negligentius scriptum. Nescio an omnes probaturi sint, quod post *παίδιον* interpunxi, ut sit Vocatiuus. Locum intelligo ita, ut verba *μηδ' εἰς* ex *αγγέλης* notent: ne sis *βοίδης* i. e. *εὐήθης*, ut explicat hoc verbum ex Menandro sumtum Eustath. T. 2. p. 962. Possit tamen etiam ita intelligi cum Loesnero meo *μηδ' εἰς παίδιον* ex *αγγέλης*, ne sis de grege, de vulgari turba, puer. Sed malim ego priorrem rationem sequi. Iohannes Philoponus Alexandrinus apud Bandin. Catalog. bibl. Laur. T. II. p. 546. *ἀγγέλαιος ὁ ἀμαθής. ἀγελαῖος ὁ ἀπὸ τῆς ἀγγέλης.* Versu 3. Cod. Lips. *πορνικὰ Φιλήματα* habet et margo *πορνικὰ κείνα*. Voss. *πορνικὰ Φιλήματα*, sed margo *πῆρνεικι* vel *πῆρνεικα*. sed recte sched. Thryll. *πῆρνεικὰ* habent, quomodo etiam legit Salmas. ad Script. H. A. p. 146. ubi hoc distichon edidit, interpretatur autem per *προπετῇ* facilia; male. Wartonus, qui hoc distichon itidem habet ad Theocritum p. 75. emendat *πῆρνεικα* praecursoria Sed vnice verum *πῆρνεικὰ*, cuius interpretatio est lectio Codicis Lips. Epiphanius T. I. p. 78 f. IV. *πῆρνεικὸν εἰάν εἴπωσι τὸ ὅλον ἐστὶν ἡδυπαθείας καὶ ἐκκαρδίας ἐξέυρεσις. πᾶν γὰρ τὸ πῆρνευόμενον λαγνείας ὑποφαίνει τὸ ἐπώνυμον. Φθορᾶς δὲ τὸ ἐπιχείρημα. ἐπὶ τοῖς γὰρ τὰ σώματα διακορεύουσιν ἑλληνικὴ τις ἐστὶν ἡ λέξις τὸ πῆρνευσαί ταύτην, ὅθεν καὶ ἐν μύθοις ἀναγράφουσιν —*

σιν — περὶ κάλλους λέγοντες ἔτως, ὅτι κάλλος πρέ-
νικον. Suidas πρένικος, δράματος, γοργός; cum lo-
cum Diogenis in vita Xenocratis habet IV. sect. VI.
vbi pro πρένικος in quibusdam exemplaribus male
πορνικὸς legi monet Salmasius ad Spartian. p. 146.
Monet Kusterus in Etymol. et Suidae MS. optimis
scribi πρένικος. Hesychius πρένικον, ὁξύν, ἐυκίνητον,
προπετή. Idem πρένικοι οἱ μισθῷ κομίζοντες τὰ
ὄνια ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς εἰς τινὰς παιδαριῶνας καλῶσι.
δρομεῖς, ταχεῖς, ὁξεῖς, ἐυκίνητοι, γοργοί, μισθωτοί.
Photii Lex. MS. apud Albertum πρένικον ἔ τὸν ἀκό-
λασον ἀλλὰ τὸν κομίζοντα τα τινὰ (τὰ ὄνια) ἐξ
ἀγορᾶς μισθῷ καὶ ἐγκείται τὸ ἐνεिकास. Ibidem Al-
berti monet Guyetum in loco epigrammatis nostri iti-
dem legere πρενικά Φιλήματα et reddere praecur-
soria. Hesychius σκειράτες οἱ πρενικοὶ καὶ κυβευ-
ταί. cf. Hemsterh. ad Pollucem p. 1082. Idem
εἰσύλος προῖδλος πρένικος ὄριον βασιλος. He-
sychius voc. σκίταλοι. — Ctt. Aristoph. Equit. v.
631. ἀπὸ τῶν ἀφροδισίων καὶ τῆς πρενεικίας νυκ-
τερινῆς θεᾶς τινὰς ἐσχημάτισαν. Eustath. T. 2. p.
983. 48. ἴστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς ἐνείκω δοκεῖ γίγνεσθαι
καὶ ὁ παρ' αἰλῷ Διονυσίῳ κείμενος πρενεικός ἦγεν
ὁ κομίζων μισθὸν τινὰ ἐξ ἀγορᾶς. recte ἐξ ἀγορᾶς in
Eustathio legendum vidit Pierſon ad Moerin p. 63.
Posui hunc Eustathii locum ut viri docti diligentius
in notiones verbi rarissimi inquirant. Pro πρὸ ἐργων
male Cod. Lips. προσέρπων.

Carmen XVI. ita scribendum et legendum :

Παῖς τις ὅλως ἀπαλὸς τῷ γείτονος ἐκ ὀλίγως μέ-
κνίζει, πρὸς τὸ θέλειν δ' ἐκ ἀμύητα γελαῖ.

D

ὃ πλεῦν

ἔπλευν δ' ἐστὶν ἐτῶν δύο καὶ δέκα· νῦν ἀφύλακτοι

Ὀμφακες. ἦν δ' ἀκμάση, Φρέγια καὶ σκόλοπες.

Versu 1. Cod. Lips. in margine habet ἀταλλός, quod sine dubio est pro ἀταλός, quod saepe in Cod. antiquis cum verbo ἀπαλός permutatum est. Conf. Pierſon Verisimil. p. 170. Wartonus, qui versum primum habet ad Theocritum p. 75. ita legit: παῖς ἀπαλός τις ὄλως, quod idem est. Versu 2. sched. Thryll. πρὸ δabant, quod correxit V. D. in margine. Versu 3. post δέκα posui punctum, quia sensus id postulat. ἀφύλακτοι est e Cod. Lips. quod etiam sched. Thryll. habent; in Voss. est ἀφυλάκτοις, sed in margine ἀφύλακται. Klotzii ἀμφίλεκτοι est contra metrum, neque video, qui V. D. potuerit id verbum ponere, cum facile ex opposito Φρέγια καὶ σκόλοπες pateret vera lectio. Interim tamen ex parte laus huius emendationis debetur Koehlero, qui ad h. l. ἀφύλακτοι restituit p. 119. Sensus epigrammatis ipsum et metaphoram ab vuis sumtum illustrabit carmen Antholog. VII. p. 481.

εἴη μητ' ὀμφαξ, μήτ' ἄσαφίς. ἡ δὲ πέπειρος,

ἐς Κύπριδος θαλάμους ὥρια καλλοσύνη.

ita interpungendum puto hoc carmen, quod, ut vulgo legitur, intelligi non potest. Antholog. VII. p. 487.

ὀμφαξ ἐκ ἐπένευσας, ὅτ' ἦς σαφυλῇ, παρέπεμψω,

μὴ φθονέσης δῶνα καὶ βραχὺ τῆς σαφίδος.

ita enim legendum hoc carmen: vulgo male ὅτ' τῇ σαφυλῇ παραπέμψω. sed editio Florentina, recte ὅτ' ἦς habet, ut voluit etiam Huetius ad hunc locum p.

49. Facit huc carmen Stratonis, quod Pierfon Verisimil p. 85. edidit:

ἡνίκα μὲν καλὸς ἦς, Ἀρχέστρατε, καμφοὶ παρειᾶς
εἰνωπὸς, ψυχὰς ἐφλεγες ἡϊθέων.

ἡμετέρης Φιλίης ἔδεις λόγος, ἀλλὰ μετ' ἄλλων
παίζων τὴν ἀκμὴν, ὡς ῥόδον, ἡφάνισας.

ὡς δ' ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχί. νῦν φίλον ἔλκων,
τὴν καλάμην δωρῇ. δὲς ἐτέροις τὸ θέρους.

Partem huius epigramatis edidit Alberti ad Hesychium voc. ἐμπερκάζεσθαι. Callimachus Lauacro Palladis p. 75. ἄρτι γένεια περκάζων.

Carmen XVII. misere corruptum; de quo restituendo fere est, ut desperem. Apponam, ut emendandum existimo:

Ἐἰ μὲν ἔφυς ἀμύητος ἀκμὴν, ὑπὲρ ἧ σ' ἔτι πείθω,
ὀρθῶς αἰδεῖσθαι, δεινὸν ἴσως δοκέων.

Ἐἰ δὲ σε δεσποτικὴ κοίτη πεποίηκε τεχνίτην,
Τι φθονεῖς δῖναυ τὰυτὸ, λαβὼν, ἐτέρῳ;

Ὅς μὲν γὰρ καλέσας ἐπὶ τι χρέος, εἴτ' ἀπολύσας
ἔνδεις, κύριος ὢν, μηδὲ λόγῳ μεταδῆς.

Ἄλλῃ δ', ἐνθα τρυφῇ παῖσεις, ἴσα κοιναὶ λαλή-
σεις,

Τ' ἄλλα δ' ἐρωτηθεῖς κ' ἔκ ἐπιτασσόμενος.

Versum primum restituui, ope sched. Thryll. in quibus est ἀκμὴν ὑπὲρ, ἧ σ' ἔτι πείθω, ἀκμὴν h. l. est, ἔτι adhuc. πείθω precor. Voss. habet ὅς, sed margo ἧ. V. 1. sched. Thryll. exhibent αἰδεῖσθαι. cum Vossiano, quod probo, quanquam timide. Nihil melius succurrit. V. 3. Voss. δεσποτικῇ — τῇ, sed margo ha-

bet vulgatam. V. 5. intelligo ita : vocasti me ad dominum tuum, quasi aliquid de me vellet, postea misso me, dormis, neque verbum aliquod commutasti. pro *ἔυδει* restitui *ἔυδεις*, et pro *λόγον* ex Cod. Lips. et Voss. *λόγῃ*. Ego sic : Tanquam si mihi ad auferendum debitum vocato satisfacisses, (id mihi dissolvisses) (*ἀπολύσας*) secure dormis, dominumque agis, et seueritatem praefers, nec sermonem communicas. Sed (*ἀλλ' ἢ*) ibi molliter ludes, forte (*ἴσα* pro *ἴσως*) publica vocabula facies. *Loescher*. Rem expedit MS. Lugd. Batav. ex quo ita hunc versum edidit Valquenar. ad Ammon. p. 107. ubi exempla iuncti, *ἴσος καὶ κοινὸς* habet :

ἄλλη δ' ἔνθα τρυφῇ παίζεις, ἴσα κοινὰ λαλήσεις
quod Scaliger emendauit :

ἀλλ' ἢν δ' ἔνθα τρυφῆς, παίσεις ἴσα, κοινὰ λαλήσεις,

quod probat Valquenar. nec ego obloquor. Haereo tamen dubius ; neque enim satis bonum sensum fundere, ne sic quidem videtur. Ad vocem *ἄλλη* in sched. Thryllit. scriptum erat *sic* et V. D. in margine coniicit *ἀλλ' ἢ*, quod non capio. Ad vocem *τρυφῇ*, cui in sched. Thryll Jota subscriptum deerat, eadem manus *sic* ascripserat. Ex *παίζεις* feci *παίσεις*, ut conueniat *τῷ, λαλήσεις*. Verba *ἴσα κοινὰ* nondum expedio, forte *κοινὰ* h. l. notant verba publica Ouidii, quomodo etiam Callimachus usurpauit *δημόσια* Epigram. 31. *συγχαίνω πάντα τὰ δημόσια*. Versu ultimo *ἐπιτασόμενος* est e Cod. Lips. et sched. Thryll. quae tamen *ἐπιτάσσαντες* habent. Sed in margine V. D. legit *ἐπιτασόμενος*, quod est etiam in Vossiano.

Carmen

Carmen XIX. habet Valquenarius ad Hippolyt. p. 285. nulla lectionis varietate; etiam Warton. ad Theocrit. p. 101. ἀβρὺς versu 1. habet Cod. Lips. sed schedae Thryll. cum Vinariensi Codice, ἀβρὺς, quod tamen in margine correxit V. D. pro νῆ War-tonus l. c. et Vossianus habet νὰ, quod melius.

Carmen XXII. ita edidit Klozius:

Ἦν τι πάθω Κλεόβρις (τί γὰρ πλέον ἐν πυρὶ
παίδων

βαλλόμενος κῆμα λείψανον ἐν σποδιῇ)
Λίσσομ' ἐμ' ἀκρήτῳ μέθυσον, πρὶν ὑπὸ χθόνα
θέσθαι,

Κάλπιν ἐπιγράψας. δῶρον ἔρως αἶδη.

Edidit hoc carmen etiam Wartonus ad Theocrit. p. 265. qui primo versu mauult ἦν ποθάνω, vel ἦν-γεθάνω. Vtrumque ineptissime. nam vulgatam omnes intelligunt, qui supra Wartoni ingenium sapiunt, cf. Carmen 51. Pro τί Cod. Lips. Voss. et War-tonus habent τὸ, quod fere est, vt probem. Nam vul-gata sensum satis difficilem habet. Monet in Adden-dis p. 359. Wartonus, Guyetum in Cod. Parisiensi primum distichon eodem modo distinguere, quo h. l. legitur, cum interrogatione in fine. Voss. vncos non habet. Versu 3. Cod. Lips. et Voss. λίσσομαι ἀκρή-τῳ. Thryllit. sched. ὑπὸ χθόνα. vtrumque recte. Versu ultimo tamen male Cod. Lips. αἶδης. sed vul-gatam tuentur La Croz. et Thryllit. schedae. pro κάλπιν ἐπιγράψας, V. D. ad marginem sched. Thryll. κάλπιν ἐπι γράψας coniecit, male. Vltimum vero distichon ita constituendum puto:

Λίσσεμα ἀκρήτω μέθυσον, πρὶν ὑπὸ χθονα θέσθαι,
 Κάλπιν, ἐπιγράψας, δῶρον ἔρως αἰδῆ.

Vinam, precor, antequam terrae inferas, vino per-
 funde et inebria, atque haec tum inscribe. Donum
 Plutoni Amor. Vulgati Guyetus ita explicabat,
 monente Wartono l. c. ἐμὲ μέθυσον, τὸ ἐμὸν σῶμα
 τὴν μὲ κόνιν, τὰ ἑσῶ. Sed h. l. vidit verum War-
 tonus, qui interpunxit post κάλπιν, et μέθυσον in ver-
 sione latina ad κάλπιν retulit. Exstat simile carmen
 num. 27. Meleagri in Musa Stratonis, quod edidit
 Wartonus ad Theocrit. p. 261. et Klozius ad Tyr-
 taeum p. 93.

ἡγρέυθην τὰ πρόθεν ἐγὼ ποτε τοῖς δυσέρωσι

Κώμοις ἡιδέων πολλάκις ἐγγελάσας.

Καὶ μ' ἐπὶ σοῖς ὁ πταῖνός ἔρως προθύροισι, Μυῖσκε,
 ἔῃσεν, ἐπιγράψας. Σκῦλ' ἀπὸ σωφροσύνης.

Versu primo Cod. Lipsiens. dabat ἔμπροθεν, sed
 sched. La Croz habent τὰ πρόθεν, in margine tamen
 habent notatum: Cod. Palat. ἔμπροθεν. Vertit War-
 tonus: Captus eram iam antea ab auersis amoris, com-
 essionibus iuuenum soepe irridens. Iamque me ad
 tuas fores volucer Amor, o Muiske, locauit, inscri-
 bens: Spolia a sapientia. Recte, mi Wartone, Mo-
 mus versionem tuam Musis dedicet cum inscriptione:
 Spolium stuporis. Quis enim credat eum virum,
 qui Theocritum edere ausit, tam ignarum omnis
 graecitatis esse, vt vertat δυσέρωσι auersis amo-
 ri. Vertendum erat: En ego, qui quondam insanas
 comessiones iuuenum risi, nunc captus haereo, et
 me Amor alatus tuas ante fores, Muiske, statuit hoc
 titulo: Spolium continentiae. Similis elegantiae
 est

est epigrama Leonidae a Cel. Reiskio n. 530. p. 59. editum.

Πήρην, κάδεψιτὸν, ἀπεσκληρυμμένον αἰγὸς
 εἴρφορ, καὶ βάκτρον τῷτο θ' ὁδοιπορικόν.
 Κ' ὄλπαν ἀσλέγγιτον, ἀχάλκωτόν τε κυνῶχον
 καὶ πῖλον κεφαλᾶς ἔχ' ὀσίας σκέπανον.
 Ταῦτα καταφθιμένοιο μυρικίνεον περὶ θάμνον
 σκῦλα Ποσωχαρέος, λιμὸς ἀπεκρέμασεν.

Quod Epigramma mirifice illustratur ex alio eiusdem Leonidae carmine p. 56.

ὁ σκίπων καὶ ταῦτα τὰ βλαύτια, πότνια κύπρι,
 αἷγκεται, κυνικῶ σκῦλα Ποσωχαρέος.
 ὄλπη τε ῥυπόεσσα, πολυτρήτριο τε πήρας
 λείψανον, ἀρχαίης πληθόμενον σοφίης.
 Σοὶ δὲ Ῥόδων ὁ καλὸς, τὸν πάνσοφον ἦνικα πρέσβυν
 ἤγρευσεν, σρεπτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις.

Pertinet huc Carmine 367. ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης. Polemo Sophista in Epitaphio in Callimachum ducem s. πολέμαρχον p. 27. ed. Tolof. anni 1637. ὃ σεμνὸν ἀνάθημα πολέμα, ὃ καλὸν ἄρεως ἄγαλμα κ. λ. Denique in harum elegantiarum studiosorum gratiam non possum, quin apponam suavissimum Zappii Carmen, quod p. 31. inter eius poemata exstat, et meram antiquitatem spirat, ut pleraque omnia illius poetae, cui quicquid temporis atque otii tribui, impensum putavi perditis Anacreontis odulis. Utinam plures haberet Germania, quae tam lubenter Anacreontas, Homeros, Horatios suos iactat, qui ad talem p̄seos laudem aspirarent, quam peperit sibi Zappius. Scilicet diligens veterum graecorum

lectio ingenium atque animum suauitate et dulcedine mellis Attici imbuit, et vere *χαρίεντας* poëtas efficit. Carmen est hoc:

Stassi di Cipro in su la spiaggia amena,
 Vn alta Reggia, dov' Amor risiede:
 Cola mi spinsi, e di quel Nume al piede
 Presentai carta d'umiltà ripiena.
 Sire (il foglio dicea) Tirsi, che in pena
 Servio finor, la libertà ti chiede,
 Ne crede orgoglio il dimandar mercede,
 Dopo sei lustri di servil catena.
 La carta ei prese, e in essa il volto affisse
 Ma legger non potea, che egli era cieco,
 E conobbe il suo scorno, e se n' affisse.
 Indi con atto disdegnoso, e bieco
 Gittomi in faccia lo mio scritto, e disse:
Dalle alla morte; Ella ne parli meco.

Carmen XXIV. ad initium versus tertii edidit Wartonus ad Theocrit. p. 192. vertit idem: Vnum noui totum pulchrum, solum mihi nouit audius ocellus Muiscum aspicere; alia vero caecus sum. Ille omnia mihi videtur. — Versu 3. Cod. Lips. *πάντα δ' ἐκεῖνος* cum Voss. et Wartono; postea recte idem Cod. *ἄρ*. Versu 4. Cod. Lips. et Voss. *ψυχῇ*, et post *κόλακες* signum interrogationis ponit; recte vtrumque. cf. Add.

Carmen XXV. Cod. Lips. male cum XXVIII. coniungit. Nihil enim inter se commune habent haec duo carmina. De verbo *διακα* secunda longa cf. Valquenarius ad Hippolyt p. 296. Ascribam locum Eustathii ad Homerum p. 1533. T. 3. vbi de notione huius verbi agit: *καῖται ἐν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ*

λεξικῶ ταῦτα. εἰαξ πηδάλιον αὐχὴν. Διογενιάνος δέ, φησι, εἰακας λέγει εἰς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν, ἤγαν κακόνας καὶ κρίκας δι' ὧν ἱμαντες διείρονται καὶ φέρεται μέχρι καὶ νῦν ἢ τῶν εἰακῶν λέξις ἔκ ἐπὶ ἑλκ τῷ πηδάλῳ. λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς εἰακία ξυλήφια τινὰ δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον. qui locus egregie huc facit. Versu 3. Cod. Lips. et Voss. χειμαίνει habet, ut etiam infra Carmine 30. v. 3. pro βαρὺ Voss. βαρὺς. Versu 4. recte Codex Lips. habet παμφύλῳ, quod metrum postulat. Ludere videtur poeta voluisse in Παμφύλῳ, quod cum mare Pamphylum, tum mare Veneris, omni puorum genere plenum, notat. Ob similitudinem argumenti addo Carmen 20. quod emendatius ponam:

χειμέριον μὲν πνεῦμα. Φέρει δ' ἐπὶ σοὶ με, Μυῖσκε,
ἀρπασὸν κόμοις. ὁ γλυκύδακρυς ἔρω.

Κυμαίνει δὲ βαρὺς πνεύσας πόθος. ἀλλὰ μ' εἰς
ἔρμον

δέξα, τὸν ναύτην Κύπριδος ἐν πελάγει.

Versu 1. autoritate Cod. Lips. post πνεῦμα interpunxi. δ' ἐπὶ est ex eodem. Wartonus, qui prius distichon, sed non integrum edidit ad Theocritum p. 43. habet Φέρει δὲ ἐπὶ. Pro Μυῖσκε male Cod. Lips. Μυῖσκος. Versu 2. Wartonus vertit: suaue lacrymans Amor; inepte. Versu 3. Cod. Lips. χειμαίνει, quod eodem redit, sed tamen exquisitius videri possit. πνεύσας est ex Cod. Lips. et schedis Thyllit. vulgatum πνέων metrum respuit. Simile exstat carmen Antholog. VII. p. 471.

Κῦμα τὸ πικρὸν ἔρωτος. ἀκόιμητοι δὲ πνέοντες

Ζήλοι, καὶ κόμων χειμέριον πέλαγος.

Ποῖ Φέρομαι; πάντα δὲ Φρενῶν ἑακὲς ἄφεινται
 ἢ πάλι τὴν τραφερὴν σκύλλαν ἀποψόμεθα;

Versu ultimo videtur legendum ἐποψόμεθα. num iterum terrestrem Scyllam (puellam) videbimus, adibimus?

Carminis XXVI. Distichon primum habet War-tonus ad Theocrit. p. 166. qui ita exhibet:

ἡδύ τι μοι διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον ἀβρὰ γελῶντα
 οκτωκαιδεκέτης παιδὸς ἐτ' ἐν χλαμύσι.

Eandem lectionem Codex Lipsi. exhibet excepto χλαμύδι, quod habet. Vossianus γελῶτος. cetera, vt War-tonus habet. War-tonus autem lectionem Codicis sui ita emendat, vel παῖδα μετὰ χλαμύδι, vel παιδὸς ἐτ' ἐν χλαμύδι legendo. Addit: Elegantius forte corrigas, quod tamen minus erit ad rem propositam — ἢ παῖδα μετ' ἀγκαλίσι inter vlnas: Contra Koehler. ad Theocrit. p. 58. negat, vulgata[m] stare posse, quia inepte ita Amori baiularii officium tribuatur. Legit igitur, vt War-tonus edidit, excepto παῖδα ὀκτωκαιδεκέτη, quod retinet. Scilicet μετ' ἀγκαλίσι illi est inter vlnas; male. Idem etiam versu 1. post ἐνύπνιον ponit punctum. Sed quomodo intellexerit V. D. non video. Equidem lectionem Klozii, quam etiam sequuntur Thryll. schedae, retinendam puto. Altera enim illa lectio mihi languida et tautologa videtur. Quid enim dixisset puerum octodecim annorum παῖδα ἐτ' ἐν χλαμύδι? Quid pertinet hoc ad narrationem de somnio, quae postulare videtur puerum nudum? Locum igitur totum ita verto: Per suaue noctis somnium Amor mihi in sinum meum, sub vestem (stragulam) adducebat dulce ridentem puerum octodecim annorum. V. 4.
 ἐτρε-

ἐτρεφόμενῃν est emendatio Scaligeri pro ἐτρεφόμεν
 ut monuit Valquenarius ad Ammonium p. 45. qui
 comparat βυκολεῖσθαι ἐλπίσιν. in Voss. est ἐτρεπό-
 μαν. Versu 5. pro θάλπει Cod. Lips. τέρπει. sed
 vulgata bene habet et defenditur e versu ultimi
 χλειαυόμενῃ. pro μνήμην Voss. μνήμης. pro πέθος
 Koehlerus l. c. legit ποδός. sine ullo sensu. Versu 6.
 pro πτηνῶ sched. Thryll. δεινῶ daut, sed vulgatam se-
 quitur Cod. Lips. Voss. male φάσματα. Distichon
 ultimum habet Valquenarius ad Ammon. p. 36.
 Versu ultimo pro κάλλεος Koehlerus l. c. mauult κα-
 λοῖς, male. Sic enim Carmine 27. εἰδωλον μορφῆς.
 Posidippus Antholog. III p. 220.

τὸν τριετῇ παίζοντα περὶ φρέαρ ἀσυνάνακτα
 εἰδωλον μορφῆς κωφὸν ἐπεσπάσατο.

Legitur illud carmen inter Callimachea p. 331. edit.
 Ernesti. Oppian. H. 2. 71. ὄνιον δ' ὀρφναίεισιν ἐν εἰδώ-
 λαισιν ὀνείρων Anthologia Latina T. 1. p. 643.

- Te vigilans, oculis, animo te nocte requiro;

Victa iacent solo cum mea membra toro.

- Vidi ego me tecum falsa sub imagine somni

Somnia tu vinces si mihi vera venis. v. Addend.

Carmen XXVII. habet aliquantum difficultatis, et
 mendis aliquot turpatum est. Priora duo disticha
 habet etiam Wartonus ad Theocrit. p. 81. qui pri-
 mo versu cum Codice Lips. ita habet: εἰνὸδιον σεί-
 χοντα μεσήμεβρινον εἶδον Ἀλεξιν. in Vossiano est
 εἰνὸδιον σείχοντα μεσήμεβρινον, sed correctum in margi-
 ne: εἰνὸδιος σείχων τὸ μεσήμεβρινον. Pro εἰνὸδιος Klo-
 zii, εἰνὸδιος legendum esse vidit Koehlerus ad Theo-
 critum p. 66. Versu 2. Cod. Lips. ἄρτι κομᾶν κάρ-
 πων κυομένῃς θέρεος. Wartonus l. c. habet ἄρτι κό-
 μαν

μαν κάρπων καιομένης Θέρους. in Addendis vero p. 351. monet in Codice Parisiensi Biblioth. Bodlei. legi *κειρομένης*, idque vocabulum ibidem in notis corrigi *κειρομένων*. Ibidem legitur etiam, eodem monente, *ἀρχτικόμαν* coniunctim. Voss. *ἀρτι κέμαν*. pro *κάρπων*, quod est in textu, margo *κάρπον* corrigit. Ibid. *κειρομένης*. Wartonus ipse verrit: In via incedentem meridie vidi Alexin, iam comas frugum torrente aestate: sed concedit tamen τὸ μερήμβρινον etiam ad Alexin trahi posse, quod eodem redit: Koehlerus l. c. ita hunc versum legit: *ἀρτι κόμαν κάρπων κειρομένης Θερύης*. sed non addit V. D. quomodo ea emendatio sit intelligenda, nec ego video. In hac dubitatione optimum mihi videtur, sequi lectionem Cod. Lips. ex quo totum locum ita constituo:

εἰνόδιος εἴχων τὸ μεσήμβρινον εἶδον Ἀλεξιν,
ἀρτικόμαν, κάρπων κυομένης Θέρους.

ut *Θέρους κάρπων*, pro simplici *κάρποι* sit positum, ut supra *Θέρους ἀμήτοιο* pro *ἀμητος* habuimus. *κυόμενον Θέρους κάρπων* intelligo, messem vel segetem quae adhuc in flore est, quod fere tempore calidissimo aestatis fit. Ita apud Nicandrum Theriacis v. 89.

ἢ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονα κάρπον,
Scholiastes explicat: *κεκλεισμένον, ἀπαλόν, μήπω ἐξηνηθηκότα*. Idem vers. 853. *κράδης κυέσσαν κορύνην*, quod Eutecnus reddit: *κλώνες κράδης ἀρτιφύεις*. Aratus Dioscor. p. 135. ed. Oxon. *τριπλόα δὲ σχῖνος κυεῖ*, quod in Geoponicis XI. c. 12. redditur. *κάρπης φέρει* Dioscorides III. 7. *χυλίζεται δὲ ἢ πόα συλλεγομένη ἐγκύμων ὄσα σπέρματος*. Versu 4. Voss. *ἡέλιον*. Versu 5. pro *ἄς* sched. Thryll. *da-
bant αἱ*. Pro *νῦν* recte Cod. Lips. Voss. et Wartonus l. c.

l. c. habent νύξ. quod coniectura, si diis placet, assecutus est Herellius, quem probat V. C. Loesnerus l. c. p. 551. pro ἐκοίμισεν sched. Thryll. ἐκοίμησ' dant, atque etiam Loesnerus l. c. habet ἐκοίμησεν, quasi a Klozio ita esset editum. Saepe haec verba inter se permutata sunt a librariis qui nescirent κοιμᾶν, etiam adīue poni, quod copiose docuit Ernestus, Vir summus et praeceptor meus, ad Callimachum. Distichon ultimum habet Alberti ad Hesychium voce λυσιμελής, sine vlla lectionis varietate. Conferri cum hoc disticho meretur Anthologia latina T. I. p. 639. Achilles Tatius VI. p. 399: ἐπεὶ δὲ εἶδεν τὴν Δευκίππην, ἀνεφλέγη τὴν ψυχὴν καὶ ἔδοξεν αὐτῷ τότε καλλίων γεγονέναι. θρέψας γὰρ ἑλῆς τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ἔστον χρόνον ἀπελείφθη τῆς κόρης, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης, ὕλην λαβὼν εἰς τὴν φλόγα τὴν θέαν. Qui locus mirifice epigramma nostrum illustrat.

Carmen XXIX. Edidit etiam Wartonus ad Theocrit. p. 96. Versu 3. recte Cod. Lips. et Wartonus habent: ὄμματα καὶ μὰ τὸ σὸν, quod ipsum metrum requirit. Vossianus ναὶ μὰ τὸ σὸν, quod elegantius quam καὶ. Versu 4. Cod. Lips. dat ἦν σὺ ἀννεφες. Wartonus habet δύσνεφες. Sed recte etiam sched. Thryll. σύννεφες, quod pro σκυθρωπὸς ponitur h. l. cf. Viros doctos ad Hesychium h. v. Rhunqueniū V. C. ad Rutilium Lupum p. 122. Locus praeclarus est Aristotelis Physignom. pag. 151. 8. οἱ δὲ σύννεφες ἔχοντες (μέτωπον) αὐθάδεις — οἱ δ' αἰτενὲς ἔχοντες κόλακες — ἴδοι δ' ἅντις ἐπὶ τῶν κυνῶν ὅτι οἱ κύνες ἐπειδὴν θωπέωσι, γαληνὲς τὸ μέτωπον ἔχουσι. ἐπειδὴ ἔν ἥτε σύννεφὴς ἕξις αὐθάδεια ἐμφαίνει, ἥτε γαληνὴ κόλακίαν, ἥ μέση ἀντέτων ἕξις

εὐαρ.

ἐναρμόσως ἔχοι. οἱ σκυθρωπαὶ μέτωκα ἔχοντες δυσάνιοι. ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ πάθος ὅτι οἱ ἀνιώνενοι σκυθρωποὶ εἰσιν. οἱ δὲ κατηφεῖς ὀδυρῶνται· ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ καθος ὅτι οἱ ὀδυρόμενοι κατηφεῖς, qui locus praeclare differentiam multarum vocum docet, quae vulgo confunduntur. Pro βάλης Wartonus male βάλοις habet. pro ποτέ malim legere ποτὶ, ποτὶβάλης μοι pro προσβάλης. Ad vocem χεῖμα V. D. in margine schedarum Thryll. ascripserat χεῖμων, quod quo pertineat nescio, nisi forte in codice aliquo inuenerit V. D. χεῖμωνα δεδορκα delete ποτέ. Sed χεῖμα, ποιητικώτερον est. Versum 6. illustravit Wartonus ex Theocrito 13. Id. 45. εἶαρ ὀρέωσα, ubi ultimum hoc distichon habet p. 144. Habet etiam duo posteriora disticha Spanhemius ad Callimachum p. 987. cuius loci μνηυτήρια debeo Loesnero doctissimo. Vertit Wartonus hoc carmen ita: In te mea, Muisce, vitae retinacula suspensa sunt, in te etiam animae *spiritus relinquitur* adhuc. Imo iuro per tuos, puer, etiam surdis loquentes oculos, imo etiam per tuum *luculentum* supercilium, si in me tristem oculum conieceris *aliquando hiemem* vidi; at si laetus aspexeris, suaue *effloruit* ver. Ride balbutientem Anglum!

Carmen 31. edidit ad Theocrit. Wartonus p. 165. Ita autem legendum est:

Ἐἰ χλαμύδ' εἶχεν ἔρως καὶ μὴ πτερὰ, μὴδ' ἐπὶ
νώτων

Τόξα τε καὶ Φαρέτην, ἀλλ' ἐφόρει πέτασον,
Ναὶ μὰ τὸν ἄβρὸν ἔφηβον ἐπόμενυμα, Ἀντίοχος
μεν

ἦν ἂρ' ἔρως. ὁ δ' ἔρως τ' ἔμπαλιν Ἀντίοχος.

Versu

Versu primo Codex Palatinus, vt monent schedae La Croz, Cod. Lips. et Wartonus μήτε πτερὰ habent. Sed vulgatam sequuntur schedae La Croz et Thryll. pro νώτων Codex Lipsiens. νώτω. sed sched. Thryll. et La Croz. νώτων. Versu 2. Φαρέτην a Wartono habeo. χλαμύς et πέτασος puerorum sunt, docente Polluce X. 164. τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμύς. Coniunguntur etiam chlamys et petasus apud Philemonem in fragm. Cle-rici p. 306. quod monuit in Addendis p. 355. War-tonus. Hermogenes p. 161. ὁ συνθάψας τὴν χλα-μύδα τῷ ἐρωμένῳ. Versu 3. restitui μὰ, vt vole-bat V. D. in margine sched. Thryllit. et alius V. D. apud Klozium. Valquenarius tamen, vbi hoc vlti-mum distichon habet, in Dissertatione de deperditis Euripidis tragoed. p. 7. laudat καὶ τὸν, vt Klozius edidit; atque etiam stare possit, quia vltima in τὸν per sequens ἀβρὲν longa efficitur. Idem Valquena-rius recte post ἐπόμνυμα interpungit, quod facit et-iam V. D. apud Klozium. Versu vltimo τῷ μπαλιν, quae est lectio Cod. Lips. habet etiam Wartonus et Valquenarius. Quid Herellius h. l. tentet, cogeris iterum, amice Lector, in Addendis quaerere. Simile huic carmini aliud quod numero 37. edidit Klozius, et Wartonus ad Theocritum p. 33. quod ita lego :

Εἰ καθύπερθε λάβοις χεῦσεα πτερὰ καὶ σευ
ἀπ' ὤμων

Τείνοιτ' ἀργυρέων ἰσδόκος Φαρέτη,

Καὶ σάιης παρ' ἔρωτα φίλ' ἄγλαον κ. λ.

Versu 2. τείνοιτ' e Cod. Lips. Voss. et sched. Thryll. ita quoque Wartonus l. c. Meleager in edita p. 333.
εἰ καὶ σοὶ πτέρυγες ταχινὰ περὶ νῶτα τέτανται.
ἀργυ-

ἀργυρέων iterum a Cod. Lips. Voss. et Wariono accepi, qui tamen in Addendis p. 348. monet Virum doctum, quem putat esse Guyetum, in Codice Parisiensi bibl. Bodlej. conijcere τείνοιτ' ἰοδόκος ἀργυρέη Φαρέτη. Lectori optionem do. Ego sequar Cod. Lips. qui etiam recte cum Voss. et Wariono habet Φιλ' ἄγλαον. Carmen 38. eiusdem argumenti edidit Wartonus ad Theocritum p. 253. vt Asclepiadae, sine vlla varietate lectionis.

Carmen 32. suauissimum est, sed in disticho secundo corruptum, quod ita restituo:

Ζεῦ πάτερ, ἄρα Φίλημα τὸ νεκταρέον Γανυμήδους
Πίνεις καὶ τόδε σοῖς χείλεσιν ἑνοχρεῖ;

ἄρα est ex Cod. Lips. Wartonus ἄρα habet, et vertit certe. In Addendis pag. 348. monet idem in Codice Parisiensi bibl. Bodlej. coniici pro Φίλημα το, Φίλημ' ὅτε. Scilicet tum legendum esset πίνεις et ἑνοχρεῖ. Sed hac emendatione non opus. Recte enim versu 2. Cod. Lips. et Wartonus, qui carmen hoc edidit ad Theocritum p. 38. πίνεις habent, quod sequens ἑνοχρεῖ requirit, post quod verbum signum interrogandi ponendum. σοῖς pro σοι vulgato ex coniectura V. D. in margine sched. Thryll. Versus sexti finem male vertit Wartonus: halitus suaue bibi mel. Bene tamen idem suspicatus est non sanum esse hoc carmen. Partem primi pentametri habet Alberti ad Hesych. voce ἀποπῆν.

Carmen 39. etiam corruptum est pluribus locis, quod ita restituo. Versu igitur 3. Cod. Lips. recte χρυσέοισι, quod tamen leue est. pro ἡς θεῶν facile erat corrigere ἡιθεῶν, quod vidit Koehlerus ad Theocrit. p. 16. et Cod. Lips. cum Voss. habet.

Versu

Versu 5. recte Cod. Lips. et Voss. habet ἐπηυγά-
σαοθι, quid aspexistis? Versu 6. iidem recte Πα-
φίης exhibent, quod habet etiam Wartonus ad Theo-
crit. p. 83. vbi versus hic editus est. Versu ultimo
lege εἰλοῖτε ex Cod. Lips. Voss. ἀν εἴλητε corr. ἀνέ-
λοῖτε.

Carmen 40. Rhiani, edidit Pierfon ad Moerin. p.
211. vt ἀδῆλον. Wartonus ad Theocritum p. 44. sed
recte coniicit esse Rhiani. Versu 1. exhibet Voss.
Pierfon, Wartonus, Δεξιόνικος. Ita apud Aristoph.
Pluto v. 800. aliqui Codices pro Δειξίνικος habent
Δεξίνικος quod probat Hemsterhusius p. 269. Versu
3. idem Wartonus habet κ' ὡ μὲν et ἀποσενάχων.
Voss. ἀπεκώκυσεν et v. 5. κίχλη. Pierfon l. ci ἐν-
κώκυσεν. Scriptura vera κίχλη est; Inde κίχλιζειν,
quod est nimium, immoderate, meretricio modo ri-
dere, cf. Sallier ad Moerin. p. 213. Talia τριγλί-
ζειν, ταγαλίζειν; de quibus vide Hesychium. κίχλων
tria genera recenset Aristoteles H. A. IX. 20. ἰξο-
βόραν, τριχάδα, ἰλιάδα, quo in loco tamen Athe-
naeus 2. p. 65. ἰλιάδα habet, quod sequitur Eusta-
thius. Hesychius vulgatam explicat h. v. κοσσύφων
duo genera habet IX. 19. Eustathius ad Il. α. p. 88.
l. 48. ἰσέον δὲ ὅτι καθάπερ ὁμίχλη διὰ τῆς η, ἔτως
καὶ τριγλή ὡς ἀρέσκον ἐστὶν Ἡρωδιανῶ. Idem ad
Odyss. X. p. 795. eadem, sed copiosius, habet; addit
ἀρέσκεται δὲ τῷ τοῖστω κανόνι καὶ Ἡρωδιανὸς. Pier-
fonius ad Moerin. p. 184. censabat Eustathium re-
spexisse ad locum Herodiani in Philetaero p. 448.
ὁμίχλη ἔχι ὁμίχλα ἀλλὰ ὁμοίως ἢ ὁμίχλη ὡς ἡ τρι-
γλή διὰ τῆς η. Sed quid erit pretii, si verum fontem
indicauero, vnde hausit Eustathius; docueroque Phi-
letaerum Herodiani nihil nisi excerptum ex opere
E
eius

eius maiore esse? -- Ecce enim! Herodianus in libro ζητεμένων κατὰ κλίσιν παντός τῆς λόγου μερῶν, in MS. Mediceo apud Bandinum Bibl. Laurentiana T. I. p. 146. ἐτι πλημμελοῦσιν οἱ λέγοντες τρίγλα καὶ κίχλα καὶ ἐμίχλα δέον λέγειν διὰ τῆς ἡ τρίγλη καὶ κίχλη καὶ ἐμίχλη. ἔδεν γὰρ ὄνομα θηλυκὸν τῷ ἡ παράληγόμενον εἰς α αἰλ' εἰς ἡ ὡς περ πύλη πύλης κρωβύλη κρωβύλης, ἀρβύλη ἀρβύλης. ἔτως ἐρῶμεν καὶ τὰντα. Hunc canonem manifeste respexit Eustathius, quod cuius conferenti patebit. Contra hunc canonem peccat Antipater Anthol. I. p. 85. vbi κίχλαν et κίχλας habet. Sed p. 84. in carmine Silentiarii v. 2. recte κίχλη. Ceterum notabile quod in tribus epigramatibus quae in Anthologia L. c. leguntur, semper iuncti inveniuntur merula et turdus in venatione. Carmine 422:

Τὸν δὲ μόνον πλεκτῶν αὖθε μεθέηκε λίνων

Ἰρὸν αἰδοπολέων ἐτύμως γένος. vbi recte Codex quondam Fabricii ἔτυμον. Carmen 429. v. 5. de merula capta.

ἀδ' αὖθις μεθέηκε τὸν ἱερὸν. ἦν ἀρ' αἰοιδῶν
Φειδῶ κῆν κοφαῖς, ξεῖνε, λινσασίαις.

Carmine 423. v. 2. κόσσυφος ἡδυβόας v. 5. 6.

ἢ τὰχα περ τριμάκαιρα Φιλάγρετις ὄρνιν αἰοιδόν
Ἄρτεμις ἐυμέλπερ λῦσεν ἀνακτι λυγρῆς.

Vnde apparet κόσσυφον cum omnibus avibus cantatricibus Apollini fuisse sacrum; inde ἱεροὶ dicuntur. Quod tenendum. Obiter eximenda exigua munda fabulae s. τετρασίχῳ Gabriae, quod cum aliis ineditis dedit Bandinus Catalog. Bibl. Florent. T. I. 29. cum elogio: ἐν κινδύνοις ἐστὶν ὅτε εἰ ὑποπτοὶ σωτῆρες τῶν φίλων εὐρίσκονται.

ἐλαφο

ἔλαφος ὡς ἔβλεπεν εἰς ὕδωρ κέρασ,
 ἦνχει καθ' αὐτὴν κερτομῆσα τὰς πόδας,
 λεῶν δ' ἐπεὶ δίωκε, τὰς τὴν ἡγάπα
 κέρασ καθυβρίζουσα θήρας ὡς πάγην.

Videtur legendum θηρὸς ὡς πάγην. Sed facile concedo, inepto auctori ineptam locutionem esse relinquendam. Auctor ille legi vix meretur. Sine vlllo respectu ad turdum vel merulam ἱερὸς ὄρνις simpliciter dicitur Mnasalcae Anthol. 3. p. 241. Simile votum est Alcmanis in fragmento elegantissimo, quod servavit Antigonius Carystius Capite 27. vbi de κηρύλῳ agit, qui graecis mas halcyon est:

ὃ μ' ἐτι, παρθενικὰ μελιγάρυες, ἱερόφωνοι,
 γυῖα φέρειν δύναται. βάλε δὴ, βάλε, κήρυλος εἶην
 ὅς' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἄμ' ἀλκυόνεσσι πότῃται,
 νήλεες ἦτορ ἔχων, ἀλιπέρφυρος εἶαρος ὄρνις.

Huius fragmenti verba quaedam habet Athenaeus L. IX. p. 374. vbi id bene vidit Casaub. Ad intelligendum hoc fragmentum notandum est, marem halcyonem, vbi consenuerit, a feminis dici super alis ferri.

Carmine 42. versu ultimo Cod. Voss. male ἀψαμένως; Habet vero φαντασίαν dulcissimam, quam multi secuti sunt. Facile autem fieri potest, ut si longius eam persequare, φορτικὸς fiat. Ita ergo Antholog. l. c. 27. quod carmen inter Callimachi epigrammata edidit Ernesti p. 330.

Ἄυτὸ τὸ πῦρ κάυσεν διζήμενος, ἔτος δ' νύκτωρ

Τὸν καλὸν ἱμείρων λύχρον ἀναφλογίσαι.

Δεῦρ', ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἄψον σέλος, ἐνδοθι γὰρ με

Καίόμενον πολλὴν ἐξάνησι φλόγα.

Aliud simile epigramma suo Catalectorum exemplari ascripserat Tollius, quod habet Burmannus secundus Antholog p. 674. T. 1.

ἔτος, ὁ τὸν δαλὸν φουσῶν, ἵνα λύχνον ἀνάψῃς,
δεῦρ', ἀπ' ἐμᾶς ψυχᾶς ἄψόν, ἔλος φλέγομαι.

Non praetereundum, quod Comico Vespis v. 1363. meretrix *δαίς* dicitur, vbi Florens affert Lucretii locum; At flagrans, odiosa, loquacula *λαμπάδιον* sit. A graecis sumsit Portius Licinius, in carmine eo quod Gellius 19. 9. Burmannus l. c. habent, et graece vertit Scaliger Epist. p. 680.

Custodes ovium, teneraeque propaginis agnum,
Quaeritis ignem? ite huc, quaeritis? Ignis homo est.

Si digito attigero, incendam siluam simul omnem
Omne pecus flamma est, omnia, quae video.

Obiter notandus est Burmannus, qui ineptissime: *si digito attigero*, interpretatur: *si leui iniuria affecerit*. Scilicet vt Patruī sui Commentarios allegare possit, centies per illum futilem Commentarium ineptit, phrasasque corradit. Si digito attigero, est proprie intelligendum, vt in carmine hoc: *μὴ πρήσω τὴς πέλας ἀψάμενος*. Sed, quod in his rebus fere primum interpretis officium existimo, indicandum, ex quo fonte haec hauserint poëtae graeci. Fons elegantiae est Theocritus Idyll. XIV. 23. *ἑυμαρέως κέν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἄψαις*, quod vidit iam vir summus, Casaubonus, Lektion. Theocrit p. 270. qui illud Callimachi carmen itidem laudat. Sed notandum ibi pastorem loqui, cui talem hyperbolen aliquantum rusticam facile condonamus. Male tamen hoc poëtae nostri arripuere. Lucretio etiam concedo suum:

Ignis

Ignis Alexandri Phrygio sub pectore gliscens
 Clara accendisset faevi certamina, belli.
 Sed in epigramate talia mouent nauseam.

C A P V T IV.

EPIGRAMATA MVSÆ STRATONIS PARTIM EDITA PARTIM INEDITA

ILLVSTRANTVR.

Pergam in illustrando libro primo Anthologiae Cephalae, cuius apographum ex Codice Lipsi. descriptum, concessit mihi in vsus meos Vir summus, Reiskius, cum variis lectionibus ex schedis La Crozianis sumtis. Indicauit in margine diligenter idem Vir summus loca, vbi primum edita fuere epigrammata ex hoc primo Anthologiae libro, ad illud tempus, quo Anthologiam Cephalae tractaret; suasque subinde coniecturas asperferat. Plura sunt etiam quae debeo huic graecarum litterarum oraculo, cuius beneuolentiam gratissimus gnosco, atque vbique publicis laudibus extollam. Memorandus etiam est Vir celeberrimus et doctissimus, Loesnerus, qui me mirifice in explicandis his carminibus adiuuit, diligenterque loca indicauit mihi, vbi postea primum fuerint edita epigrammata ex hac Anthologia. Cuius rei maximas viro, quem summo-pere ob singularem humanitatem, ob elegantiam latini sermonis, et summam graecae litteraturae peritiam amo et colo, gratias ago. Carmen igitur primum hoc esto:

Ἐκ διὸς ἀρχώμεθα καθὼς εἶρηκεν Ἀρατος.

ὑμῶν δ', ὦ Μῦσαι, σήμερον ἐκ ἐνοχλῶ.

ΕΠΙΓΡ.

E 3

εἰ γὰρ

εἰ γὰρ ἐγὼ παῖδας τε Φιλῶ καὶ παισὶν ὁμιλῶ,

Τῆτο τί πρὸς Μῆσας τὰς Ἑλικωνιάδας;

Edidit hoc carmen Maius Obs. S. T. IV. p. 1. Prius distichon citat etiam Lennepius ad Coluthum p. 2. Valquenarius in Diatribe de perditis Eurip. tra-goediiis p. 287. Versu primo Cod. Lips. habet *ἔκρινεν*. Sed, quod dedi, est ex schedis La Crozii et Thryll. Maius l. c. qui ex eodem Codice Lipsiensi edidit, habet tamen *εἴρηκεν*, sine dubio ex coniectura. Ita Antholog. I. p. 103. *τὴν Κίρκην ἔ Φημι, καθὼς εἴρηκεν ἔμμερος κ. λ.* Facete autem alludit Strato ad initium poematis Aratei. Simile est carmen Luciani Anthol. II. p. 138. ubi initium Arati Phaenomenon v. 3. — *μεταὶ δὲ δις πᾶσαι μὲν ἄγνισαι,*

πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί, μετὴ δὲ θάλασσα καὶ λιμένες.

ad Grammaticam transtulit ita:

καὶ γὰρ σὲ μεταὶ μὲν ὁδοί, μετὴ δὲ θάλαττα

καὶ λιμένες, πάντων δέκτρια γραμματικῇ.

ubi 'Arati locum notavit Brodaeus, atque Arnaldus Lection. Graec. p. 136. cf. Kallii Specimen p. 4.

Carmen 50. Posidippi edidit Klozius ad Tyrtaeum p. 62, et ex Codice Bernard. Bibl. Bodlej. Wartonus ad Theocrit. p. 90. qui monet in altero Codice aliter legi. Apponam emendatum:

Ναί, ναί, βάλλετ' ἔρωτες, ἐγὼ σκοπὸς εἰς ἅμα πολλοῖς

Κῆμα. μὴ Φείσῃθ' ἄφρονες. ἦν γὰρ ἐμὲ Νικήσῃτ' ὀνομαστοὶ ἐν ὑθανάταισιν ἐσεσθε

Τοξόται, ὡς μεγάλῃς δέσποται ἰσοδόκῃς.

Versu

Versu primo pro εἰς ἅμα, quod habet Cod. Lips. Wartonus edidit: εἰς κατὰ πολλῶν. in Addendis p. 352. monet edidisse hoc carmen Albertium ad Hesychium voce ἰοδόχη, sed ibi legitur εἰς ἅμα βάλλοις. quod in Codice Parisiensi Bibl. Bodlej. corrigitur: εἰς ἐμέ βάλλειν. Correctio illa debetur Guyeto, quam plenius ita exhibet Alberti l. c.: εἰς ἐμέ βάλλειν κεί-
 μα, i. e. ἐγὼ σκοπὸς ὑμῖν κείμα, ἔκειμα. Sed vnice vera est lectio Cod. Lips. Versu 2. Wartonus Φεί-
 σητ' habet. Sed recte Alberti etiam Φείσηδ'. Ver-
 su 3. ἀθανάτοισιν est lectio Wartoni; nam Cod. Lips. ἀνθρώποισιν. Versus 4. habet aliquantum diffi-
 cultatis, quem ita intelligo. Eritis inter immortales ce-
 lebres Sagittarii, tam magnae pharetrae possesores
 s. domini. Videtur poëta se pharetram Amorum
 dicere, quia omnia sua tela in eum consumserant.
 Ita etiam vir ille doctus, quem esse Guyetum, disco
 ex Albertio ad Hesychii l. c. qui hanc glossam ad v.
 4. in Codice Paris. Bibl. Bodlejan. posuit: ἰοδόκης,
 ἐμὲ τῶν βελῶν πλήρης. Facit huc Oppianus 2. H.
 356. ἐν δ' ἄρα λαιμῶ

ἥ τε δεροδόκη χαλκήλατον ἔσπασεν αἰχμὴν.

Sic in Antholog. III. p. 277. in Anacreontem:

ἡθελὼν γὰρ ἔρωτος ἔφυς σκοπὸς, εἰς σὲ δὲ μέγον.

Τόξα τε καὶ σκολιάς εἶχεν ἐκηβολιάς.

σκολιάς est corruptum; pro quo Vir summus, Iac. Reiskius, ad marginem exemplaris sui coniecerat σκοτιάς, clandestinas. Equidem malletm δολιχάς. ita Antholog. IV. p. 325.

Τόξατε καὶ δολιχῆς ἔργον ἐκηβολιῆς.

Carmine 354. Misc. Lips. p. 459.

ἐκέτι σοὶ Φαρέτρη ἐπ' ἐμὲ πτερόεντας εἰσὲς
κρύπτει, Ἔρως. ἐν ἐμοὶ πάντα γὰρ ἐστὶ βέλη.

Modestius Rufinus L. VII. p. 475. ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγεν, ὡς βελέων δεξάμενον Φαρέτρη. Ver-
tit Wartonus. Imo etiam iaculamini Amores, ego
scopus vnus contra multos iaceo; ne parcatis, in-
eptuli. Etenim, si me feriat, celebres inter immor-
tales eritis sagittarii, tanquam magnae alicuius phare-
træ domini.

Carmen 80. hoc est:

εἰ μὴ τόξον ἔρως, μὴδὲ πτερὰ, μὴδὲ Φαρέτραν,
μὴδὲ πυριβλήτης εἶχε πόθων ἀκίδας,

ἔκ, αὐτὸν τὸν πτάνον ἐπόμνυμα, ἔποτ' ὂν ἔγνωσ
ἐκ μορφᾶς, τίς ἔφυ, Ζῶϊλος, ἢ τις ἔρως.

Edidit Klozius ad Tyrtaeum p. 112. ultimum di-
stichon habet etiam Valquenarius ad Hippolyt. p.
301. qui recte versu ultimo emendauit ἢ τις pro
εἷς, quod in suo codice inuenerat; εἷς etiam
Cod. Lips. Male tamen idem ille Valquenarius pro
ἐπόμνυμα legi vult ἐπόμνυμι. Sic enim supra habui-
mus Carmine 21. collectionis Klozianae ἐπόμνυμα.

Carmen 171. edidit Pierſon Verisimil. p. 165. et
ex eo van Eldick in specimine Suspicion. p. 51.

Τὲς σοβαρεῖς τέττες, καὶ τὲς περιπορφυροσήμας
παῖδας, ὅσας ἡμεῖς ἔ' προσαφικόμεθα,
ὥσπερ σῦκα πέτραισιν ἐπ' ἀκρολόφοισι πέπειρα
ἔδασιν γῦπες, Δίφιλε, καὶ κόρακες.

Versu 2. Cod. Lips. dabat προσαφιέμεθα, sed quod
posui, est ex sched. Thryllit. Pierſon versu ultimo
putat intelligi philosophos, qui adolescentes corrup-
pere

pere censebantur. Sed melius illustravit van Eldick l. c. ex Stobaeo Serm. XV. p. 172. Κράτης τὰ τῶν πλεσιῶν καὶ ἀσώτων χρήματα ταῖς ἐπὶ τῶν κρημνῶν συκαῖς εἰκαζεν, ἀφ' ὧν ἄνθρωπον μηδὲν λαμβάνειν, κέρακας τε καὶ ἰκτίνες. Vult ergo dicere poëta: nento ex illis delicatis et fastidiosis pueris fructum aliquem vel usum percipiat, sed tanquam ficus maturae in summis montibus a vulturibus vorantur. Narrat Athenaeus XIII. p. 594. de Plangone meretrice, quae Pamphila ab Ionibus dicta sit. Quod probat Disticho Archilochi, quod miram lucem h. l. affundit:

συκῇ πετραίῃ, πολλὰς βόσκουσα κορώνας,

εὐθύης ξείνων δέκτρια Πάσιφίλῃ.

Possit quis συκῇ sensu obsceno sumere in Archilochi loco, ut μύρτον Aristophani dicitur. cf. Suidas h. v. κορώνη etiam τὸ ἄκρον τῆς αἰδέας, Artemidorus V. p. 264. Obscoenus est lusus Priapi in voce σῦκα Antholog. IV. p. 338.

τάμα κατέδων

σῦκα, δὲς εὐθύμῳς ἰσχάδα τὴν ὀπίσω.

Sed melius abiiciemus talem ἀλληγορίαν in Archilochi. Appositus est locus Epicratis in Antilaide ap. Athenaeum XIII. p. 570. πεπονθέναι δὲ ταῦτά μοι δοκεῖ τοῖς αἰστοῖς. ἔτοι γὰρ ὅταν ὦσιν νέοι, ἐκ τῶν ὀρεῶν, πρέβατ' ἐδίξουν καὶ λαγῶς, μετέωρ' ἀναρπάζοντες ἀπὸ τῆς ἰσχύος· ἔταν δὲ γηράσωσιν, ἤδη δὴ τότε ἐπὶ τῆς νεῶς ἴξουσιν περὶ ὧντες κακῶς. κάπειτα τῆτ' εἶναι νομίζεται τέρας. Forte etiam inde Theoclea meretrix κορώνη dicta est apud Athen. p. 583.

Carmen 179. edidit Waffius ad Thucydidem p. 7. Musgrave Exercit. Euripid. p. 30.

ἔτερπναι κόμαι μὲ, περισσότεροι τε κλίνουσι
Τέχνης, ἔ Φύσεως ἔργα διδασκόμενοι.

Ἄλλὰ παλαιστὶς παῖδός ἐντος ὁ ψαφάρτης,
καὶ χροὴ μελέων χρωτὶ μελαινομένη.
ἠδὺς ἀκαλλώπιστος ἐμὸς πόθος. ἡ δὲ γοῆτις
μορφὴ θηλυτέρης ἔργον ἔχει παφίης.

Versum 3. illustrare potest Gronovius in Diatribe Statiana p. 150-3. Versu 4. pro χρωτὶ Cod. Lips. habet Wassius *σαρκὶ*, cui consentiunt sched. Thryll. Musgrave vero l. c. habet *σαρκὶ λιπαίνουμένη*. Recepi ego lectionem Cod. Lips. quam mihi videtur require verbum *χροὴ*. Ad v. 5. haec notat Musgrave: *γοῆτις* pro *γοῆτις*, ex correptione Salmasii est, testante exemplari, quod meis vñibus indulgit nobilissimus Meermannus. cf. Addenda.

Carmen 183. et 184. male pro vno edidit Maius Obf. S. T. IV. p. 65. nil enim omnino illis commune est. Recte etiam disjungunt schedae Thryll. Edidit primum epigramma etiam Gisb. Koenius ad Gregorium Pardum p. 13. Alberti ad Hesych. v. *σπινθήρ*. Ita vero legendum est:

ὠφθαλμὸς σπινθήρας ἔχεις, θεόμορφε Λυκίε,
μᾶλλον δ' ἀκτῖνας, δέσποτα, πυρσοβόλος.

Ἄντωπὸς βλέψαι βαῖον χρένον ἔ δύναμά σοι,
ἔτως ἀσφάπτεις ὄμμασιν ἀμφοτέρω.

Versu 1. male Cod. Lips. ὠφθαλμοῖς. sed recte sched. Thryll. et Koenius l. c. Alberti, quod posui. Ex iisdem versu 2. restitui ἀκτῖνας pro ἀκτῖνος Cod. Lips. Versu 3. solus Alberti habet *σε*; male. Reiskius noster ex nomine Λυκίος, quod Romanum putabat,

tabat, coniecturam de Stratonis aetate duxit. — Sed pace viri venerandi moneo, non omnino esse Romanum hoc nomen, quippe quod apud Aristoph. Acharn. v. 50. et in Epistola 4. Phalaridis occurrat. Forte tamen Lycinus noster idem est cum illo, qui saepe in Luciani colloquiis loquitur. Quod ad eandem Reiskii coniecturam ducit. Carmen secundum habet Toupius etiam ad Scholia Theocriti p. 214.

Καιρὸν γινῶσι, σοφῶν τῶν ἐπτά τις εἶπε, Φίλιππε,
πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστέρα.

καὶ σικυὸς πρῶτος πρὸς ἀνδρῶσιν ὀραθεῖς
Τίμιος, εἶτα συὼν βρῶμα πεπαίνομενος.

Verſu 3. insignis est variatio sched. Thryll. quae habent: καὶ σικυὸς κήπαισιν ἐπ' ἐνύδρῳσιν, quae est manifesta glossa verbi ἀνδρῶσιν. Gaudet omnino locis rigidis cucumer, vnde Laches apud Athenaeum p. 73.

ὥς δ' ὅτ' ἀέξεται σικυὸς δροσερῷ ἐνὶ χώρῳ.

Plura de natura cucumerum ibidem vide. "Ανδρῶσιν Scholia Theocriti ad Idyll. 5. 93. ita explicant: κυρίως δὲ ἀνδρῶσιν τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, ἥτοι τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι, ἢ κυρίως ἀνδρῶσιν τὸν ἐνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γινώσκει, quae ita in Codice Genevensi Scholiorum, cuius collationem benigne mecum communicavit Vir summe mihi venerandus, Reiskius, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν. τέτ' ἐστὶν τῶν διυγρῶν. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἀκρὰ καὶ πρωτεύοντα φύονται ἢ φαίνονται ταῖς αἰμασίαις, quae egregie firmant emendationem Koehlerii ad h. l. p. 24. Consentit Scholiastes Nicandri ad Theriac. 575.

— μάλα

— μάλα δ' ἂν καὶ ἀμάρακος εἴη

χραιοσμήεις, πρασιῆς τε καὶ ἀνδῆροισι χλοάζων.

ad q. l. Schol. p. 38. a. ἔταν ἐν τοῖς ἀνδῆροις, (ita lege pro αἰδῆροις) καὶ ταῖς πρασιαῖς ἦγυν τοῖς κήποις καὶ τῶν ποταμῶν ἀναχώσεσι ἀνθῆ καὶ φυτεύηται. Eutecnius vero h. l. ita μεταφράζει p. 323. Φέρουσι δὲ αὐτὴν κῆποι καὶ τῶν ἀνδῆρων οἱ πλείονες. qui locus nescio num sit ex Nicandro corrigendus. an potius existimandum sit ἀνθηροὶ et ἀνθηρὰ esse vocem primae originis, ex qua deinde prodierit ἀνδῆρα. Apparet tamen, dictum fuisse Eutecnii tempore ἀνδῆροι vel ἀνθηροι genere masculino. Nicander eo loco voluit distinguere amaracum, qui in Graeciae hortis nasccebatur, a Sambſucho, quod externum est, licet eiusdem generis cum amaraco, docente Salmasio de Homonymis p. 12. Aristophanes aliquo loco tamen Amaracum Persicum dixit. Similiter in Alexipharm. v. 533. τότε φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι καρδαμίδος, μῆδον τε distinguit cardamidem vulgarem a Medica. Sensus illius loci, praeter Salmasium, nemo vidit. Adde Theocritum V. 92. ἀλλ' ἔ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόςβατον ἢ ἀνεμώνη, πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνδῆρα παρ' αἵμασιαῖσι πεφύκει per κυνόςβατον intelligit rosam silvestrem, eamque hortensi opponit. Ita enim idem Salmas. l. c. h. l. explicat, qui ἀνδῆρα vult esse puluinaria hortorum, et eminentes areas prope sepes murales hortorum. Sed male ἀνδῆρα scribit hanc vocem, vnumque Hesychii locum affert. Meliora, credo, ex aliis do. Ceterum moneo, quae Koehlerus V. C. in Animaduers. ad Theocritum p. 23. tentat in Scholiis Theocriti et in loco Theophrasti, vna esse litura sananda. Docuerat Salmasius l. c. p.

25. omnia ibi esse sana, nec quicquam tentandum. Porro eorum quae Cel. Koehlerus habet de voce ἀνδρα, multa habet etiam Boesius in Oeconomia Hippoc. h. v. Obiter emendabo Nicandrum meum, quem librarii ita lacerarunt, ut vix integer versus reliquus in eo sit, v. 879. ἄγρει καὶ στρατιῆς χλοερὸν πρᾶσον. Quid στρατιά h. l. sit, nemo dixerit, nisi qui iuxta cum Gorraeo ineptire voluerit. Mediceus Codex et Riccard. πρᾶσιῆς, quod muto in πρᾶσιῆς, quod firmat Eutecnus, qui in metaphrasi κήποις habet, Male tamen. Πρᾶσιᾶ enim videtur dicta urbs aliqua Laconica, ubi πρᾶσον affluebat. Apparet id ex Aristoph. Irene v. 240. ἰὼ πρᾶσιᾶ τρισάθλια — 244. τὸ γὰρ κακὸν τῶτ' ἐστὶ τῆς λακωνικῆς. Debet enim ibi esse nomen urbis πρᾶσιᾶ, nam in eadem ratione sequitur v. 245. de bulbis μεγάρα et v. 249. de caulis σικελία. Mecum facit aperte Schol. Anth. p. 46. Oppian. 4. H. 319. habet ἐπ' ἀνδρείοισι θαλάττης, quod Schol. explicant. αἰγιαλοῖς. ἀνδρα κυρτῶς τὰ χεῖλη τῶ ποταμῷ παρὰ τὸ ἄνω τῆς δηῆς ἀρεῖσθαι. νῦν δὲ σημαίνει τὰς αἰγιαλὰς καὶ τὰ ἐκεῖσε βεῦα. Quid faciam hoc loco, haereo, nisi quod homini ineptias suas relinquendas esse puto, quae eandem verisimilitudinis, an nugarum? Speciem prae se ferunt, quam reliquae etymologiae huius vocis, quas videre potes apud Koehlerum l. c. Potuit homo per δηῶ intellexisse terram, quemadmodum apud Orpheum hymn. 22. 5. δηῆς ἱερὸν βάθρον terra dicitur. Eustathius ad Il. Φ. T. 2. p. 229. 49. ὅτι δὲ καὶ ἀνδρα λέγονται αἱ τῶ ποταμῷ ὄχθαι, οἱ παλαιοὶ δηλῶσιν, οἱ λέγουσιν ὡς καὶ ἀνδρα εἰσιν καὶ αἱ τῶν τάφρων ἀναβολὰς ἦγαν τὸ ἀναβαλλόμενον χώμα δι' ὃ ὀχθώδης ἄνω ἢ τάφρος γίνεται. Tourpius ad l. c. Scholio-

Scholionum Theocriti vult *ἀνδρα* esse areolas florum, atque habet Suidae glossam: *ἀνδρα μέρος τι τῆ κήπῃ. ὥσπερ ἡ πρασιά*, quae ad Nicandri l. c. videtur pertinere. Videtur Goupil rationem iuuare Eutecnii locus: certe hoc ex tot grammaticorum locis apparet, *ἀνδρα* esse proprie ripas fluuiorum, deinde locum quemuis seu hortum irriguum; quo ducit etiam lectio schedarum Thryllitii.

Carmen 204 habet aliquantum difficultatis, quia poëta in *ἀμφιβολία* verborum ludere voluit. Edidit Rhunquenijs Epist. Crit. I. p. 35. Toupius ad Theocrit. Vol. II. p. 392. Ponam integrum, ut legendum puto:

εὐκαίρως ποτὲ παιδοτρέβης λείον προδιδάσκων,
 εἰς τὸ γόνυ κάμψας, μέσσον ἐπαιδοτρέβει,
 Τῇ χειρὶ τῆς κόκκῃς ἐπαφώμενος. ἀλλὰ τυχαίως
 Τῷ παιδὸς χρήζων, ἦλθεν ὁ δεσπότης.
 Ὃς δὲ τάχος τοῖς ποσσὶν ὑποζώσας ἀνέκλινεν,
 ὑπτιον ἀμπλέξας τῇ χειρὶ τὴν φάρυγα.
 Ἄλλ' ἐκ ὧν ἀπάλαιτος ὁ δεσπότης, προσέειπε,
 παῦσα πνιγίζων, Φησί, τὸ παιδάριον.

Versu primo margo Cod. Lips. ad vocem *εὐκαίρως* ascriptum habet ὅς ὃν, quod quo pertineat nescio. Mihi videtur nomen aliquod proprium pueri in hac voce latere, cui iungendum *λείον*, quod solum positum vix potest puerum imberbem notare. Id enim *λείος* h. l. notare debet, ut docet Rhunquenijs, Toupius l. c. et Wartonus p. 65. ubi primum hunc versum laudat, et latinum *laevis* ita etiam usurpari docet. Hesych. *λείαξ παῖς ἀρτιγένειος*, ut ex *λίθος*, *λίθαξ*. Plato Gorgia p. 344. ed. Steph. *πρῶτον με*

με προδιδάσκει, vbi Schol. MS. περιτρέπει ἢ πρόθεσις
 ἄττικῶς. Versu 2. Cod. Lips. κάμψαυ. Sed recte La
 Croz, Toupius et Salmasius ad Heliogabalum in S.
 H. A. p. 800. vbi hoc distichon citat, et Latinorum
 ingeniculare comparat, κάμψας legunt: in παιδο-
 τριβεῖν est ἀμφιβολία similis illi in carmine Autome-
 dontis apud Klozium n. 34. v. 6. σὺ καὶ νύκτωρ, Φιλ-
 τατε, παιδοτριβεῖς; Loca Luciani a Salmasio l. c. al-
 lata appositissima sunt ad hanc rem. Versu 3. κόκ-
 κοι sunt testiculi, vt recte interpretatur Alberti ad He-
 sychium h. v. qui haec habet. κόκκος — καὶ τὸ γυ-
 ναικῆιον μόριον Scholiast. Aristoph. Av. 507. κόκκον
 τὸ αἰδοῖον. contrectans manu κόκκας. Aristophanes
 Eccles. v. 703. ὑμᾶς δὲ τέως θρῆα λαμβάνοντας δι-
 φόρα συκῆς ἐν τοῖς προθύροις δέφεσθαι. Ita idem
 Igene v. 966. κριθὴν vtitur, quae vox proprie granum
 hordei notat. Iterum Eccles. v. 1012. πᾶν τάλαν
 dicit simpliciter, vt supra habuimus in hac Antholog-
 ia, ἐμπαιδοτριβεῖσθαι προφῆτων ἀποφθέγμασιν
 Porphyrius de Abstinencia p. 343. ed. Rhœr. Versu
 6. ἀμπλέξας a Salmasio accepi, qui vltimum Te-
 trastichon laudat ad Commodum S. H. A. p. 520.
 potest tamen etiam ἐμπλέξας, quod Cod. Lips. sched.
 Thryll. et ceteri habent, ferri. Versu 7. Toupius
 l. c. legit ἀπάλαιστος. recte. ἀπάλαιστος occurrit in
 Meleagri Carmine 365. v. 4. quod apponam:

Σφαιριστὴν τὸν ἔρωτα τρέφω, σοὶ δ' Ἡλιοδώρα

βάλλει τὰν ἐν ἐμοὶ παλλομένην κραδίαν.

ἀλλ' ἄγε συμπάικταν δέξου πόθον. εἰ δ' ἀπὸ σεῦ μὲ

Ρίψαις, ἐκ οἷσω τὰν ἀπάλαιστον ὕβριν.

Egregia sunt, quae ibi notauit summus Reiskius de
 similitudine a more palaestrae sumpta. Addo Arte-
 midorum

midorum p. 48. ibique Rigaltium, vbi de corde pilae comparato agitur. Meleager totam έννοιαν mutuam sumsit ab Anacreonte apud Athenaeum p. 599. L. XIII. σφαίρη δέυτε μέ πορφυρ' ἐμβάλλων χρυσόκομης έρωσ — συμπάσζειν προκαλείται etc. E palaestra illud Carmin. 298. 4. τὸν κύπριδος δόλιχον. Epicratis apud Athenaeum p. 570. de Laide vetula facta: ἐπεὶ δὲ δολιχὸν τοῖς έτεσιν ἤδη τρέχει. Eximius est locus Platonis Theaeteto §. 3. τίς ἂν ἡμῶν πρῶτος εἴποι, εἰ δὲ ἁμαρτῶν καὶ ὅς ἂν αἰεὶ ἁμαρτάνῃ, καθέδειται, ὥσπερ φασὶν οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος. ὥς δ' ἂν περεγένηται ἀναμάστιγες, βασιλεύσει ἡμῶν καὶ ἐπιτάξει ὅτι ἂν βέληται. ad quem locum pertinet haec glossa MS.: καθόλης ἐπὶ τῶν ἐν πράγματι ἡτ' ὄνων. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν παίδων τῶν σφαιρίζόντων καὶ τὸν κηθέντα εἰς ὄνον καθίζόντων. Quae illustrent mirifice Meleagri carmen. Admirari licet ingenium molle et facile Meleagri et Stratonis, quo dulcissimas amoris imagines fingunt, omniumque artium, philosophiae, physices, atque adeo ipsius Homeri, spoliis eandem rem exornant, quo fastidio lectorum occurrant. Quod vtinam imitari discant, vernaculi poëtae! Equidem ingenue profiteor, nihil me tam egregiarum et doctarum nequitiarum in plurimis Italiae, Angliae, Franciae poëtis legisse. Quam suauiter, si ingenium solum spectes, vsi sunt more et verbis palaestrae, ad varios amoris errores excolendos. Quo fit, vt lectoris mollem animum fallant, et nouitate dulci ad amores suos arrigant. Simile est illud Rufini Carmen 305.

Τῷ κυανοβλεφάρῳ παίζων κόνδακα Φιλίππη,

ἐξ αὐτῆς κραδῆς, ἠδὲ γελῶν, ἐποίησιν.

Δωδεκα

Δώδεκά σοι βέβληκα. καὶ ἄνριον ἄλλα βαλῶ σοι
ἢ πλέον, ἢ πάλιν δώδεκ' ἐπισάμενος.

Explicuit sensum satis Salmasius ad Solinum p. 726. et Reiskius p. 445. Misc. Lips. Tom. IX. Recte vero vidit Cel. Reiskius distichon tertium male adhaesisse illi carmini, quod quo referendum sit nondum reperi, nisi forte coniungendum sit cum Carmine 329. quod tamen non satis placet. Talis lusus in δὲς, λάβε, de quo Reiskius ad Carmen 718. In προσείπε vlcus latere scribit Rhunquenus l. c. coniectura Lenepii sanandum, rescribendo πρὸς ἀλείπτῃν. quod tamen non necesse erit, si cum Sched. La Croz. et Toupio l. c. legamus versu ultimo:

παῦσαι, πνιγίζεις, φησὶ, τὸ παιδάριον.

Centies enim apud ipsos profaicos scriptores, inprimis Platonem, bis ponuntur verba εἶπε, εἶπε et similia, quod Rhunquenio, qui Platonem triuerat, ignotum fuisse non potuit. Versu 8. Rhunquenus et margo Cod. Lips. (nam in ipso textu est πνιγίζειν) παῦσαι πνιγίζειν. Sed recte Sched. La Croz et Toupius l. c. habent παῦσαι, πνιγίζεις. Cuperius Observ. I. 12. p. 91. vbi h. l. vtitur, laudat sic, vt legatur πνιγίζεις. In verbo πνιγίζειν est ἀμφιβολία; dicitur enim de vtraque palaestra, quod docuit Toupius l. c. Sic ἄγχειν opud Anacreontem Od. 52. 22. de quo loco cf. Witter. ad Thomam M. p. 9. Debetur hic lusus nequissimus. Comicis. Aristophanes Equitibus v. 1381. ἔχε νῦν ἐπὶ τέτοις τέτονι τὸν ἐκλαδίαν καὶ παῖδ' ἐνόρχην ὅσπερ εἰσει τόνδε σοί. καὶ πρὸς δοκῇ σοί, τέτον ἐκλαδίαν ποίει, vbi annotavit bona Scholiastes.

Carmen 210. Edidit Doruillius ad Chariton. p. 197. Toupius ad Theocritum p. 215. Vol. II. Ita autem legendum puto:

Ὡς ἀγαθὴ θεὸς ἐσὶ, δι' ἣν ὑπὸ κόλπον, Ἀλεξί,
πτύομεν, ὑσερόπην ἀζόμενοι Νέμεσιν.

ἦν συ μετερχόμενην ἔκ ἔβλεπες, ἀλλ' ἐνόμιζες
ἔχειν τὸ φθονερόν κάλλος ἀειχρόνιον.

Νῦν δὲ τὸ μὲν διόλωλεν, ἐλήλυθε δ' ἡ τριχαλεπτὸς
δαίμων. ἧ οἱ θέραιπες νῦν σὲ παρερχόμεθα.

Versu 2. Cod. Lipsi. corrupte ὑσερον ἔν pro quo bene Doruillius legit ὑσερόπην, quem iecutus est Toupius l. c. qui hanc vocem ex Aristoph. Thesmoph. 326. confirmavit. Versu 3. pro τριχαλεπτὸς mauult van Eldick in Specimine p. 30. vbi repetiit ex Doruillio hoc carmen, ἧ πρὶν ἀελπτος. Toupius vero l. c. legit τριχόλεπτος, quod verbum elegans ait, vt solet omnia ille sua laudare. Idem esse vult vir doctus τριχόλεπτος et λεπτόθριξ. quod tum demum credam cum exempla huius compositionis protulerit. Porro ait suam coniecturam mirifice firmari ex Carmine 41. Asclepiadae: quod miram lucem superiori praeferre. Videamus:

νῦν αἰτέεις ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἔσλος
ἔρπει, καὶ μηροῖς ὀξύς ἐπеси χνόος.

Quid ex hoc loco sumi vel extorqueri possit ad firmandam Toupii coniecturam, ipse solus fortasse viderit, non ego. Contra, si talibus rationibus pugnandum est, contendo ex Carmine 178. patere hanc coniecturam esse falsissimam:

ἔκ ἐχθρῆς παῖς ἦθθα, καὶ ἔδ' ὄναρ ἔτος ὁ πώγων
ἦλυθε. πῶς ἀνέβη τῷτο τὸ δαιμόνιον;

Καὶ

Καὶ τριχὶ πάντ' ἐκάλυψε τὰ πρὶν καλά; Φεῦ τί
τὸ θαῦμα;

ἐχθρὸς Τρώϊλος ὦν, πῶς ἐγένετ' Πρίαμος;

Edidit illud carmen Klozius ad Tyrtaeum p. 100. Wartonus ad Theocriti II. p. 39. qui versu primo ἐκ ὄναρ. Vertit. Annon heri puer fuisti? et nec somnium quidem, ista barba succreuit? quomodo ortum est hoc daemonium? et pilis obduxit omnia pulchra prius. — Heu! quid hoc monstri! Heri Troilus cum fueras, quomodo factus es Priamus — Monstrum versionis quod omnes Grammatici, quotquot sunt, vix procurare poterunt. Intelliges carmen ex Antholog. VII. p. 463. ed. Steph.

Τὴν πολλὴν καλέω Νέμεσιν πόθ' ἔτι δικάζει
ἔννομα, τοῖς σοβαροῖς θάσσον ἐπερχόμενη.

Nemesis ergo dicitur τριχαλεπτὸς, quod pueri mento et femoribus capillos induxerat. Nempe ut ait Strato carmine 8. coll. Klotz. ὁ γὰρ πύγων καὶ διὸς ἐς' οὔνη. cf. Add.

Carmen 219. Meleagri nemo adhuc integrum, quantum equidem sciam, edidit. Distichon secundum memorat Pierson ad Moerin. p. 472. Primum et secundum Alberti ad Hesychium voce κορώνη.

Ὡς περδότην ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἱξῷ
Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι.
ἤρπασατ' ἄλλον ἔρωτ' ἄρνες λύκον, οἷα κορώνη
σκόρπιον, ὡς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον.
δραῖθ' ὅ, τι καὶ βέλεσθε. τί μοι νεοτιόμενα χεῖτε
δάκρυα, πρὸς δ' ἰκέτην αὐτομολεῖτε τάχος.

ὀπτᾶσθ' ἐν κάλλει, τύφεισθ', ὑποκαίμενοι νῦν.

ἀκρὸς ἐπὶ ψυχῆς ἐστὶ μάγειρος ἔρως.

Carmen hoc mihi videtur nimis φορτικὸν εἶναι; merus verborum lusus, qui nil iusti et sani sensus sonat. Increpat poëta oculos, tanquam novi amoris causam. Comparat iactus oculorum (βλέμματα) cum calamis aucupum, quibus captus Amor inhaeserit. Cum vero supplex precaretur, ait oculos miseratos, ultro hostem suum recepisse, atque inde pulchritudine mera torreretur. Ita intelligo carmen obscurissimum. Ad v. 4. facit Hesychius: κορώνη τὸν σκόρπιον. παρσιμία ἐπὶ τῶν δυσχερεσι ἢ βλαβεροῖς ἐπιχειρῶντων. cf. Zenob. IV. 57. Diogenian. I. 52. V. 59. Eadem cum Hesychio Suidas voce κορώνη. Ultimum μάγειρος mera infania videtur mihi esse. In Comicis talia possunt risui mouendo inseruire, sed epigrammatis natura respuit. Longe sobrior in eodem argumento tractando fuit Paulus L. VII. p. 460.

ὀφθαλμοί, τὸ μέχρ' αὐφύσσετε νέκταρ ἐρώτων,
κάλλεος ἀκρήτῃ ζωροπότῃ θρασέῃ.

Totum locum describere non licet. Sed velim studiosus harum elegantiarum lector totum perlegat, ut ampullas lecythosque verborum abiicere discat, et castigata et sobria probare. Ita Epigr. 117. cuius priora duo Disticha edidit Warthonus ad Theocrit. p. 75.

ἤρεκτά μ' αἰσιν κραδίης ψάλλειν πόνος. ἥ γὰρ αἰλύων
ἀκρονυχὴ ταύταν ἔκνισε θερμὸς ἔρως.

εἶπε δὲ μειδήσας, ἔξεις πάλιν τὸ γλυκὺ κῆρυγμα.

ὦ δυσέρως, λαβρῷ καίμενος μέλιτι

ἔξ ἧ δὴ νέον ἔρνος ἐν ἡϊθέοις Διόφαντον

λεύσσω, ἔτε Φυγεῖν ἔτε μένειν δύναμαι.

Versu 1. Wartonus l. c. habet *μεν*. Vocem *ἀλύων* corruptam censeo, cui quid substituam non succurrit. Cur enim Amor dicatur *ἀλύων*, qui sequenti versu *Θερμός* dicitur? Versu 2. Wartonus: *ἀκρονυχί* et *ἐκνισ' ὁ Θέρμός* ἔρως. Versu 3. pro *πάλι* Wartonus *ταχύ* habet. Idem pro *γράμμα*, quod est in Codice Lipsi. habet *κράμα*. Idem in Addendis p. 351. monet in Cod. Paris. Bibl. Bodlej. pro *γράμμα* coniiici *κράμα*, i. e. *κράμα*. Versu 4. pro *καίόμενος* Wartonus exhibet *πιομένη*, quod vir doctus in Cod. Parisiensi, monente eodem in Addendis l. c. ita interpretatur: *πιομένα* vel *πίόμενος*, *ποτιζόμενος*. Alberti ad Hesych. voce *κράμα*, vbi secundum distichon habet, scriptura consentiente Codici Lipsiensi, monet Guyetum pro *πάλι*, *ταχύ*, pro *γράμμα*, *κράμα*, et *πίόμενος* malle. Sed lectio Cod. Lipsi. defenditur satis ex Carmine 123. quod ad Timaei Glossar. p. 178. edidit Rhunquenus, vbi Meleager ultimo disticho ita alloquitur animam:

αὐτὴ τῷ εἴλῃ. Φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις

ὣν ἐδρασας, ὅπτῳ καιομένη μέλιτι. *

nempe per *μέλι* videtur utroque loco *κάλλος* intelligendum. Pro *λαβεῶν* videtur legendum *λαρῶν* dulci. Ita apud Oppianum Cyn. 4. 277. et 330. *μέθυ λαρὸν*, et v. 346. *λαρὸν αἰείδωσι*, i. H. 115. *ὕδωρ λαρὸν*, quod Sch. expl. *ἡδὺ γλυκὺ*. Idem 4. H. 528. *λαρὸν ἔαρ*, et 3105. *πυρὶ λαβεῶν*, qui locus tamen minime huc pertinet. Monendum tamen etiam h. l. Guyetum legere *πιομένη*, vt supra, monente eodem Albertio l. c. Vltimum distichon Carminis 117. edit

dit Wartonus ad Theocr. p. 84. in cuius codice fuit Διοφάντης, quod recte emendat. Redeo nunc vnde deuersus sum. Quod igitur oculi dicuntur ἐν ἰξῶ Κύπριδος χριόμενοι, illustratur ex Antholog. VII. p. 483.

εἴ μοι τίς μέμψαιτο, δαεῖς ὅτι λάτρεις ἔρωτος
Φοιτῶ θηρευτὴν ὄμμασιν ἰξὲν ἔχων.

Apud Phaedrum, noto loco, occurrit oculis venari viros. — Porro oculi dicuntur παίδων κύνες, quibus scilicet puerorum amores venantur. Ita Theodorides Antholog. edit. III. c. VI. 49. κῆρας βίε κύνας dicit.

ἔτω σὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε μοῖρα,
Πρώϊον ἐξ ἡβης θρῖσας αἰολέων.

Κῆρας ἐπιστεύασα βίε κύνας; ὦ πόποι, ἀνὴρ
δῖος ἀμειδῆτω κῆται ἔλωρ αἰδῆ.

Quo loco Rhunquen. Epist. Crit. I. p. 59. mauult legere: αἰδῆς κύνας. Displicet ei Brodaeii interpretatio: quod vitam mordeant et lanient. Neque ego diffiteor hanc emendationem magna verisimilitudinis specie se commendare lectoribus, quia ἀνὴρ vltimo versu dicitur ἔλωρ αἰδῆ κῆισθα; habetque l. c. multa loca Rhunquen, vbi Furiae dicuntur Plutonis canes. Ita Apollonius Rhod. IV. 666. κῆρας αἰδῆας θοὰς κύνας. Simpliter κύνες pro furiis posuit Sophocles Electra 1388.

βεβᾶσι δ' ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανεργημάτων
ἄφουκτοι κύνες.

ibi recte Scholiastes monet Sophoclem de Oreste tanquam de furiis vlticibus loqui. Ita Harpyae Iouis canes

canes Aristoph. Ran. 1327. Aeschyl. Prom. Vincit. 803. κύνας γρύπας. Idem Rhunquenus monet Lernaem hydram Euripidi Hercul. fur. 420. et 1275. canem dici. His adductus emendandum illum Anthologiae locum suscepit Rhunquen. male tamen. Neque enim ibi κῆρες esse possunt furiae, quod voluit vir doctus, sed sunt mortes, seu variae causae et necessitates mortis, quas hominibus immittit, ut rapiant ad inferos, μοῖρα s. fatum. Saepissime ita apud Homerum κῆρες θανάτοιο iungitur, quod recte exposuit nuper Lessingius, vir omnibus, qui elegantiores litteras amant, summo opere colendus, in eo libello, quo docet, qualem veteres Mortis imaginem finxerint. Cui ineptus homo, Zeibichius, nuper hac in re obloquutus est ita, ut appareat, hominem ne γὰρ quidem earum rerum, quas sibi tractandas susceperat, intellexisse. Quomodo ergo dici possit μοῖρα s. fatum immittere furias, Plutonis canes? Nusquam legi furias dici homines interficere, sed sunt, et dicuntur peccatorum et scelerum vltlices. Satis etiam, credo, vulgata lectio, aliquantum dura, defenditur ex epigramate Meleagri, cui addo Anthol. I. epigr. 48. p. 16.

ἀπροιδὴς κηρῶν λάτρεις ἔμαρψε μόρος,
cuius tamen loci paullulum diuersa est ratio. Melius huc facit Palladas Antholog. III. p. 110.

Γέσσιε μοιράων τροχαλώτερε κ. λ.
idem ibidem:

Γέσσιος δ' τέθνηκεν ἐπειγόμενος παρὰ μοίρης.

αὐτὸς τὴν μοῖραν πρὸ λαβεν εἰς αἶδην.

Vides μοῖρα ἐπείγει Gessium, scil. canibus suis, κῆρεσι.

Aliud epigramma Theodoridae in Heraclitum L. III. p.

215. loquitur lapis:

ἀγγέλλω δὲ βροτοῖσι καὶ ἄσηλος περ' ἔσσα,

θεῖον ὑλάκτῃτην δῆμῃ ἔχσσε κύνα.

qui locus illustratur ex illo epigramate, quod Meleagro inscribitur in Heraclitum Num 560. Anth. Ceph. p. 37. quod recte monet Reiskius Meleagrum non spirare. Loquitur Heraclitus ipse:

Κλᾶξ γὰρ καينوτὸμων αἰσῶν, ξένε, δύσφρενας ἄνδρας
ὑλάκτεν κ. λ.

ita locum difficile Cel. Reiske constituit, qui tamen plurimum obscuritatis adhuc habet. Videtur autor illius epigramatis, quo ipse Heraclitus loquitur, consilio imitatus obscuritatem Heracliti, quae inde oriebatur, quia ἀμφιβολίαις pleni erant eius libri, ut veteres omnes fatentur. Gregorius Nicephorus Oratione funebri in Theodorum Metochitam Logothetē magnum, post ipsius Historiam Romanam, a Meursio edita sub finem: αἱ πᾶσαι τῶν συμφρεῶν ἀλγηδόνες ἀθρόαι δραμῆσαι καὶ τὴν ἐμὴν μετὰ τῆς μνήμης καρδίαν συνειληφῦναι, καθάπερ τινὲς κύνες ἀγρία σῶμα πεπτωκὸς ἐνθεν καὶ κῆρθεν πικρῶς περιέλκουσιν, φῆν, καὶ συμπνύγσει. Graecis etiam ministri deorum honeste dicuntur κύνες, quod docuit D. Heins. ad Theocrit. p. 89. 6. Iris apud Callimach. Del. 228. cum cane venatico comparatur. Pindarus apud Aristotelem Rhetor. II. 24. Panem vocat μεγαλᾶς θεῆ παντοδαπὸν κύνα, ubi Schol. p. 47. 2. debuit in suo Codice habuisse κοινὰ, quod interpretatur κοινῶς. Idem tamen monet legi etiam κύνα, quod nebulo ille pro eximio suo stupore non vidit esse vnice veram lectionem. Facit ad illum Pindari locum Porphyrius de Abst. IV. 16. p. 352. qui tradit Hecaten a Persis dictam fuisse κύνα. Totus ille locus

locus lectu dignissimus est. Grammatici Antholog. II. p. 137. Ζηνοδοῦτε σκύλακες dicuntur. Anthologia Reiskii Carm. 786.

ἡ δὲ κύων δένδρων καρπόφθορος, ἡ πτιλόνωτος

Κάμπη, καὶ τὸ μόνον βάσκανος ἐξέφαγεν.

Antipater Antholog. edit. p. 53.

Τὸ βρέφος Ἑρμῶνακτα διεχρήσασθε, μέλισσαι,

(Φεὺ κύνες) ἐρπύσην, κηρία μαιόμενον.

Huc pertinet κυνομύια apud Homerum II. Φ. 394. quem locum interpretatur Suidas h. v. Singularis plane, sed facetus, est locus Eubuli in Orthana apud Athen. 3. p. 138.

ἐπις δ' ἐγείρει Φύλακας ἡφαίστε κύνας

θερμῇ παροξύνουσα τηγάνῃ πνοῇ.

qui locus mire illustratur et vicissim illustrat Alexidis locum in Milesiis apud Athen. IX. p. 379.

πυκνοὶ δ' ἄττασιν ἡφαίστε κύνες

κῆφος πρὸς αἴθραν.

intelligi scintillas huc illuc volantes, vidit Casaubonus, qui in reliquis tamen tricatur. Tam varie ludunt in vsu huius verbi poëtae graeci, quem h. l. copiosius explicui, quia nondum satis haec diducta esse videbam.

Carmen 239. Stratonis nemo, quod sciam, edidit.

πρόθε μὲν ἀντιπρόσωπα Φιλήματα, καὶ τὰ πρὸ
πέρας

εἶχομεν, εἰς γὰρ ἀκμὴν, Δίφιλε, παιδάριον.

νῦν δὲ σὲ τῶν ἐπιθεν γυνάζομα, ὃ παρεόντων

ὑστερον, ἐσω γὰρ πάντα καθ' ἡλικίην.

Pessime abutitur homo nequam praeclaro ingenio. Quid enim? Transtulit ex *Odyssæa* λ. v. 66. totum Hexametrum tertium, ubi Schol. *λείπει πρὸς*. Sed ibi de parentibus absentibus sermo. Strato mira suauitate ad pueri ὀπιθοδόμεον transtulit. Ita Oppianus 2. Cyn. 201. de coitu cerui:

μάρπτει τε καὶ ἀγκὰς ἔχει παράκοιτιν.

qui versus expressus ex Homérico: ἀγκὰς ἐμαρπτέ κρὸν παῖς ἦν παράκοιτιν, quod bene vidit Rittershufius. De Parodiis Homericis, quibus olim poëtae publice certabant, egit post H. Stephanum ad Matronis Parodias, Fabricius in B. G. In Latinis fecit idem Ausonius, qui plurima *Aeneidos* loca, ut Strato, ad sensum obscœnum detorsit. Ex Homero sumtum etiam illud apud Athenaeum p. 571. de meretricibus: αἶτε τάχις αἰνδρῶν φορτηγῶν ὑπὸ γένατα μιδῶ ἔλυσαν. Alia parodia scolii est Aristoph. *Lysist.* v. 633. ubi vide Berglerum. In nostro Carmine legendum videtur ἥς γὰρ ἀκμήν pro ἔτι. cf. Pierſon ad Moerin. p. 79.

Carmen 238. eiusdem est; cuius primum distichon cum dimidio hexámetro habet Wartonus ad Theocritum p. 143.

*Νυκτερίην ἐπὶ κῶμος ἰὼν μεταδῶρπιος ὄρην,
ἄρνα λύκος, θυρέτροις εἶδον ἐφεσάοτα,
Τίον Ἀριστοδίκῃ τῇ γείτονος, ὃν περιπλεχθεῖς
Ἐξεφίλῃεν, ὅρκοις πολλὰ χαριζόμενος.*

*Νῦν αὐτῷ τί φέρων δωρήσομαι; ἔτ' ἀπάτης γὰρ
ἄξιός ἐσπερίης, ἔτ' ἐπιερκοσύνης.*

Verſu 1. Wartonus ἔων et μεταδῶρπιον. male.
Verſu 2. idem ἔυρον ἐφεσάοτα, quod placet. Celeberri-

berrimus Loesnerus significauit mihi se malle h. i. λύ-
 κη legere, sed vulgatam praefero. Versu 3. Wartonus
 ἀριστόδου male. Certe nomina ex δίκη facta
 graecis frequentiora, quam a δοκεῖν. Versu 5. idem
 Loesnerus legit: νῦν δ' αὐτῷ, quod Iprobo. Prima
 Wartonus vertit: Comesians hora nocturna postcoe-
 nia agnum lupus inueni ianuis adstantem filium Ari-
 stodoci vicini. Ibidem multa de verbis ἐπιδόρπιος
 et μεταδόρπιος compilauit Wartonus; quare plura
 non addo.

Carmen 235. Eiusdem edidit Leichius in notis
 ad Carmina sepulchralia p. 5. absque notis.

ὄιον ἐπὶ Τροίην ποτ' ἐπὶ κρήτης, Θεόδωρε,

Ἰδομενεὺς Φεραπόντ' ἤγαγε Μηριόνην;

Τοῖον ἔχω σὲ Φίλον περιδέξιον· ἥ γὰρ ἐκείνος

ἄλλα μὲν ἦν Φεράπων, ἄλλα δ' ἑταιρόσυτος.

Καὶ σὺ τὰ μὲν βίστοιο πανήμερος ἔργα τέλει μοι,

νῦν δ' ἄγε πεινώμεν καὶ διὰ Μηριόνην.

Versu 1. recte schedae Thryllit. et Leich, sed
 ex coniectura, ἀπὸ κρήτης dant. Versu 5. eae-
 dem recte τελεῖς μοι. Versu ultimo summus Reis-
 kius ad apographum suum coniecerat: νῦν δ' ἄγ'
 ἐπαινῶμεν καὶ διαμνηριόνην. vna voce, vt alludatur
 ad διαμνηρίζεσθαι. Equidem olim conieceram νῦν
 δ' ἄγε βινῶμεν καὶ κατὰ Μηριόνην, i. e. ὥσπερ
 Μηριόνης. Nunc video βινῶμεν esse in schedis
 Thryllitii, atque etiam in Codice Dresdensi, ubi
 supra διὰ scriptum erat: sic; quo puto vitium latens
 significari: Loesnerus meus: quid si sit βινῶμεν διὰ
 per Tmesin pro διαβινῶμεν et μηριόνην pro σὲ;
 Acute; sed equidem κατὰ praefero. Ita Carmine

282 μιμῆμαι Πύρρον simili in nequitia. Leich male
bis ἀλλὰ habet.

Carminē 226. ἄδηλον nondum editum reperi.

Ἠγρέυθην ὑπ' ἔρωτος, ὁ μὴδ' ὄναρ εἰδ' ἔμαθόν περ
ἄρσενα ποιμαίνειν θερμὸν ὑπὸ κραδίᾳς.

ἠγρέυθην. ἀλλ' εἰ μὲ κακῶν πόθος, ἀλλ' ἀκέραιον
σύντροφον αἰσχύνῃ βλέμμα κατηνδράκισεν.

Τηκέσθω μισῶν ὁ πολὺς πόνος, ἐν πυρὶ γὰρ νῆς
βέβληται, γλυκερῆς ἄχθος ἔχων ὀδύνης.

εἰ πλεονεκτεῖται δ' εἰδ' ἄτερος. ἄλλοτε μὲν γὰρ
ἴσαται ὁ προδιδῶς, ἄλλοτ' ὅπιθε πάλιν.

Τῶτ' ἐστὶν πάντως τὸ παροιμιον. εἰς γὰρ ἀμοιβήν,
ὡς λέγεται, κηθήσειν εἶδεν ὄνος τῶν ὄνων.

Disticho ultimo lego: τὸ παροιμιον i. e. παροιμία.
Versu 5. τηκέσθω olim mutabam in ἐρρέφθω, vt le-
gitur Carmine 108. quod Dorville ad Charitonem
p. 1088. edidit:

ἐρρέφθω σοφίας ὁ πολὺς πόνος.

vbi schedae Thryll. et Cod. Dresd. male φθόνος ex-
hibent; sed nunc video vulgatam bene habere. ὁμ-
μα σύντροφον αἰσχύνῃ dicitur eleganter. Compara,
quae dixi ad Anacreontem p. 126. et in Addendis
p. 57. Addo sublimem Pindari locum de nympha
Cyrene sola dormiente. Pyth. 9. ἐπωδ. α. κωλ. ιδ.
τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν παῦρον ἐπὶ βλεφάροις
ὑπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς αἶω. Vnde mani-
feste sumsit Meleager Carm. 338. ἀραγ' ἔχει σύγ-
κοιτα τὰ δάκρυα κ. λ. Ad argumentum huius car-
minis pertinet locus Stratonis Epigr. 4. quod Mena-
gius ad Laërt. p. 101. habet, vbi in ultimo disticho:

εἰ δ'

εἰ δ' ἐπὶ πρεσβυτέρῃς τις ἔχει πόθον, ἔκ' ἐτι παίζει,
ἀλλ' ἤδη ζητεῖ τόνδ' ἀπαμειβόμενος.

vbi alludit ad frequentatam Homero locutionem suo more Strato, quam tangit etiam Martialis I. 46. Aristophanes Eccles. 1039. iuuenis ad puellam : ὥστ' ἀντὶ τῶτων τῶν ἀγαθῶν ἐσ' ἐσπέραν μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖαν χάριν. Martialis L. 1. 15.

Si tibi Miftyllus cocus, Aemilianē, vocatur,

Dicatur quare non Taratalla mihi?

Esse videtur sensus obscœnus ex Iliade sumtus: Μίσυλλον τ' ἄρα τ' ἄλλα καὶ ἀμφ' ὀβελόισιν ἐπειραν. Intelligent qui Aristophanem callent. Alia Parodia Stratonis Homerica exstat Carmine 191. quod dedit Dorville ad Charitonem p. 505.

χάλκεα χερυτείων. νῦν εἶπατε. δὲς, λάβε, παίζει
Σωσιάδης ὁ καλὸς, καὶ Διοκλῆς ὁ δαυτός.

ἔτω Τυδείδης Γλαῦκον ἐδαυροδόκει.

Cui loco simillimus exstat Platonis in Symposio p. 1204. ed. Steph. εἰ δὴ καθορῶν αὐτὸ κοινῶς αἰσθαί τε μοι ἐπιχειρεῖς καὶ ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους, ἔκ' ἐλίγω μὲ πλεονεκτεῖν διανοῇ, ἀλλ' ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν καλῶν κτᾶσθαι ἐπιχειρεῖς καὶ τῷ ὄντι χρύσεια χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς.

Carmen 222. Meleagri nondum a quoquam editum reperi integrum.

εἶσε πόθοι σέργασσι, Φιλόκλεες, ἥτε μυρίπνυς
πειθῶ καὶ κάλλος ἀνθολόγοι χάριτες,
ἀγκὰς ἔχεις Διόδωρον. ὁ δὲ γλυκὺς ἀντίος ἦδη
Δωρόθεος, κείσθω δ' ἐς γόνυ Καλλιμαχέτης

Ἰαῖνοι

Ἰαῖνοι δὲ Δίων, τὸ δὲ ἔυτοχόν ἐν χειρὶ τείνων
σὸν κέρας, Ουδιάδης δ' αὐτὸ περισκυθίσαι.

Δοίη δ' ἡδὺ Φίλημα Φίλω, Θήρων δὲ λαλήσαι,
Θλίβοις δ' Εὐδημόν τυτθὸν ὑπὸ χλαμύδι.

Εἰ γὰρ σοὶ τάδε τερπνὰ πόροι θεὸς, ὦ μάκαρ,
οἶαν

ἀετύσεις παίδων Ρωμαϊκὴν λοπάδα.

Distichon ultimum habet Salmasius ad Tertullianum de Pallio p. 432. qui docet, λοπάδα ῥωμαϊκὴν proverbio fuisse celebratam pro patina miscellanea fidili, variis et exquisitis deliciis referta. Habet etiam idem distichon Alberti ad Hesychium voce λοπαῖς. περισκυθίσαι est Scytharum proprium, qui captis bello cutem capitis detrahebant; et differt a σκυτίσαι, ut praeclare docuit Reinesius V. L. p. 458. quem non intellectum compilavit Toupius Emend. 3. p. 40. Bene Suidas: περισκυθίσαι κυρίως τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δέρμα σὺν ταῖς θριξί; vbi conf. Kufterus. Debetur vero haec nequitia Comico Lyfistret. v. 952. vbi senex spe coitus a puella delusus: τὰτ' ἄλλα πάντα καποδείρασ' εἵχεται.

Carmen 161. Stratonis edidit Wolfius ad Saphon. p. 246.

ἢ μὴ ζηλοτύπει ἐλκοῖς ἐπὶ παισὶν ἐταίρους,

ἢ μὴ θηλυπρεπεῖς οἰνοχόους πάρεχε.

Τίς γὰρ ἀνῆρ ἐρωτ' ἀδάμαντινος; ἢ τίς ἀτειρὴς
εἶνω; τίς δὲ καλὸς εἰς περίεργα βλέπει;

ζώντων ἔργα τὰδ' εἶναι. ὅπῃ δ' εἰσὶν ἔρωτες
ἐδὲ μέθαι, Διόφρων, ἣν δ' ἐθέλης, ἄπιθι.

Κάκῃ

Καὶ Τειρεσίην ἢ Τάνταλον ἐς πόθον ἔλκε,
 Τὸν μὲν ἐπ' ἔδεν ἰδεῖν, τὸνδ' ἐπὶ μῆνον ἰδεῖν.

Pro Theloprepēis male Wolfius coniicit Thelumeleis, molliter canentes. Hoc pincernarum munus nunquam fuit, de quibus sermo. Φαντασίαν illam a Tantalo sumtam habet etiam Paulus Antholog. 7. p. 456.

καὶ τάχα Τανταλῆς ἀχερόντια πῆματα ποινῆς
 ἡμετέρων ἀχέων ἐστὶν ἐλαφρότερα.

ἔγὰρ ἰδὼν σέο κάλλος ἀπείργετο χεῖλεα μίξα κ. λ.

Locus classicus de ministerio puerorum nequam est Luciani Amoribus p. 210. ed. Ald. καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν μέχρι τῆς πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χεῖ παραμένοντες, ἐπειδὴν δὲ ἰέλοις αὐτὰ παρειαὶ πυκαδιῶσι, οἰκονόμοι καὶ τῶν ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεσέλλοντο.

Carmen 156. Dioscuridae (ita enim ex Meleagri corona videtur scribendum) edidit Wartonus ad Theocritum p. 181.

Ἐξέφυγον Θεόδωρε τὸ σὸν βάρος. ἀλλὰ σὸν εἶπα;
 ἐξέφυγον τὸν ἐμὸν δαίμονα πικρότατον.

Πικρότερός με κάτεσχεν. Ἀριστοκράτει δὲ λατρεύων,
 μυρία δεσπόσυνον καὶ τρίτον ἐκδέχομαι.

Versu primo Wartonus εἶπα recte cum signo interrogationis, quod in Codice Lipsiensi deest. Versu ultimo δεσπασύνων -- τρίτα, et verrit: Effugi Diōdore tuam molestiam. Anne vero tuam dixi? effugi meum daemona gravissimum. Graviter me occupavit; Aristocrati enim serviens millies (magis) sub domino et ter (millies) teneor. Idem
 in

in Addendis p. 355. monet v. 1. pro ἀλλὰ σὺν εἴπα in Codice Parisiensi legi ἀλλ' ὅσον εἴπα sine puncto, quod ibidem corrigatur: ἀλλ' ὁ συνοιδῶς. quod equidem non capio. versu 2. pro ἐξέφυγον ibidem coniici εἰς ἐφυγον, quod probem; nam melius aliquid extundere nequeo. Sed δεσπότηνον et τρίτον retinendum censeo. μυρία dicitur fortasse pro μυριάκις, vt in Anthologia edita alicubi πέντε pro πεντάκις, atque adeo in ipso Homero tale quippiam inueni, quod non succurrit. Sensus tamen poëmatis nondum satis apertus mihi visus est.

Carmen 151. Meleagri edidit Wartonus ad Theocritum p. 102. et Ill. Klozius ad Tyrtaeum p. 79.

ἦδὺ μὲν ἀκρήτῳ κεράσαι γλυκὺ νᾶμα μελισσῶν,

ἦδὺ τε παιδοφιλεῖν αὐτὸν ἔντα καλόν.

Δια τὸν ἀβροκόμην σέβγει Κλέοβελος Ἀλεξιν,

Θνατὸν ὄντως τὸ Κύπριδος οἶνομέλι.

Versu 1. Wartonus habet νεῦμα, quod emendabat in νᾶμα, vel ξεῦμα, vel χεῦμα. νᾶμα verum est. Versu ultimo margo Cod. Lips. Θηητὸν γ' et τᾶς pro τὸ. Wartonus habet εὐκράτον ὄντως τᾶς, sed corrigit εὐκράτῃ. male. Lectio enim illa vnice vera est. Vertit Wartonus: Suaue quidem miscere vino flumen apum, suaue et amare cum ipse sis pulcher. Ita mollicomum Alexis amat Cleobulum, quod est purum putum Veneris vinum mulsū. Versio pura puta barbaries! Similis argumenti Carm. 143. Meleagri, quod male cum alio iunctum puto; quae enim post distichon secundum leguntur, nil ad rem praesentem. Quare ponam h. l. duo priora tantum disticha, quae sensum elegantem absoluunt:

ἦδὺς

ἡδὺς ὁ παῖς καὶ τᾶνομ' ἔμοι, γλυκὺς ἐστὶ Μυῖσκος
καὶ χαρησινάχω μὴ ἔχῃ Φιλεῖν πρόφασιν.
Καλὸς γάρ, καὶ Κύπριν, ὅλος καλὸς. εἰ δ' ἀνιηρὸς,
εἶδε τὸ πικρὸν ἔρως συγκεράσας μέλιτι.

Edidit eadem haec disticha Wartonus ad Theocrit. p. 363. qui v. 2. καὶ χαρίεις ἴν' ἔχω μὴ ἔχῃ. Forte legendum: καὶ χαρίεις μὴ ἔχω ἔχῃ κ. λ. secundum distichon habet etiam Valquenarius ad Hippolyt. p. 201. sine lectionis aliqua varietate. Nolo Wartoni versionem barbaram apponere, ne lectori nauseam moueam. Potius loca Aristophanis proferam, quae carmen nostrum, atque illud, quod supra protuli, Diosii, mirifice illustrant. In Equitibus v. 1301. Hyperbolum ὀξίνην i. e. vappam, durum, truculentum dicit. Pluto v. 1087. de vetula: ἄλλ' ἐστὶ κομιδῇ τρυῆ παλαιὰ καὶ σαπρὰ. in Vespis v. 1300. senem νεόπλστον τρύγα vocat. Sed aptissimus locus est Vespis v. 872. παῦσον τ' αὐτῷ τῷ τὸ λίαν φρυγνὸν καὶ πρίννινον ἥθος ἀντὶ σιραῖς μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμοθίῳ παραμίξας. vbi Berglerus alium ex Irene v. 996. locum affert: μίξον δ' ἡμᾶς — Φιλίας χυλῶ καὶ ξυγνόμῃ τινὶ πραοτέρῃ τὸν νῦν κέρασον. Hinc explicandum Carm. 157. quod Ill. Klozius ad Tyrtaeum p. 80. edidit. Integrum tamen id mihi non videtur esse, sed ab alio diuulsū. Expectanda Codicum opera.

σπονδὴ καὶ λιβάνωτε καὶ οἱ κρητῆρι μιγέντες
δαίμονες, οἱ Φιλίης τέρματ' ἐμῆς ἔχετε.

Scilicet amantes amicitiam suam poculis firmabant, invocato numine aliquo. Inde intellige Meleagrum Carm. 325. de Heliodora:

αὐτὰ γὰρ μὲν ἔμοι γράφεται θεός, ἥς τὸ ποθεῖν
ἔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγχέραςας πόμα.

G

Inde

Inde explicandus Anacreon Od. 48. νόμους κεράσσω,
 et κύπελλα θεσμών, κύπελλα πόθων κεράσαι, in
 eius fragmentis. Demerebor h. l. vitam Anacreon-
 tis mei, quam Barnesius descripsit, satis ineptam illam.
 Habet ille §. 35. p. 67. ex Tzezæ Chiliad IV. c.
 131. v. 235. narratiunculam satis ridiculam de cane
 Anacreontis Teji, quam ipse satis probabilem pro-
 nuntiat. Sed ridebis, Lector, stultitiam et socordiam
 viri, cum inspexeris Aeliani H. A. VII. 29. vbi eadem
 historia iisdem verbis narratur, de cane ἀνδρὲς Κο-
 λοφωνίης. Sed ecce in fine addit: εἰπερὲν καὶ τῷ
 Τητῷ ταῦτα ἀπῆντησεν ὅσα καὶ προεῖπον. Tenes
 originem erroris. Tzezæ non attente perfecta histo-
 riola, subito eam descripsit, et Τητῷ de Anacreonte
 cepit, quo nil stultius fingi potest. Similis error eius-
 dem Tzezæ, cum in Praefatione ad Lycophronem
 ἀλκαῖον νεόν ὃς ἦν Ὀυεσπασιάνης καὶ Τίτης, ex male
 intellecto carmine eiusdem, quod Plutarchus in Fla-
 minio p. 373. exhibet, atque etiam in Anthologia
 Stephani p. 8. exstat, procudit. Legitur enim ibi
 v. 2. καὶ Τίτος εὐρείας ἤγαγ' ἀπ' Ἰταλίας. vbi in-
 telligendus est Flaminius; sed Tzezæ pessime de Ti-
 to, Imperatore, accepit. Sensit hoc etiam Fabricius
 B. G. Vol. II. p. 169. sed non audet pronunciare pro
 certo. Equidem noui Tzezem, nec quicquam cer-
 tius ea re puto. In Anacreontis Oda 10. v. 11. male
 nuper reieceram Albertii interpretationem vocis παν-
 τορέκτης, sed retractavi sententiam meam in biblio-
 theca philologica Schmidtii; quibus addo hæc. Ada-
 mantius Physiogn. I. p. 195. de oculis: εἰ δὲ μικρό-
 τεροι εἶεν καὶ κοῖλοι, χεῖρες, ὠμόφρονες. ἐπίβελαι,
 κρυψίναι, παντορέκται. Idem p. 217. εἰ δὲ ἀσθμα-
 τία, ὁπόσοις καθάπερ ἐκ δρόμου τὸ πνεῦμα ἐλαύνε-
 ται

Vol. I,
p. 543.

ται, ἄβυλοι, κακόθυμοι, παντορέκται, παντοεπιῖς.
 Idem p. 216. κακορέκτα καὶ μεγαλορέκτα dixit. Ibid.
 ταχυτῆς δὲ ἐν κινήσει ἅμα μὲν ὀρεσθότητι καὶ λαμ-
 πρότητι εἶδος θερμόβυλοι ἐγχειριστῇ, δρᾶσιν ἐφηνεν.
 Moneo Lectorem, me supra p. 16. in carmine Rufi-
 ni pro Τιμάριον coniecisse male Τιμαρίς, quod mox
 re diligentius considerata, vidi. Ibi vero omisi anno-
 tare, illam allegoriam, a nauibus sumtam, deberi Comi-
 cis. Addo haec Aristophanis loca: Eccles. v. 370.
 ὁ γὰρ ἀνὴρ — σαλαμίνιος γὰρ ἐστὶν — τὴν νύχθ'
 ὅλην ἤλαυνε μὲν ἐν τοῖς σρώμασιν ctt. Lysistrata v. 60.
 Idem v. 1078. Χαλέπα γ' ἂν ἦσε γενόμενα πορθ-
 μῆς — ἔλκοντε τὰς πλωτῆρας ἂν ἀποκναίετε. Cui
 simillimus locus Anaxilae in Neottide ap. Athenaeum
 p. 558. τὸν τε ναύκληρον λαβῆσα καταπέπωκ' αὐτῷ
 σκάφει de Phryne. Aristoph. Eccles. 1083. πῶς δὲν
 δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι. Facetissime Vespis
 v. 498. καὶ μὲν γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημ-
 βρίας ὅτι κελητίσας, κέλευον, ὅξυθυμῆσα μοι ἤρετ' εἰ
 τὴν Ἰππίαν καθίσταμαι τυραννίδα. Verbo κελητίζειν
 ita vititur Thesmoph. v. 160. ctt. Lysistrat. v. 619.
 Supra habuimus σανὺς de meretrice, quod a nauium
 tabulis sumtum; vnde Aristophanes Thesmoph. v.
 1135. τῇ σανιδοτρήσας ἐξοπιδοπρώκτισον. Saepe
 idem Comicus de nauibus loquitur tanquam de virgi-
 nibus, vt contra supra in epigrammate poëtas de vir-
 gine, tanquam de naue loquentes vidimus. Equit. v.
 1303. de tiremi. καὶ τιν' εἰπεῖν ἦτις ἀνδρῶν ἄσσον ἐκ
 ἐλελύθει. Carmen 25. Klotz. v. 4. ἀλλὰ μὲν ἐς ὄρμον
 δέξαι τὸν ναύτην κύπριδος ἐν πελάγει egregie illustrat
 Theognis apud Athenaeum p. 560. de mulieribus:
 εἰδ' ἄγκυραν ἔχουσιν. ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ πολλά-
 κισ ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

Carmen 126. Asclepiadae edidit summus Reiskius in Notitia p. 198. In Cod. Lipsi. ita legitur:

δῖνος ἔρωτος ἔλεγχος. ἐρᾶν ἀρνέμενον ἡμῖν
ἦτησ' ἐν πολλοῖς Νικαγόρην προπόσις.

Καὶ γὰρ ἐδάκρυσε καὶ ἐνύσαξε * * * κατηφές
ἐβλεπε, Χ' ὡ σφικτεῖς ἔκ ἐμενε σέφανος.

Reiskius pro ἦτησ' ex coniectura reposuit ἦνεσαν et προπόσεις. V. 3. edidit καὶ νύσαξε (τὸ δ' ὄμμα) κατηφές κ. λ. Probarem haec, nisi ope Codicis possent aliter constitui verba. Scilicet Alberti edidit idem Carmen ad Hesychium voce ἦτασεν, ἐβασάνισεν. vbi v. 2. ἦτασαν ἐν πολλαῖς Νικασόρην προπόσεις. vbi bene Guyetus coniecit: αἱ πολλὰ Νικαγόρην προπόσεις. Hesychius: ἐτάζεσθαι — κρίνεσθαι βασανίζεσθαι, vbi cf. Interpp. V. 3. bene exhibet Alberti ἐδάκρυσεν καὶ ἐνύσαξε καὶ τι κατηφές κ. λ. -- Χ' ὦ. male tamen χ' ὦ. verum est χ' ὡ. Coniecturam Guyeti praeter Cod. Lipsi. firmat etiam Carmen Hedyli Misc. Lipsi. IX. p. 460. Forte etiam Hedyli vtriusque carminis autor fuerit. Simile nomen ὀρθαγέρας apud Aristoph. Eccles. v. 911. quod tamen pro ἐσυχῶς dicitur, vt supra habuimus ἀσυνάναξ. Supra etiam habuimus σάκας, quod nunc video interpretandum esse de barba pueri. Argumenta haec habeto. Aristoph. Eccles. v. 498. μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθῳιν ἔχσα i. e. πώγωνα, vt recte Schol. Sic Philosophi apud Athenaeum p. 162. σακκογενειοτρόφαι dicuntur. Olim Epicrates orator ob prolixam barbam dictus facetissime fuit σακεσφόρος, quasi Ajax σακεσφόρος. Vnde profusa lux epigramati. Simile supra αἰτωλῇ Carmine 304. quod Aristophani debetur Equit. v. 78. de Cleone: ὁ πρῶκτος ἐστὶν ἐν χάσιν. τῷ χεῖρ' ἐν αἰτωλοῖς, ὁ νῆς δ' ἐν Κλωπιδῶν. q. l. respe.

xit

xit Reisk. ad h. l. eòdem allusit Plutarch. de Curiositate p. 517. Eccles. 1013. προκρέσης obſcoene dicitur. Σάκας vero est a Σάκες, qui sunt Thraces, vnde Aceſtor poëta tragicus peregrinus Σάκας dictus fuit olim. cf. Bergl. ad Aristoph. Vesp. v. 1216.

Carm. 94. ἀδῆλον edidit Wolf. ad fragm. poëtarum p. 35. Alberti ad Hesych. v. πασάς.

ἐκείτ' ἐρῶ, πεπάλαικα πόθοις τρισίν, εἰς μὲν ἐταίρης
εἰς δὲ μὲ παρθενικῆς, εἰς δὲ μὲ ἔκαυσε νέε.

καὶ κατὰ πᾶν ἤλγηκα. γεγύμνασμαι μὲν ἐταίρης
πείθων τὰς ἐχθρὰς ὅδεν ἔχοντι θυράς.

Ἐς ρωμαὶ δὲ κόρης ἐπὶ πασᾶδος αἰέν' αὖπνος,
ἐν τι ποθεινότατον παιδὶ φίλημα διδῶς.

Οἱμοι, πῶς εἶπω πῦρ τὸ τρίτον. ἐκ γὰρ ἐκείνη
ἐλπίδα καὶ κενεὰς ἐλπίδας εἶδα μόνον.

V. 1. Alberti et sched. Thryll. cum Cod. Dresd. omittunt μὲ. V. 4. vitium voci πείθων fuisse suspicabatur V. D. in margine sched. Thryll. et pro ἔχοντι margo Cod. Lips. ἔχων δὲ substituit, quod olim probaram, sed nunc sana omnia esse video. Alludit enim poëta ad proverbum, quod Marcus L. VII. p. 469. habet. ἢ μάλιστα ἔγνωσ τᾶτ' ἔπος, ὡς ὅδεις ὅδεν ἔχοντι φίλος. V. 6. Alberti, sched. Thryll. et Cod. Dresd. bene ἐν τὸ. quamvis non nesciam bene dici πέντε τινὲς κ. λ. V. 8. pessime librarii ἐλπίδα ex sequentibus substituere pro βλέμμαθα, quod Alberti, schedae Thryll. et Cod. Dresd. exhibent. Forte etiam pro εἶδα μόνον, quod mihi languere videtur, legendum ἐλπίδας ἐτρεφόμεν. ut Carmine 26. Klotz. v. 4. κενεὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμεν. Sed nil de hac re affirmo; hoc video, vix dici posse βλέμματα καὶ ἐλπίδας κενεὰς εἶδα; atque insuper

videtur h. l. imperfectum requiri. Ultimo loco moneo illud Archiae carmen, quod Num. 300. a summo Reiskio p. 124. in Misc. Lipsi. editum exstat, vertisse Lucianum subdititium in Amoris p. 209. ἔγωγ' ὅν' ἀπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖσθαι φαρέτην νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτήναι θελήσωσι, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελαδῆσεται. Totus ille liber, cuiuscunque sit, confarcinatus est ab initio ex locis poetarum, quos indagare editoris diligentis fuerat, sed Reizius hic, ut alibi, nihil praestitit. Priusquam hinc discedam, lubet monere, emendationem illam, qua supra in aliquo carmine pro πυρὶ, πύργος substitui, ubi de veste mulieris dicitur, firmari mirifice ex dicto Demadis apud Athenaeum L. III. p. 99. qui τὸ τεῖχος, ἐδῆτα τῆς πόλεως dixerat. Vnde apparet Agathiam huius Metaphorae satis antiquos auctores habuisse. Forte tamen Pericles ita dixit, nam cetera, quae Demadi tribuit Athenaeus, omnia Pericli tribuit Aristoteles Rhetor. III. c. X. Atque haec quidem sunt, quae in Anthologiam Cephalae edere volebam; plura fortasse olim dabo, si unquam, quod vix spero, futurum est, ut totam Cephalae anthologiam edam. Velim haec pauca interim lectoribus eruditis et aequis ita probari, ut semper meminerint *Reiskii, Fischeri, Loesneri*, quibus omnia mea debeo. Hi enim in tanta mea librorum bonorum inopia, suis me copiis instruxere, atque ubique consilio et re adiuuere; quibus pro tanta benevolentia nil hoc meo tempore, nisi animum omnem nexui quasi tradere possum.

ADDENDA.

Carmen 282. Distinguit etiam clare haec duo carmina Cod. Palatinus, cuius apographum in usus meos, pro summa humanitate sua, et singulari in litteras elegantiores amore, concessit Vir amplissimus, STIGLITIVS, cui pro summa beneuolentia gratias maximas publice habendas agendasque existimo. In illo igitur Codice legitur cum hoc elogio: Γαιτελλίε εἰς ἐταῖραν τινὰ ἐρωτικὸν. In carmine ipso v. 1. legit ἀγγι αἰλός. male. σοὶ τότε vel τὰδε πέμπω. V. 4. κέλπον ἐτειδοθέης, ubi V. D. in margine monuit altero loco (nam bis legi monet in eodem Codice) legi, εἰς εἰδοθέης. recte. V. 6. κύπρις ἡρόνων. male. Tum aliquot carminibus interiectis legitur: Περὶν ἐρωτικὸν περικρινὸν τὰς δάλας τῶν ἐλευθέρων. V. 1. omittit male Cod. Palat. τῶν, v. 3. ἀπόδωσε. V. 4. κινδύν -- ἀνοδος vel σύνδος, quod ultimum supra scriptum est. V. 6. δώρεις ἐκ σπατάλοις. Cod. Dresdens. v. 2. σπατάλοις κλέμασι V. D. in margine: ἴσως σπατάλης, quod non necesse. V. 3. ἀπόδωσε, quod corrigitur in margine: V. 6. ἐν σπατάλοις. margo ἐκ σπατάλης. male. Dixi in notis de hac re satis.

Ad Carmen 285. Dedi aliud Rufini simillimum ex edita Anthologia, cui h. l. adiiciam varias lectio- nes ex Codice Palatino sumptas, eas quidem, quas suo Anthologiae exemplari adscripserat Gruterus. Debeo eas summae Reiskii benignitati. Ibi v. 2. legitur pro κάλλος ἀρεϊότερον, κρείσσονα μηριόνην. V. 4. pro μένω editio Florentina habet εἶω atque ita etiam

Juntina. Sed Palat. Cod. γυμνοί. Sed ecce! Apographum Palatini illud, quod amplissimo *Stiglitio* debeo, carmen hoc exhibet auctius ita:

Ἦρισαν ἀλλήλαις Ροδόπη, Μελίτη, Ροδέκλεια
 Τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρείσσονα Μηριόνην.
 Καὶ μὲ κριτὴν εἶλοντο, καὶ ὡς θεὰ αἱ περιβλεπτοί
 ἔτησαν γυμναὶ νέκταρι λειπόμεναι.
 καὶ Ῥοδέπης μὲν ἔλαμπε μέσος μηρῶν πολύτιμος
 δια ῥόδων πολιῷ σχιζόμενος ζεφύρῳ.
 Τῆς δὲ Ροδοκλείης ὑάλῃ ἴσος ὑδρομέτωπος
 δια καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφὴς ζέανον.
 Τόνδ' ὑπεροιδαίνοντα, κατέσκεπε πεπταμένη χεὶρ
 ἔχ' ὅλον εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο.
 ἀλλὰ σαφῶς ἂν πέπονθε Πάρις διὰ τὴν κρίσιν εἰδώς,
 Τὰς τρεῖς ἀθανάτους εὐθύς συνεσεφάνεν.

Insignis haec est accessio! Nec tamen ita omnia sana seu perfecta puto. Deest enim in ultimis mentio Melites. Singula videamus. κρείσσονα μηριόνην, quod Cod. Palat. dat, tanquam obscenum rescuit Planudes cum sequentibus, et castius supposuit κάλλος ἀρειότερον, quod ineptum est. Notare videtur h. l. μηριόνης, quod medium inter μηρὸς feminarum, ducta notione per allusionem a Merione rege Cretum, notissimo ex Homero; unde poëtae epigramatographi suas nequitias saepe hausere. Inde lux Carmini 235. ubi ultimo versu summus Reiskius hanc notam asperferat. Forte νῦν δ' αἶψ' ἐπανῶμεν καὶ διαμηριόνην, una voce, ut alludat ad τὸ διαμηριάζεσθαι. Tenemus inde fontem allusionis. Scilicet διαμηριάζεσθαι obsceno sensu dicitur. Eadem allusio diu me exercuit

cuit in Carmine 224. Antipatri, quod a nomine adhuc editum inueni. Misere foedatum et laceratum in lucem protrudam et apud eruditos, quasi in Aesculapii templo deponam:

Εὐπάλαμος ξανθὸν μὲν ἐρεύθεται ἴσον ἔρωτι

Μέσφ' ἐπὶ τὸν κρητῶν ποίμενα Μηρόνην.

Ἐκ δὲ νῦ Μηρίνεω Ποδαλείριον, ἔκέτ' ἐς ἡῶ

νεῖται. ἰδ' ὡς φθορεὴ παγγένετται φύσις.

Ἐι γὰρ τῷ τατ' ἐνερθε, τατ' ὑψόθι ἴσα πέλοιτο

Ἦν ἂν Ἀχιλλῆος φέρτερος Ἀιακίδεω.

Nondum, fateor, extricaui totum hoc carmen. Facile tamen sentio, quid voluerit significare homo nequam. Distichon 5. in superiori Rufini carmine, occurrit etiam Carmine 301. eiusdem poetae; vnde videtur in hunc locum translatum fuisse. Certe melius illi loco conuenit, quam nostro, nisi velimus de *μηρόνη* Melites intelligere. Huius enim mentio desideratur ad integritatem sensus. Equidem de nugis his poetarum sentio cum illis, qui apud Plutarch. Amator. p. 751. καταγελῶσιν αὐτῶν, εἰ καθάπερ θύται καὶ μάντις εἰς τὰ μηρία καὶ τὴν ὄσφυν ἀποβλέπειν τὰς ἐρασὰς κελεύουσιν.

Sequitur Carmen 291. Philodemi, in cuius v. 1. Codex ille Palatinus, quem supra secundo loco nominaui, habet καὶ σὺ χαῖρε. male. V. 4. habet ἔνυγε πόσος παρέσῃ. vnde Valquenarii emendatio firmatur. Sed totus versus ita iam erit legendus:

Δειπνεῖν. K. εἰ σὺ θέλεις. Φ. ἔνυγε. πόσος παρέσῃ.

ἔτα vulgatum, quod summus Reiskius ex Cod. Lips. εὐτ' effecit, languidum videtur ad nostrum ἔνυγε. Sensus carminis satis explicuit Reiskius.

Carmen 294. legitur quidem in Cod. Palat. vbi δύο μὲν est, sed nihil vulgato auctius. Nondum tamen mihi persuadere potui, esse integrum; sed persto in ea sententia, quam dedi in notis.

Carmine 299. v. 2. male Cod. Palat. cum Lipsiensi ἔχεις habent, quod recte in ἔχει mutauit Reiskius. Carmen 300. v. 1. duplicem habet Cod. Palat. scripturam: κρήγυον et κήρινον. versu 4. male ἔχεις. Carmen 302. quod in hoc specimine laudaui alibi, exhibet idem Codex vulgato nulla in re correctius, nisi quod disticho ultimo (quod non videtur pertinere ad hoc epigramma) habet ἡλθον. De quo cogitandum erit.

Carmen 303. exstat in Codice Palatino iisdem verbis, et vitiis scripturae. Mirabile mihi illud h. l. accidit, quod non inuenerim ibi adiunctum distichon illud, quod praeclare restituit h. l. apographum Thryllitii. Vix ergo fluxit illud apographum e Codice Palatino. Sed vnde? Nescio.

Carmen 306. Cod. Palat. simpliciter inscribit Rufino, cuius ingenio illud dignius est, quam Palladae, omnium ineptissimi poetae. Reiskii nostri, viri summi, de carminis huius autore sententiam vide Notitia p. 256. quam tamen vt probem, non possum a me impetrare. Plura olim de ea re in Catalogo poetarum Epigramatographorum. Nemo vero hoc intelliget, nisi qui rescuerit, facetiam omnem esse sumtam ex Aristoph. Lysistrata v. 554. V. 3. male Λυσιμάχην. Contra Carmen sequens 307. recte in Lipsiensi Palladae tribuitur, male Rufino (τῷ αὐτῷ) in Palatino. V. 1. schedae Thryllitii pro τρυφῆς haec τρυφή. male v. 4. recte eadem cum Cod. Palat. εἰδένι δῆλον. Carmen 308. Cod. Palat. Rufino tribuit

tribuit (48 αὐτῷ) Cod. Lipf. ἄλλο inscribit, quod recte cepit Reiskius. Obiter restituam carmen Meleagri, quod primum legitur L. VII. p. 448.

Ἴδὺ μέλος, νῆ Πᾶνα τὸν ἄρκαδα, πηκτίδι μέλπεις

Ζηνοφίλα, λίγει' αἰδὺ κρέκεις τί μέλος

Ποῖ σὲ φύγω, πάντῃ με περιείχουσιν ἔρωτες,

ἔδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῷσι χρένον.

Ἢ γὰρ μοι μορφὴ βάλλει. πόθεν; ἢ πάλι' μῆσα

ἢ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Ita legitur in Stephani et veteribus editionibus hoc carmen. Sed recte vidit summus Reiskius initio legendum αἰδὺ, nam ita v. 2. sequitur αἰδὺ. Pro λίγει monet Gruterus in Palatino esse ληιαν. vnde quid efficiam nescio, nisi sit pro λίσαν, quod equidem probō. Legendum ergo Ζηνοφίλα, λίσαν αἰδὺ κ. λ. V. 5. idem Codex recte αἰ γὰρ κ. λ. Sed πόθεν corruptum videtur, pro quo lego πόθον, et v. 6. cum Reiskio post πάντα interpungo, i. e. πάντα βάλλει πόθον. In Carmine 330. τὸ πόθουσι βεβλήμενον ἠδὺ πρόσωπον, quamvis paullo diuersum sit. Sed monendum pertinere ad hoc carmen, quod sequitur eiusdem Meleagri, quod male in vulgatis editionibus diuulsum, recte princeps Florentina editio iungit:

νῆ τὸν ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' ἑᾶσιν Ἡλιοδώρας

Φθέγμα κλύειν ἢ τᾶς Λητοῖδew κιθάρας.

Habet Distichon hoc etiam Apographum Stiglitianum, sed male pro λητοῖδew, λατρεῖδεo. Pro νῆ, ναῖ. Primo versu testatur Poëta Panem, musicae pastoralis praesidem; disticho ultimo Amorem; bene. quod poëta significare vult, se cantu Zenophilae captum et amoris laqueis implicitum fuisse. Eiusdem opeco-

dicis

dicis restituenda Rufino vera lectio Carmine 2552.
L. VII. p. 474. vbi disticho primo legendum:

Πέμπω σοι Ροδόκλεια τὸδε σέφος ἄνθεσι καλοῖς
αὐτὸς ὑφ' ἡμετέrais πλεξάμενος παλάμαις
vulgo male pro καλοῖς πλέξας, pro πλεξάμενος,
δρεψάμενος.

Carmine 345. v. 12. Pierfonus cum Heringa iuf-
fit pro κοινῇ rescribi κλίνῃ. recte. Nunc tenemus
originem corruptelae. In Palatino enim est καινῇ.
Quid iinter KAINH et KΛINH interfit, norunt qui
codices tractarunt. In eodem apographo legitur ta-
le carmen:

Λαῖδ' ἔχω πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθῃ

Πειρήνης λευκῶν Φαιδρτέρην λιβάδων.

Ἄς νέον ἥβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἐρασά

Πρωτοβόλον δισσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Verba primi distichi leguntur in edita Anthologia p.
225. vbi distichon secundum constituunt carminis
Antipatri Sidonii in Laida. Secundum distichon le-
gitur p. 232. in carmine Asclepiadae in Archeanaf-
sam, ita:

ἦν νέον ἥβήσασαν ἀποδρέψαντες ἐρασά

Πρωτοβόλοι δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Corrupte ex parte. Gruterus ad exemplar suum
monet Cod. Palat. p. 233. post lin. 5. edit. Steph.
haec addere:

Λαῖδ' ἄχω πολιῆτιν ἀλιζώνοιο Κορίνθῃ

Πειρήνης λευκῶν λευκοτέρην λιβάδος.

Ἄς νέον ἄνθος ἥσης ἀποδρέψαντες ἐρασά

Πρωτοβόλῃ δισσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Idem

Idem varias lectiones has adiecit: v. 2. *Φαιδροτέρην λιβάδων*. v. 3. *ἦσας*. v. 4. *πρωτοπλόος*. quae vnde sumtae sint nescio. Hoc apparet, misere laceratam exstare etiam in Cod. Palat. Anthologiam. Neque ego puto certi aliquid h. l. definiri posse, quo pertineant proprii versus isti. De permutatione verborum *πρωτοβόλος* et *πρωτοπλόος*. cf. Dorville ad Charit. p. 257. Video nunc carmen illud exstare apud Athenaeum p. 589. cum insigni varietate, cum lectionis tum nominis. Tribuitur enim ibi Platoni, in edita Asclepiadae. Ultimo loco proferam ex codice Stiglitiano, quae coronam vitamque Meleagri, illustrare possint. Dixi quaedam ad Carmen XII. Klotzianorum de aetate Meleagri, suspicatusque sum mortuum eum fuisse in insula Co; quod firmat Scholiastes ineditus Coronae Meleagri: vbi haec: *ὅτι ὁ Μελέαγρος γαδάρενος ἦν, τὸ γένος Σύρος. ἐτελεύτησεν ἐν Κῷ τῇ νήσῳ* et in alio Scholio: *ἤκμασεν ἐπὶ σελεύκῃ τῇ ἐσχάτῃ*. Quod notandum de Seleuco ultimo seu sexto. Priorem locum ex Barberiniano exemplo iam protulit Holstenius, et ex eo Fabricius B. G. Addo pauca. Meleagri cuiusdam *τὰ ἔπη ποιήσαντος Κύπρια* meminit Pausanias p. 284. Quod summus Reiskius in Notitia p. 233. Meleagro tribuit *συμπόσιον*, in eo aduersum sibi habet Athenaeum p. 502. c. qui clare hoc Meleagro Cynico tribuit, quem distinguit a Gadarenfi. Vnde error Fabricii natus est, qui Gadarensem nostrum B. G. V. II. p. 364. Diogenis Cynici discipulum facit. Sed de ea re plura alias. Meleager in Corona v. 31. haec:

ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος Ἀμώμητοιο σέλινα.

vbi

vbi Reiskius dubitabundus monet fuisse Amometum poëtam. Recte. Sine dubio est ille, cuius memini. Aristoteles subdititius de fonte quodam Isidis in Arabia, *περὶ θαυμασ. ακρομ.* p. 125. 6. Eiusdem meminit Amometi de crocodilis Libycis Aelianus H. A. 17. c. 6. Antigonus Carystius c. 164. de deo: ὁ *πραγματευθεὶς τὸν ἐκ Μέρφως ἀνάπλυν*, vbi item de Isidis fonte refert. Scripserat sine dubio Amometus ille et carmina, et *περίπλυν* more vetustissimorum poëtarum, qui vere *πολυμαθεὶς* et *γραμματικοὶ* videri vellent. Ita ergo ex Meleagro de aetate Amometi constat. In Philippi Praefatione quam e Martino et Fabricio repetiit Reiskius in Notitia p. 267. v. 12. pro *κύλικας* ex Cod. Palat. lege *κάλυκας*, quod firmat *πρωτοφύτης* additum. Eadem varietas in Carm. IX. Kloz. v. 4. vbi cum Codice Lipsiensi facit etiam Dresdensis. v. 12. *καὶ Διόδωρος ἔφιν* lege e Cod. Palat. pro *ἔφιν*, *ἴον*. Patet inde, qua fide Martinius lectiones Codicis Palatini exhibuerit. Sed manum de tabula.

Ad Carmina Kloziana nunc varietates lectionum enotabo, petitas illas ex Apographo Codicis Dresdensis, quod mihi concessit in vsum meum Vir illustris, *Stiglitius*. Sed monendum fere; ubique, atque etiam in numero carminum, conspirare eum codicem cum schedis Thryllitii. Dicitur in inscriptione sumtus esse ex eclogis Anthologiae Is. Vossii. Notae etiam et emendationes adscriptae in eodem Dresdensi Codice reperiuntur. Sequar, lectoris cum venia, ordinem eum, quem in codice inueni.

Carminis 179. v. 3. habet ὁ *ψαφαρίτης*. bene. v. 4. cum Musgravio *σαρχὶ λιπαινομένη*.

Carmi-

Carminis 181. εἰ ζεὺς ἐκ γαίης κ. λ. v. 3. re-
cte Cod. Dresd. αἰετὸς in reliquis conuenit ei cum
schedis Thryllitii.

Carm. 184. καὶρὸν γινῶθι κ. λ. male iungit Co-
dex Dresdens. cum Carmine 183. ὀφθαλμοὺς σπιν-
θῆρας ἔχεις. In reliquis consentit cum schedis
Thryllitii.

Carminis XI. Klozianorum v. 1. Codex Dres-
densis habet μελίχρον atque in margine. ἴσως με-
λίχρον.

Carm. XII. v. 3. Cod. Dresd. πάνση in margine
γραφ. παύση. idem memini in schedis Thryllitii
esse. Idem v. 4. ἀκηροτάτῃς. male. Bene Herellius
in Animaduers. Criticis Miscellis, Erfordi forma di-
sputationis editis, quas nunc demum nactus sum, cor-
rigit ἀκηροτάτῃς. Addit locum Philostrati ex Episto-
la 36. p. 939. vbi ἀκηράτῃς χρωτὸς de puella dicitur.
At enimvero ἀκηρος et ἀκήρατος differunt. Ad-
dam ego, quae, nescio quo casu, excidit, notam, quam
h. l. ascripseram: ἀκηρος dicitur, vt ἐπίκηρος et ὑπό-
κηρος apud Hippocratem περὶ ἰερῶν νόσων p. 123. 22.
Saepe tamen libido corrigendi vocem ἀκηρος libris
veterum expulit. Ita in epigrammate apud Steph.
Byz. voce Φασηλὶς pro vulgato. ὀκτὼ ἀγηράτῃς ἀμ-
φεθέμην σεφάνῃς: Salmasius reponebat ἀκηρύκτῃς,
Rhunquenus vero ad Timaeum p. 12. ἀγηράντῃς
malebat. Forte legendum ἀκηροτάτῃς. In Epi-
grammate Antipatri Antholog. III. p. 388.

Μισῶν Φέγγος ὄμηρον, ἀκήρατον σῶμα κόσμῳ.

Rhunquenus l. c. ex vestigiis Cod. Palat. qui ἀγήρα-
τον habet, legit ἀγήραντον. At ego naturae verbi
σῶμα

σῶμα conuenientius et facilius reponi posse putem ἀκηρότατον. Forma verbi ἀκῆρος firmatur ex more graecorum, qui ἄπειρος et ἀπείρατος, multaque alia ad hanc normam concluderunt. Thomas p. 87. formam ἀπείρατος praefert. Nullum h. l. est dubium, cum van Goens et Gronouius ἀκηροτάτῃ habeant, Monendum, Meleagri ἐννοίαν non placere, nisi sit, vt Heliodora illa alio nomine μέλισσα diceretur. Notum enim vel ex Iuuenali, meretrices, cum in castra veneris transfirent, nomina mutasse. Fuerit ergo μέλισσα meretricium, ἡλιόδωρα verum nomen. Sicenim Sinopem meretricem Abydum, Stagonium et Anthidem, Aphyas, Oeam, Naidem, Niconem, capram, quae et plura, quae huc pertinent vide ap. Athen. L. XIII. p. 587. Idem L. IV. p. 157. Νικίου κυνόμενιαν memorat. Φαντασίαν autem ipsam veteribus poetis debet Meleager. Ita enim Pindarus apud Athenaeum XIII. p. 601. ἐγὼ γ' ἑκατὶ τᾷς κῆρς ὥς δαχθεῖς μελικρὰν μέλισσαν τήκομαι ἔντ' ἂν ἰδῶ παίδων νεόγυιον εἰς ἥβαν.

Carm. XVI. Klotz. v. 1. Cod. Dresd. ἔλος ἀπαλός. quod defendi potest. Nam sequenti spiritu aspero vltima os fit longa, vt notum viris doctis. In eodem Codice v. 2. est πρὸς, vt in schedis Thryllitii.

Carm. XVII. v. 2. Cod. Dresd. αἰθεῖται. male. Reliqua ei cum schedis Thryllitii communia. v. 6. corrigebat Herellius l. c. p. 29. μηδὲ λόγων μεταδῆς. Praestat MS. fidem sequi.

Carm. XX. v. 1. quod in schedis Thryllitii exstare monui, ὁ γὰρ, est etiam in Codice Dresd. cuius margo: ἴσως ἐδ' ὁ πάλα quae emendatio mihi vni ce placet, quisquis etiam autor eius sit. Cetera conueniunt cum Thryllit. schedis.

Carm.

Carm. 21. v. 4. βάλλειν ζήλοισι dicitur, ut βάλλειν ψόγω. Aristoph. Thesm. v. 902. vbi Bergler. ex Sophoclis Aiace 1264. κακοῖς βάλλειν.

Carm. XXII. v. 3. male habet ἀπὸ χθόνα. v. 4. margo exhibet hanc notam: ἴσως κάλπιν ἐπὶ γρ. sed non necesse est.

Carm. 23. v. 1. Cod. Dresd. ἡ Κύπρις (ᾧ) θήλεια. quod recipi potest. V. 4. ἐρεῖν. margo. γραφεται ἐρεῖν. νικᾷ δὲ (τὸ) θρασὺ κ. λ. male.

Carminis 26. v. 5. Potest erroris socius dari Codex Dresdenfis, qui ποδὸς exhibet. Cetera, ut dixi supra, consentit cum schedis Thryll. Ad defendendam quorundam v. 2. lectionem vnice facit Epigramma Antholog. L. 3. p. 287.

εἰκτρώτατον μάτηρ σε Χαρίζε νε δῶρον ἐς ἄδαν
ὀκτωκαιδέκτην ἐσόλισε χλαμύδι.

Carminis 27. versu 1. εἶδεν. v. 7. ἐτέρως. male vtrumque.

Carm. 29. v. 4. recte Cod. Dresd. etiam addit μά, ante σόν; atque ita emendabat Herellius l. c.

Carm. 30. v. 1. coniicit V. D. in margine προ μὲν, μετὰ vel κατὰ. Scilicet in Codice post πνεῦμα punctum non est, quod recte addit Cod. Lips. vnde apparet vanam esse hanc emendationem.

Carm. 31. v. 1. pro χλαμύδι: emendabat Herellius l. c. χλανίδ'; quomodo, inquit, sagum adolescentulo delicato et formoso ita conueniat, ut Amor eo amictus, Antiochi personam simulare possit? Multa in hac oratione carpere possem; sed parcam homini. Satis loquuntur loca ea, quae attuli de usu chlamydis. Quid? quod diserte Sappho apud Pollucem L. X. chlamydatum fecit Cupidinem. ctt. Virgilius

gilius Aeneid. I. 715. Catull. 655. 133. vide etiam, quae ad Carm. 26. v. 2. dixi. Non praetereundum hoc loco videtur, quod in Luciani Timone p. 18. ed. Ald. ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος legitur in codice Augustano χλανίδος. non male. Ita enim Menander ἐν ὀργῇ apud Clericum p. 136.

— εἰς χλανίδ' εἶχον. ἀλλὰ νῦν.

εἰς μύρον εἶχον. ἀλλὰ νῦν κ. λ.

apud eundem Lucianum Amoribus p. 220. ed. Ald. de Socrate. ὑπὸ μίαν ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς male legitur, quod p. 118. recte χλαμύδι. V. 3. eadem in margine Codicis Dresd. emendatio, quae in schedis Thryll. exstat; addit scilicet V. D. post ναί, μὰ, quod probō. v. 2. male. τόξα δέ.

Carm. 39. v. 5. Cod. Dresd. ἐπιγάγαδε. male. Ita in epigramate L. I. p. 118. θεῖς Πλάτων ἦθη καὶ βίον ἠνγάσας. vbi in margine Codicis Fabriciani scriptum: γράφεται ἠγάσας. Contra p. 102. l. vlt. ἂ τλάμων Ἰλῖος ἠγασάμην, idem Codex male ἠνγασάμην exhibet. Et sic pluribus locis variatur. Sequitur in codice carmen, quod incipit ἐκ ἐο' ἔτος ἔρως κ. λ. Legitur illud in edita Stephani p. 475. vno disticho auctius. Ibi etiam Rufino inscribitur, in codice nostro Marco Argentario. V. 1. legitur in codice ἔχσας, editum ἔχσαν. V. 3. παρονήμενος τοῖς, editur πεφορέμενος εἰς ἐρῶ. Sed bene succurrit collatio Codicis Palatini, in quo carmen hoc similiter Argentario tribuitur, et pro ἔσρῳ, τοῖς. Multorum errorum foecunda mater odiosum illud τῷ αὐτῷ, quod etiam h. l. peperit falsam inscriptionem. Quod sequitur in vulgata carmen cum elogio τῷ αὐτῷ Cod. Palat. Rufino inscribit. Aliud in Codice Dresd. sequeba-

sequebatur carmen, quod exstat in edita p. 468. sub Philodemi nomine. At Cod. Dresd. inscribit Argentario. Malim tamen ego Philodemo tribuere, cuius ingenio praeclaro, quam Marci, dignius. Vult tamen nomen Menophilae, cuius Argentarius etiam Carm. 315. Anthol. Ceph. meminit, aliud mihi persuadere. V. 4. editur νῦν τοι. lege, ut est in Codice Dresdenf. νῦν σὺ.

Carm. 42. v. 4. ἀψαμένους. Margo Cod. Dresd. γράφεται ἀψάμενος. quae lectio priori longe praeferenda est. Simillimus est Plutarchi locus in Amatorio p. 752. Δαφναῖον ὁρῶ ταυτὸν πάσχοντα τῷ χαλκῷ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχ' ἔτιως ὑπὸ τῆ πυρὸς, ὡς ὑπὸ τῆ πεπυρωμένη χαλκῷ καὶ ῥέοντος, ἀν' ἐπιχέη τις, ἀνατίθεται καὶ ῥεῖ συνεξυγραϊνόμενος. καὶ τῆτον ἐκ ἐνοχλεῖ τὸ Λυσσάνδρας κάλλος, ἀλλὰ συνδιακεκαυμένῳ καὶ γέμοντι πυρὸς διὰ πολὺν χρόνον ὁ πλησιάζων καὶ ἀπτόμενος ἀναπύμπλαται. καὶ δῆλος ἐστὶ, εἰ μὴ ταχὺ φύγοι πρὸς ἡμᾶς, συντακισόμενος.

Carmines 380. v. 1. legitur τέη κύπρις pro quo V. D. in margine coniicit νέη κύπρις. sed lectio Cod. Lipsf. praestat. Cetera cum Thryll. sched. consentiunt.

Carmines 381. v. 2. habet διεργαμένης. in margine corrigitur διεγρομένης. Alibi e Gregorio simile sustuli vitium. v. 4. ὡς πρὸς ἔχει λευκός. recte itidem margo λευκὸν corrigit.

Carm. 382. v. 8. Cod. Dresd. εὐψεα. male. v. 10. θριξ ἀναθλήσει. male. Cetera consentiunt.

Carm. 386. v. ultimo: ἀπλήστ Κύπριδος ἐργατί-
ναι. Ita εὐλέκτερ Κύπριδος ἐργατίδες disticho inedito, quod iungit Cod. Palat. carmini Macedonii L. VII. p. 461. κιχλίζεις κ. λ. ubi in fine addit:

αὐτὰρ ἔγωγ' ἐτέρην ὁδὸν ἔρχομαι· εἰσι γὰρ ἄλλα

Κρείσσονες εὐλέκτρα κῦπριδος ἐργατίδες.

Quae insignis accessio bene sensum perficit. Sequitur in Codice illud carmen, quod in Antholog. Steph. p. 484. ἀδηλον legitur. Γινώσκω χαρίεσσα κ. λ. Codex Dresdensis Philodemo ascribit, cui video etiam consentire Palatinum.

Carm. 160. Musae Stratonis v. 2. Cod. Dresd. ἔκ' ἐλεγας, λέγέ, με. corrupte. Sequebatur in Codice Dresdensi epigramma: Νικαινέτρα ἐπὶ ἑξαμέτρῳ τρίμετρον. quod exstat in vulgata L. I, p. 83. Codex v. 1. ita exhibet:

ἄνθος τοῖ χαρίεντι πέλει ταχὺς ἵππος αἰοδῶ.

Editur μέγας πέλει ἵππος, deterius. V. 2. ἔδεν ἄν τέκοι σοφόν. editur καλὸν ἢ τέκοις ἔπος. V. 3. καὶ ἔπινεν ἄχ' ἐνὸς ἀλκῆ. editur καὶ ἔπνεεν ἄχ' ἐνὸς αἰσ-κῆ. V. 4. πάντες ὠδῶδει πίθῃ. Codex Fabricii ὠδῶδως πῶθῃ. editur ὄδωδεν, editio Flor. ὠδεδῶς. V. 6. εἶχε δὲ κισσῶ μέτωπον ὥσπερ καὶ σὺ κεκρεκω-μενον. Heusingerū ad Plutarch. p. 55. legit κεκρι-κωμένον, sed nec hoc satisfacit. Lego πεποκωμένον, hedera vestitum. Ita L. VI. p. 430.

μῆλον θ' ἠδ' ὕπινον λεπτῇ πεποκῶμενον ἄχνη.

quem locum Suidas voce ἄχνη laudat. Nunc video ante Heusingerum idem voluisse Casaubon. ad Athenaeum p. 82. Sed carmen in edita ascribitur Νικη-ράτῳ, cuius nomen ignotum mihi inter epigrammatarios poetas. Nicaenetur vero inter poetas suos enumerat Meleager praefat. Coronae v. 29. cuius loci auctoritate Smyrnaeum patria fecit in Notitia summus Reiskius noster. Vnde monet eum, cuius carmen

Athe-

Athenaeus p. 672. profert, in quo autor se Samium profiteatur, aut diuersum ab hoc esse, aut nostrum Smyrna Samum emigrasse, ibique sedes fixisse. Sed liceat mihi a viro venerando dissentire. Primum certum sit Samium esse, ex Athenaei loco, vbi Iunonem poëta: *δέσποτιν νήσιν ἡμετέρης* vocat; vltro etiam Democritus, qui apud Athenaeum de antiquitatibus Samiis disputat, *Νικαινερὸν ἐπιχώριον ποικιλήν* vocat. Locus Meleagri est v. 29.

*Σμυρναίης τε κλάδης Νικαινέτης, ἥδ' ὧς Φαέννης
τέρμινθον, βρωτὴν τ' ἀχράδα Συμμίω.*

Martinus monet membranas (de Palatinis intellige) habere *μυρριναίης* earumque contra fidem Salmasium *συρναίης τε κλάδον* edidisse. Exemplum Fabricii habet *σmyrναίης*. De Salmasio, nescio quid in mentem Martino venerit dicere, contra fidem codicis eum edidisse *συρναίης κλάδον*. vti nam locum indicasset! Quin in Exercit. p. 367. a. *ἀμυρριναίης* h. l. pro *σmyρριναίης* in MS. legi monet p. 607. b. vero libros *μυρριναίης* habere affirmat; ipse *σmyρριναίης* edidit. Nescio quid ergo sibi velit Martinus. Deinde in Palatino est *μυρριναίης τε*, non quod Martinus voluit; saepius etiam socordiam et mendacia hominis cognoui et abhorruī. Quicquid sit, hoc velim mihi certum concedi, nunquam Meleagrum in poëta vlllo patriae mentionem facere; contra vbique herbam vel arborem, vel florem in comparisonem afferre. In quo vtroque peccatur, si *σmyρριναίης κλάδης* h. l. accipiat pro foliis Nicaeneti Smyrnaei. Certissimum puto verti debere folia myrrhae Nicaeneti, vel fatiuae illius, vel sylvestris. Atque de herba intellexit etiam Salmasius loco priori, licet posteriori loco

potius de insula cepisse videri possit. Denique nescire se fatetur Reiskius, vir summus, quo autore Fabricius T. II. B. G. p. 721. eum Abderitam faciat. Sine dubio Fabricius habuit Athenaeum autorem, in quo XIII. p. 590. κατὰ τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικανέτης τῆ Σαμίας ἢ Ἀβδηρίτα. Nicaeneri meminit etiam Parthenius Erotic. c. IV. et c. I. Λύγκω. Nicaeneto alicui scribit Phalaris Epist. CV. Indicium aetatis hoc addo, quod ante Philarchum historicum vixerit, ut clare ex priore Athenaei loco apparet. Stephanus Byzantinus voce Ἀβδηρίτα, Nicaenetum ἐποποιὸν dicit, eumque Abderis oriundum facit. Est ergo Nicaenetus hic Samius, nec vlla re, mea ope, nunc differt ab Athenaei Nicaeneto. Plura de eo, eiusque scriptis reperire hoc tempore non potui. Hoc unum addo exstare superius illud Carmen etiam apud Athenaeum, L. II. c. 3. ut ἄδηλον. ubi Casaubonus notat in MS. ascribi Demetrio Haliarnassensi. male. cf. Brodaeus ad Anthol. p. 122.

Carm. XII. in Carmine Meleagri, quod e vulgata Anthologia prodidi, lege v. 3. pro δύσπισον ex Codice Palat. δύσοισον; vocem δύσοισος habet Plutarch. de πολυφιλίᾳ p. 96. V. 5. pro τῆτ' ἦν idem Codex praeclare restituit εἶπας; quod sequentia firmant. Indicio nominis Heliodorae, amicae Melegri, plures inscriptiones, quae male alienis adhaesere, reuelli possunt. Ita L. 7. p. 452. quod Posidippo tribuitur, est reuera Meleagri, ut ex nomine amicae apparet, atque ita Codex Palatinus. Versu 5. huius carminis recte idem codex κτείναις, vulgo κτείνης. Versu 4. pro πτηνὰ παντὰ. quod non spernendum. Insigne mutilationis Planudeae exemplum dabo. Exstat in Musa Stratonis Carmen 51. Ascle-

Afclepiadae, quod edidit ad Tyrtaeum p. 3. Illustr.
Klozius:

ἐκ εἴμ' ἔδ' ἐτέων δύο κ' εἴκοσι καὶ κοπιῶ ζῶν.

ᾠρωτες τί καλὸν τῷτο; τί μὲ φλέγετε;

ἦν γὰρ ἐγὼ τί πάθω, τί ποιήσετε; δῆλον, ἔρωτες,

ὥς τὸ πάρος, παίσεσθ', ἄφρονες, ἀσραγάλοις.

Vbi vnde intelligas illud ὥς τὸ πάρος? Nil tale praecefferat. Sed attende. Sequitur in Musa carmen 52. quod Meleagro ascribitur, in edita vero p. 484. cum elogio ἄλλο exstat:

Ματρὸς ἔτ' ἐν κέλποισιν ὁ νήπιος ἐρθρινὰ παίζων

ἀσραγάλοις, τὸ μὲν πνεῦμ' ἐκύβευσεν ἔρως.

Sensum imperfectum habent haec, qui plenissimus et praeclarus erit, si praeponatur hoc distichon superiori carmini. Tum illud ὥς τὸ πάρος, quo referatur, habet. Dices, at enim in priori ἔρωτες plures sunt, hic vnus. Sed qui nouerit ea in re poëtarum inconstantiam, quam saepe poscit etiam animi vehementer commoti affectio, nil hoc mouebitur. Mihi adeo mirifice h. l. tale ἦθος placet. Videbitur, si forte, quibusdam obstare huic transpositioni Dorismus in verbo ματρὸς, Meleagro vsitatus. Sed in eius vsu fuit ille inconstans valde, eamque vbique cum vulgata permiscuit. Forte librarii voluere ita quodammodo inscripto Meleagri nomini gratificari. Certe in edita Anthologia omnia in Dialectis a librariis permixta fuere. Ope Codicis Palatini restituendum Carmen Antholog. 6. p. 427. l. 26.

ἄρτι καταβρύχοντα τὸν * * * *

Monuit Gruterus in Palat. suppleri versum: τὸν ἐν θηλήμονα μόσχον. quod verum. Ecce enim Suidas

voce βρύκοντα versum hunc habet:

ἄρτι καταβρύκοντα τὸν ἐνθιλήμονα μόσχον
 unde restitue καταβρύκοντα. Kusterus, nec alius
 quispiam hoc vidit. Idem Suidas voce ἀχθεινός,
 ἀχθεινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν, quae sunt verba ex ver-
 su 6. eiusdem carminis, vbi vulgo εἶχε; sed editio
 Florentina etiam εἶδε. Kusterus sedem illius frag-
 menti ignorabat. Ita 3. p. 202. l. 2. ὅξυν ἐπιβρύ-
 χος' εἰα λάκαινα γυνή, lege e Suida l. c. et editione
 Florentina ἐπιβρύχος'. L. 3. p. 224. exstat Carmen
 1200. apud Simeonem Logothetam p. 359. ed. Ve-
 net. non multa lectionum discrepantia. Versu 7.
 legitur:

βοῖδιον δ' ἤκρον ἐγὼ ποτέ. νῦν δὲ χάρητος
 εὐνετις.

Suidas voce βοῖδιον habet: βοῖδιον δὲ καλέυμην τέττε
 ἐγὼ, quod Kusterus emendat. Sed Codex Palatinus
 clare etiam habet δὲ καλεῦμαν, quae lectio non erit
 nouo editori spernenda. Carmine Leonidae p. 447:
 pro θῆρις ὁ δαιδάλοχει κ. λ. Suidas voce δαιδαλ-
 dat. δῆρις, quod Kusterus corrigit. Est nomen τέκ-
 τονος. At p. 415. θῆρις ὁ δικτυβόλος occurrit vbi
 Palat. μῆνις. ex quo efficio verum nomen esse δῆρις,
 licet concedam, fictum id esse a poëta.

Editionis Florentinae principis est insignis in
 iungendis et restituendis pluribus carminibus vsus.
 Ita Carmini Antipatri Sidonii in Anacreontem p.
 275. iungit distichon illud, quod p. 276. sequitur
 εἰς τὸν αὐτὸν. quod suadebat etiam Huetius ad h. l.
 Carminis Simonidei in eundem poëtam vltimi disti-
 chi partem ἥς ὁ γέρας κ. λ. partem habet Suidas
 voce

voce γέραιος, quod Kusterus non vidit. Idem v. σόλιον hunc habet versum: ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ σολίδων. qui sumtus est ex epigramate Antipatri in Anacreontem p. 277. vbi vulgo σαλίκων legitur, pro quo Opsoepaeus legebat κυλίκων. Summus Reiskius in notis MSS. σόματων. Wackerus in Amoenitatibus Litterariis p. 53. σαφυλῶν. Sed Suidae lectio vera est, quam Codex etiam Palatinus exhibet. Distichon totum est:

ἦδὺ μέθυ βλύζων, ἀμφίβροχος εἶματα βάκχῳ
ἄκρητον θλίβων νέκταρ ἀπὸ σολίδων.

quo elegantissima senis ebrii pictura continetur, forte a statua Anacreonti ab Hipparcho in arce Athenarum, specie senis ebrii cantantisque posita, desumpta illa. Aliud est Antipatri in senem Tejum p. 276. in cuius v. 5. pro φιλόκωμος, Codex Palat. φιλοκώμῳ habet. Vnde efficio φιλόκωμον scil. χέλυν, quod sequitur. V. 6. pro κρέοι, κρέων. V. 7. καὶ χθονὶ pro κῆν idem habet, omnia bene. Scilicet distichon tertium cum quarto sententia est continuandum. V. 9. pro μιν — τέγγοι. male tamen Cod. Palat. σφιν τέγγει. In Simonidis in Anacreontem Carmine v. 6. pro λήθης δ' ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμῳ lege ex Palatino Codice δόμων. Saepe in structura huius verbi κυρεῖν mementi peccari in Gregorio Muratorii. In Carmine Tymnae L. III. p. 267. quod esse debet scriptum in auem, vt inscriptio capitis docet, periit nomen auis, quod v. 3. restituendum ex Codice Palat. vulgo: ἡρπάδης Φιλέλαιε. Codex Palat. recte Φίλε λάρε. Iuliani in Anacreontem Carmen p. 277. iungendum cum ea disticho quod p. 278. cum elogio εἰς τὸν

H 5

αὐτὸν

αὐτὸν legitur. Ita enim recte editio Florentina, unde totum carmen ita interpungo :

Πολλάκι μὲν τὸδ' αἶσα καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω

Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλλῃδε κόνιν.

ἀλλὰ πῶν τέθνηκας, Ἀνάκρεον. Ἀλλὰ τρυφήσας,

καὶ σὺ δὲ, μὴ πίνων ἵξεαι εἰς αἶδην.

Inepte superstitioso pudori Planudae debetur mutilatio insignis qua carmine Agathiae p. 462. pro μέσ-
σος ἐκείμην, quod in Codice Palat. substituit μέσσα
καθήμην. quod est profus ἀπροσδιόνυσον. Aliud
longe insignius exemplum est L. VII. p. 468. in Phi-
lodemi carmine :

Ἐξήκοντα τελεῖ χαριτὼ λυκάβαντος ἐς ὥρας

ἀλλ' ἐτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων.

καὶ χερὼς ἀργυτιδωτός, ἐτ' ἀμβροσίην ἐτι πειθῶ

πᾶσιν ἐτι σάζει μυριάδας χαρίτων.

Post versum secundum interferit Codex Palatinus hoc distichon.

κ' ἐν σέρνοις ἐτι κείνα τὰ λύγδινα κωνία μασδῶν

ἔσηκεν μέτρης γυμνὰ περιδρομάδος.

quod insigne auctarium! Sed in vulgatis verbis in-
sunt vitia, ope editionis Florentinae tollenda. Pro
χαριτὼ enim recte habet χαρικλῶ, quod verum
puellae nomen, ut e pluribus Anthologiae locis pa-
ret. Occurrit Carm. 381. v. 1. Anthol. Ceph. ubi
videndum, num illud carmen Silentiarum sit Philodemo
reddendum. Locutionem: τελεῖ λυκ. ἐς ὥρας. non
intelligens Huetius, inepte mutare conatur. Dici-
tur ut τελεῖν εἰς ἐφύβας παῖδας, ἀνδρας κ. λ. V. 3.
recte

recte edito Florent. ἀμβροσίη sc. χρώς. vulgatum nullum habet sensum. V. 4. eadem: πάσας ἐπισάζει, unde recte Reiskius noster efficiebat πᾶσιν ἐνισάζει. Sed satis haec fidei dictis faciundae sint.

Carm. 14. Klozianorum v. 4. πληκτισμοί, quid sit, nemo melius explicet quam Plutarchus Amator. p. 760. εἶτα ἐρῶν διαπληκτιζόμενον αἰπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον κ. λ. v. 1. συγνὸς est a verbo σύειν, tristem esse, quod verbum corruptum est in Carmine Antholog. 1. p. 93. in Aristophanem:

βίβλοι Ἀριστοφάνους, θεῖος πόνος, αἷσιν ἀχαρνεὺς

Κισσὸς ἐπὶ χλοερὴν παλὺς ἐπεισε κόμην.

Ita male editur, cum prima Florentina editio, eamque semper secuta Iuntina, atque Aldina, recte ἐσεισε habeant, cum quibus convenit etiam, ut in plurimis, Codex Fabricianus. Sequitur

ὦ καὶ θυμὸν ἄρισε καὶ ἐλλάδος ἡθεσιν ἴσα

Κώμικε, καὶ σύξας ἄξια καὶ γελάσας.

Ita omnes, quas vidi, editiones, sine sensu. sed recte Codex Palat. exhibet σύξας, quod firmat γελάσας. Theophylactus Epist. 15. αἱ δὲ παρειαὶ ἔτε κατέρυθροι — ἔτε πάλιν ὠχρότητι τὴν εὐπρέπειαν ἐπεσύγναζον. Similiter in Carmine Antipatri L. II. p. 130.

ἐσηκὸς τὸ Κίμωνος ἰδὼν, πρὸς εἴφ' ὁ πρήπος κ. λ.

Summus Reiskius viderat legendum ἐσηκὸς, quod firmat Codex Palat. Similiter in Scythini carmine Ithyphallico inedito:

ὀρθὸν νῦν ἐσηκας ἀνώνυμον. lego ἐσηκας.

Insigne est, quod p. 118. in Carmine in Platonem vers. 5.

σωκρα

σωκρατικῷ σάμιον κέρασας κρητῆρι Φρόνημα.
Codex Palat. dat μυκτῆρσι. vnde lege σωκρατικοῖς
μυκτῆρσι. Vnice veram eam esse lectionem illi no-
runt, qui εἰρωνείαν Socratis cognitam habent, et
quam multa ex philosophia Pythagorae desumserit
Plato, sciunt. (Eunapius vita Libanii ait leporem et
venustatem οἱ μὲν ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀσεισμόν κα-
λῶσι. Ita enim ex MS. Memmii, apud Valesium
Emend. p. 99. legendum pro vulgato ἀλισμόν.) P.
28. est Antiphili carmen:

μῆλον ἐγὼ σρεῖθειον ἀφ' ὀπλοτέρης ἐτι ποιῆς

ὥριον ἐν νεαρῷ χρωτὶ φυλασσόμενον.

Ἄσπιλον, ἀρῥυτιδωτὸν, ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισι

ἀκμὴν ἐυπετάλοις συμφύες ἀκρεμέσι.

Suidas voce ἄσπιλος. ita h. l. laudat, μῆλον ἐγὼ σρεῖ-
θειον ἄσπιλον ἀρῥυτιδωτὸν. voce ἀκμὴν. totum di-
stichon secundum habet. vbi Kusterus pro ἀρτιγό-
νοισι legi volebat ἀρτιγενείαις, sine vlla ratione. Di-
citur lanugo esse quasi recens nati mali. voce vero
μῆλον. ita legit:

μῆλον ἐγὼ σρεθία ἀπὸ προτέρης ἐτι ποιῆς

ἀκμὴν ἐν πετάλοις ἔμφυες ἀκρεμόσιν.

ultima male habent. Sed ἀπὸ προτέρης. vera vide-
tur lectio, quia etiam est in Codice Palatino. Sim-
miae est in perdicem epigrama L. III. p. 267. ἐκέτ'
ἀν' ὕλην δρύος ἔυσκιον, vbi lege δρύος, vt iam alii vo-
luere. Disticho secundo:

Θηρέων ἀγρίαις συνομήλικας ἐν νομῷ ὕλης

ῶχεο.

Suidas

Suidas voce βαλιαν. legit h. l. βαλίς, quod recte Kusterus probat. Atque ita exhibet Cod. Palat. Pro ὤχεο Suidas ὤχετο, male. Aliud Leonidae ibidem in ἀκρίδα est carmen, ubi distichon 3. ita habet:

Διπλῆς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο καὶ μεθανῶσαν
καί τ' ἐφ' ὑπνιδίων χηραμένην λαλάγων.

In quo vitium manifestum. Nam de morte sequitur disticho sequenti:

καὶ μ' ἐδὲ φθιμένην ἀπαιήνατο κ. λ.

Succurrit Codex Palatinus, qui τὴν καλαμίτιν — καί τ' — πατάδω exhibet. Vnde legendum: τὴν καλαμίτιν, καὶ τ' ἐφ' ὑπνιδίων χηραμένην πατάγων. Nunc video Suidam voce καλαμίτιν, clare h. l. ita habere, ut est in Palatino, pro διπλῆς, bene eundem δισσοῦς. Repetit eundem versum voce ἐφίλατο, ubi eadem lectio, sed male ibi διπλῆς. Nescio, qui Kustero in mentem venerit dicere, vulgo pro καλαμίτιν, legi ἀκανθόβατιν. Hoc disticho priori legitur. ἀκρίς καλαμίτις, quae sit, notum iis, qui Theocricum legerunt. ἐφ' ὑπνιδίων πατάγω, intelliges ex Phaenni, antiquissimi poetæ, carmine ibidem: ubi ἀκρίς loquitur:

Δαμοκρείω μὲν ἐγὼ λιγυρὰν ὄκα μῶσαν ἐνίειν
ἀκρίς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ὑπνον ἄγον.

ubi recte Codex Palat. habet ὅτε — ἐνείην. χηραμένη est emendatio certissima Anonymi apud Huetium ad h. l. Carmine in hirundinem p. 266. legitur v. 1.

ἀετιγενῶν σὲ χελιδὼν ἔσαν μήτερα τέκνων.

Quilibet videt versum elumbem esse; hinc Reiskius postea vulgatam refungebat: ἀετιγενῶν ἔσαν σε χελιδῶν

λιδών κ. λ. Sed optime Codex Palat. ἄρτι νεηγε-
νέων σὲ χελιδών κ. λ. V. 7. legitur καὶ θάνεν ἡλι-
τόεργος, pro καὶ Codex Palat. exhibet ὥς, recte. at-
que ita clare habet Suidas voce ἡλιτόεργος ὁ τῷ ἔργῳ
ἀποτυχών. Alexander poëta L. 6. p. 432. v. 4.

ἰδρυτὰ καὶ γαίης, ἰδρυτὰ καὶ πελάγους.

Locum hunc nemo intelligat, vt hodie scribitur. Sed
veram lectionem seruauit Suidas voce ἰδρῖς, qui legit:

ἰδρῖτα καὶ γαίης ἰδρῖτα καὶ πελάγους.

i. e. Pan, qui venationi marinae et terrestri praesides.
Quem sensum h. l. esse quilibet videre potest ex ge-
minis locis; quae ibidem exstant. Pro καὶ vulgato
etiam Palat. Cod. καὶ debat. Nil tamen ultra. Flo-
rentina editio vocem hanc delet. — Nec tamen vbique
Cod. Palat. cum Suida consentit. In Carmine Aga-
thiae L. VII. p. 453. pro θάλυκρον, quod Suidas
h. v. διάπυρον explicat; Codex Palat. dat μέλικρον.
male. Florentina editio male itidem θαλυκτόν.

Eueno multa carmina in hac Anthologia ascribun-
tur, quae veteris illius esse nequeunt, atque in titulo
C. 20. Iens. dicitur γραμματικὸς, quem titulum li-
brarii saepe ineptissime nominibus poëtarum addide-
re; nec vbique eo nitendum esse existimo. Ille er-
go Euenus est sine dubio recentior illo antiquo Pa-
rio elegiographo, de quo vide Rigaltium ad Artemid.
p. 6. Nic. Loens. Misc. X. c. 1. hinc inquirendum
restat, vtri epigrammata illa, quae in vtraque Antho-
logia exstant,tribuenda sint. Quod tamen difficil-
limum inuentu existimo. — Qui in Anthologia Ste-
phani p. 25. et 40. Καλλίνιος dicitur, est Καλλῖνος,
cui inuentio pentametri a quibusdam tribuitur, Ephe-
sius. de quo vide, quos laudat Burmannus ad Valesii
Emend.

Emend. p. 116. vbi docet, quam varie id nomen in libris veterum corruptum legatur. Monendum tamen posteriori loco Anthologiae nomen καλλινης omittere editionem principem Florentinam. — Nescio, qui factum, vt summus Reiskius in Notitia *Aristonis* mentionem omitteret, cui Carmen 739. in Anthol. Cephalae tribuitur. Videtur esse Ariston Cejus peripateticus, cuius ἐρωτικά ἔμοια Athenaeus et Plutarchus saepissime laudant. Ariston alius Tragicus, cuius fragmentum luculentum Theophilus ad Autolyc. p. 297. habet, de quo vide Fabricii B. G. V. 1. p. 631. Aristonis Chii meminit Athenaeus p. 38. vnde fortasse legendum priori loco *Chius*. In edita Stephani p. 116. est titulus ἀριστῶνος ἢ ἐρμωδῶ-
 98. aliud eiusdem p. 438. vbi tamen princeps editio nomen hoc delet. Aristonem Chium philosophum Platonicum Antiochi Ascalonitae fratrem memorat Plutarchi Opusc. p. 984. Fabricius in Indice sic: Aristo idem ni fallor, qui allegatur a Mario Victorino in arte grammatica, vel Aristo philosophus, cuius versum in Arcesilaum profert Diog. Laërt. IV. 33. Addo Aristonem Gerasenum rhetorem eximium ex Stephano Byz. voce γέραςος.

Obiter dum versor in vitis autorum et aetate constituenda, lubet annotare, mirum mihi diu fuisse visum, qui factum, vt illi, qui de Aeliani aetate disputaverunt, illius, qui historiam animalium scripsit, illud aetatis luculentissimum argumentum omitterent, quò constat eum post Oppianum suam animalium historiam scripsisse. Bene enim et scienter animaduertit Gesnerus, et res manifesta id confirmat, multa capita Aelianum verbotenus ex Oppiano vertisse. Vnde millies ab editoribus vterque ex se inuicem
 cmen-

emendari possunt. Legi nuper quae Valesius Emend. L. p. 123. de ea re scripsit, cuius argumenta non adeo ubique firma mihi videntur. Illud, quod ex L. X. c. 1. petit ex testimonio Dionis, ἐν συγγραφῇ concidet, si sciueris legendum ibi sine dubio Δίνων, vt ex L. XVII. c. X. apparet. Porro id est valde ineptum argumentum, quod p. 124. monet se in MS. regio, titulum Tacticorum hunc inuenisse: αἰλιάνε τὸ φιλοσόφῳ, quem in Sophistam illum, autorem Historiae Animalium, minime cadere putat. Quod est falsum. Nam primum, titulus ille sine dubio librariis debetur; deinde Aelianus se ipsum H. A. II. c. 11. φιλοσόφῳτα ἄνδρα dicit, quod ridicule interpretatur Valesius. Monere talia debebat, in notis Burmannus, si eandem rationem vbique sequi voluisset. Quod vero Valesius in H. A. XIII. 6. pro ὥςπερ εἰς πνίγμα ἀθλητῆς συλλαβὼν τὸν ἀντίπαλον, corrigit πλίγμα, falsum esse constabit ex iis, quae ad C. 204. Musae Strat. notauit. — Extat in Codice Lipsi. C. 10. quod Σκυθίς inscribitur, editum ab Ill. Klotzio n. 16. aliud Num. 213. vbi autor Σκυθίνος dicitur. Vtrumque corrupte. Summus Reiskius, commune graecarum litterarum oraculum, de hoc poëta nil reperire potuit. Liceat ergo mihi supplere Notitiam eius. Autor vel poëta iste est Scythinus, qui a Stephano Byz. voce Τήιος, Tejus Iambicorum ποιητῆς dicitur. Athenaeus XI. c. 11. p. 461. σκυθινός ὁ Τήιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ ἱστορίᾳ. vbi Casaubonus monet a Diogene in Heraclito dici eum τὸν τῶν Ἰάμβων ποιητὴν, et in Stobaei Physicis laudari eius librum περὶ φύσεως. Addo eum bis a Plutarcho laudari; p. 402. simpliciter σκυθινὸν memorat, vbi insigne Iamborum fragmentum exstat. Alter locus est

est p. 715. Opusculor. Moral. Hinc satis de aetate poëtae apparebit ei, qui loca ea contenderit. Addo alia in supplementum Notitiae. In vulgata p. 279. legitur Πινύτς carmen in Sapphonem, de quo nil Interpretes, nec Fabricius in Indice poëtarum Anthologicorum. Est ille Πίνυτος Bithynensis sine dubio, Epaphroditi libertus, grammaticus, qui Romae docuit. Conf. Stephanus Byz. voce Βιθύτιον. — Phaedimi inter poëtas suos meminit Meleager v. 52. quem Stephanus Byz. voce βισανθ. Bisanthenum elegiacum poëtam facit. In edita p. 63. Βισαντίνε carmen legitur, quem Fabricius in Indice poët. p. 713. Bisantinoum (Helladium) vel Byzantinum (Antiphilum) facit. Sed ego certum puto, intelligi Phaeditum Bisanthenum. Sic Gaetulicus simpliciter dicitur, qui est Cn. Lentulus Gaetulicus, de quo habeo quaedam collecta non in vulgus nota. Forte eiusdem Phaedimi sunt libri περὶ ἡρακλείας, quos memorat Athenaeus p. 498. Phaedimo alicui scribit Phalaris Epist. CXXX. — Diotimum illum Meleagro memoratum illum esse existimo Adramytenum, qui Gargaris litteras docuit in quem Arati epigramma Stephanus voce γαργαρά habet, et Antholog. p. 239. ed. Wechel. Idem Diotimi παντοδαπὰ ἀναγνώσματα memorat voce πασσαργαθ. — Aegidis carmen in edita p. 43. legitur, quo autore quid faciat, nescit Fabricius. Sed bene editio princeps habet Ἀγίδος. Agis poëta Amphiptholemi filius occurrit apud Pausan. p. 124. Forte idem cuius ὄψαρτικά laudat Athenaeus p. 516. — Antagorae meminit Meleager v. 52. et legitur illius vnicum Carmen in edita p. 526. sed nil de eo Fabricius nec summus Reiskius. Aliud p. 24. in Appendice Wechel. Vixit ille familiariter

miliariter cum Antigono primo, quorum mutua scommata refert Plutarchus Apophth. p. 182. idem scommata refert p. 668. unde prior locus emendari debet. Antagorae Rhodii meminit Paulanias p. 8. qui num idem sit, dubitari potest. — Disputatum est, qua aetate vixerit Strato. Credo me reperisse argumentum satis validum, quo lis omnis dirimatur. Quod enim perstringit Capitonem Medicum L. II. p. 215. ed. Wechel. rem conficit. Est is Artemidorus Capito, qui scripta Hippocratis recensuerat, suamque ἐκδοσιν Hadriano Imperatori aliisque probauerat; sed Galenus eum Hippocratis verba saepissime interpolasse docet T. V. p. 4. ed. Basil. atque idem Galenus eum per totum suum Commentarium sub nomine Capitonis perstringit. Inde apparet clarissime aetas Stratonis. Diuerfus est Capito Alexandrinus poeta cuius ἐρωτικά laudat Athenaeus p. 427. eiusdem ad Philopappum Commentarios p. 350. Aristides Orationem tertiam Platonicam T. II. p. 315. ed. Oxon. ad Capitonem aliquem scripsit. Qui omnes diuersi nec Medici sunt. Ceterum Strato noster in Carminis primi Inscriptione in Codice Dresd. et schedis Thryll. dicitur Cardianus. Quod notandum.

Carm. 219. Meleager ineptum suum μάγειρον videtur sumfisse, vt alia, ex Theocrito, qui Idyll. VII. αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὠπτέυμενον. ἐξ ἀφροδίτης et XXII. καὶ τὸ Φιλήσεις αἶνικα τὴν κραδίην ὠπτέυμενος ἄλμυρα κλαύσεις. ctt. Bentley. ad Callimachi Epigr. p. 217.

Carm. IV. Klotz. videtur fragmentum esse maioris carminis, quod simile fuerat Callimacheo n. 44. vbi ultimo disticho legitur: ἐλθὼν δ' ἂν ἐβόησα, τίς ἢ τίνας, ἀλλ' ἐφίλησα τὴν ἰαχὴν. εἰ τῷτ' ἐς' ἀδίκημ
ἀδικῶ

αἰδικῶ. vbi Bentejus pro ἐβόησα substituit ἐνόησα, et pro corrupto ἰαρήν, δειρήν. Sed miror, quod vir doctissimus, eumque secuti editores, non viderit ἐβόησα rectum esse, quod ei patebit, qui legerit Plutarchum de Ira cohib. p. 455. vbi sine auctoris nomine profert hoc distichon, in argumentum clamoris amatorii. Ibi-
dem pro ἰαρήν legitur Φιλὴν, quod non spernendum est. Sed haec obiter.

Carmen 738. ἄρενα λύκος rectum est. Latet ob-
scœnitas. Ita Lucillius Cratippum perstringit, qui repente muliebria patiebatur, in edita p. 187. ed. Wechel. ἤλπιστα τέτο Κράτιππε; μανήσομαι. εἰ λύκος (i. e. Φίλοπαις) εἶναι πᾶσι λέγων ἐφάνης ἐξα-
πίνης ἐριφος. Nemo h. l. intellexit. Brodaeus ta-
men quasi per transennam vidit sensum.

Ex Carm. 171. Stratonis intelliges aliud in edita p. 197. Wech. vbi senex vetulae amorem renunciat:
ἀλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συναιμᾶζεσθαι ὀπώρην. ὥστε τί
πειράξεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα; q. l. nemo interpr.
intellexit. Sensus est. Tu caua facta, frustra quae-
res coruum album, qui fructus marcidos comedat.
Sententia profecto non cuius alba!

Carm. 24. Kloz. Meleagri est. Vnde apparet recte eidem tribui Carmen 63. quod in Musa puerili legitur ita:

ἢν δ' εἰδῶ Θήρωνα. τὰ πάνθ' ἐρῶ, ἢν δὲ τὰ πάντα
βλέψω τὸν δὲ δὲ μὴ. τέμπαλιν εἰδέν ἐρῶ.

Exstat illud Carmen L. VII. p. 629. edit. Wechel. cum elogio ἄλλο. Sed Meleagri esse apparet ex Carm. 24. Kloz. et Carm. 46. quod edidit Valquena ad Ammonium p. 41. vbi Meleager ait: ἐκέτι μοι
Θήρων γράφεται καλός. In nostro carmine edita

cum schedis La Croz. et Thryll. recte omittit δ. Pro
 τὸν δὲ δὲ bene edita τὸν δὲ γὰρ Sched. Thryll. alte-
 rum δὲ delebant. Pro τῶν παλιν sched. Thryll. ma-
 le τὰ παλιν. Summisit autem Meleager ἐνοιαὶν ex
 Xenophontis Symposio p. 138. ed. Bach. νῦν γὰρ ἐγὼ
 Κλεινίαν ἡδίον μὲν θεῶμα ἢ τὰλλα πάντα τὰ ἐν αἰ-
 θρώποις καλὰ. τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων
 μᾶλλον αὖ δεξαίμην εἶναι ἢ κλεινὴς ἐνὸς ὄντος. *Car-
 m.* 210. Meae sententiae inprimis fauet locus
 Plutarchi Opusc. p. 88. vnde locus Anthologiae miri-
 fice illustratur, vbi poëta τὴν πολλὴν Νέμεσιν vocat.
 Λέων Βυζάντιος ὑπὸ κυρτῆ παιδορηθεὶς εἰς τὴν τῶν
 ὀμμάτων ἀθροισίαν, ἀνθρώπειναν, ἔφη, πάθος ὀνειδι-
 ζεῖς, ἐπὶ τῇ νώτῃ φέρων τὴν νέμεσιν. *Ad Carmen*
178. annoto locum Martialis IV. 7. here qui puer
 Hyle fuisti, Dic nobis hodie qua ratione vir es?

C A P V T V.

Cum in legendis historiae naturalis scriptoribus ad
 autores historiarum mirabilium deferret, substitui
 paullum in Antigono Carystio, coepique ea loca,
 quae ex Aristotele se summisce praefatus erat, cum eo
 diligenter conferre. Promiserat idem Meursius, sed
 labor inquirendi ita defatigasse videtur virum doctum,
 ut satis haberet ea loca annotasse, quae manifeste ef-
 fent corrupta. Cetera, quae sensum qualemcunque,
 licet a re ipsa abhorrentem, darent, praeteriit. Inci-
 debam in aliquot loca, quae nec cohaerere satis, rei
 que ipsi pugnare videbantur; quod me admonuit, ut
 ipsa Aristotelis loca indagarem, et viderem quid opis
 ab eo expectandum sit. Tumque ego vidi mirabun-
 dus, nullum fere caput esse in Antigono ex Aristotele
 sumtum,

sumtum; cui non corruptelae aliquam maculam ignorantia librariorum conceperit. Duo in vnum capita confusa; verba omissa, sine quibus sensus laborat; ut adeo mirer Meursii stomachum tot ineptias concoquere potuisse. Coniicere inde possumus, et certum est; quid reliquis locis fecerit stupor librariorum, quae ex deperditis scriptoribus sumserat Antigonus; quae adeo vix sperandum est, fore, ut vnquam restitui possint. Fatendum tamen est, saepe Antigonum eximiam opem corruptis philosophi locis emendandis praestare; qua in re tamen cautione esse utendum magna facile video; quia Antigonus interdum verba aliquot de suo addit, resque ab Aristotele traditas, saepe aliis verbis eloquitur. Quod si iisdem verbis eadem cum Aristotele tradit, quod facit etiam, tum vtrumque tutius emendare, atque alterutri perdata verba reddere, licet. Quam tamen rationem iterum ita circumscribendam censeo, ut sint illa verba ad sensum iustum efficiendum omnino necessaria. Mira enim fuit interdum Antigoni socordia, qua philosophum exscripsit, ea, quae vel caput rei faciunt, vel sine quibus reliqua vix intelligi possunt, omittentis. Atque hoc loco dicam, quod usu horum scriptorum cognoui; nullum scilicet eorum satis adhuc esse emendatum, nec cum scriptoribus iis, quos secutus erat, collatum a quoquam esse; quae sola tamen ratio emendandi mihi certissima videtur. Quot in Aeliano restant loca corruptissima, quae tamen nulli suspecta esse possunt, nisi qui diligenter cum fontibus ea contendit. Quam egregiam contra operam idem emendandis et illustrandis scriptoribus iis praestat, quos tacito nomine vel secutus est, vel plane exscripsit. Nomina-
bo tantum Aristotelem, Theophrastum, Nicandrum,

Oppianum, quos per totum fere opus sequitur. Sed cui ad hunc diem interpretum in mentem venit Oppianum cum Aeliano conferre? Certum tamen est innumeris locis Aelianum μεταφράζειν Oppianum. Inde ratio orationis nimis floridæ reddi potest. Vidit hoc Conr. Gesnerus, cuius tamen monitis non paruerē Trillerus et Gronovius, quorum ille semper notas suas in N. T. crepat tantum, hic præter Medicei codicis collationem nil noui ad Aelianum attulit. Igitur vterque locis facillimis turpissime se dederunt, quod alio tempore docebo. Laudanda tamen est hac in re opera Corn. de Paw, qui aliquoties Oppianum ex Aeliano feliciter restituit in notis ad Philen; cuius vestigiis nec Pierſonus, nec Waffius insistere; hinc vterque loca sana tentarunt, in corruptis nil viderunt. — Optandum sane esset, vt plures viro- rum doctōrum hanc sibi operam sumerent, conferendi Aristotelis cum iis scriptoribus, qui ex eo hauserunt; qua sola ratione integrum eum et sanum hodie præstare possumus. — Quid ego profecerim meo hoc labore, iudicent periti ex specimine hoc; quibus si probari eum videro, pluribus scriptoribus eam opem feram. —

Capite ergo 35. hæc ex Aristotele tradit: ἤδη δὲ διελήφθαί ἀχαίνην ἐλαφον κίττον ἔχουσαν ἐπὶ πῶν κεράτων ὡς ἂν ἐνύγρων ὄντων. ἀλίσκεσθαι δὲ ἐλάφου καὶ συριττόντων καὶ ἀδόντων. ὥς τε καὶ κατακλίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Meursius vidit in Aristotele H. A. 9. 5. vnde hæc sumpta sunt, pro ἀχαίνης ex Antigono legendum ἀχαίνης. Sed omisit pro κατακλίνεσθαι legend. κατακλινεῖσθαι. Ita enim Aristoteles; ἀλίσκονται δὲ θηρευόμεναί αἱ ἐλάφοι συριττόντων καὶ ἀδόντων, ὥς τε καὶ κατακλινεῖσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Video Salma-

Salmasio Exercit. p. 155. b. hanc sententiam placere, ut legatur in Aristotele κατακλίνοντα; atque ita ante Caesar Scaliger in Philosopho legit. Sed Plinius vertit: mulcentur fistula pastorali et cantu. Hinc apparet veram esse lectionem antiquam in Philosopho. Idem Salmasius Plinium taxat, qui συρίττειν de fistula ceperit; ipse de sibilo oris capi vult, quomodo etiam Gaza in Aristotele vertit; quem contra Scaliger increpat. Plutarchus tamen cum Plinio facit. Ita enim ille T. II. p. 959. ed. Franc. κηλῶνται μὲν ἐλαφοὶ καὶ ἵπποι σύριγγιν καὶ αὐλοῖς. quem locum transcripsit Porphyrius de Abstin. L. III. p. 269. vbi tamen de hac controuersia securus fuit Iacob de Rhoer. Κηλεῖν saepe cum καλεῖν et κυκλεῖν confusum esse docet Koppiers Observ. Phil. p. 118. In eodem capite apud Antigonum pro ἐπὶ τῶν σαθμῶν f. ἐπὶ τῆς σαθμῆς vel cum Salmasio loc. cit. p. 155. τὸν σαθμὸν. Prius est in philosophi loco. Quae Meursius ad h. l. de voce ἀχαίνης tradit, sunt ex corrupto Hesychii loco ducta, atque adeo falsissima. Meliora dedit Salmas. Exercit. p. 157. quem fere omnes secuti sunt. Capite 44. de columbis: τοῖς δὲ νεοττοῖς τῆς ἀλμυρίζου γῆς διαμασησαμένας, εἰσπύειν εἰς τὸ σῶμα, προπαρασκευάζουσας τροφήν. sumta haec sunt ex L. IX. c. 7. vbi male ἀεμετρίζου τροφῆς legitur. Sed veram lectionem expressit Gaza in versione, quam Scaliger recte probat. Monuit ad Aelianum Abrah. Gronovius hanc vocem philosopho esse ex Aeliano et Phile restituendam. Atque ita clare Aristotelis locum exhibet Athenaeus L. IX. p. 394.

Quae Capite XLVI. de gruibus leguntur, negligenter ex Aristotele 9. c. 10. transcripta sunt. Nam quae tradit Antigonius de somno gruum, intelligenda sunt

de eo tempore, quo consistunt in itinere. Capito LI. male αἰγίθος scribitur, qui Aristoteli 9. 30. αἰγοθήλας est. Erroris origo inde est; quae sequuntur a verbis: ἐστὶ δὲ χωλὸν τὸ ὄρνειον κ. λ. vera sunt de αἰγίθω de quo Aristoteles 9. 15. τὸν δὲ πᾶσα χωλὸς ἐστὶ. vbi tamen male nomen avis in editionibus meis αἰγίθος scribitur; quod imprimis ex fragmento Callimachei, ab Antigono laudati, apparet. Duo ergo ex hoc vno, capita sunt faciunda, nisi ipse Antigonus aues has longe diuersas confuderit. Miror tam securum hoc caput transcripsisse Bentleium ad Callimachum p. 413. qui alias Antigonum nostrum egregie illustrat p. 327. sq. iis locis, vbi ille Callimachum secutus erat. Quae sequuntur de αἰγίθω seu potius αἰγοθήλῃ: τὸν δὲ μάσῶν ὄθεν ἂν ἐλκύσῃ ἀποτυφλῆθαι. iterum negligenter ex philosopho transcripta sunt. Ita enim ille lib. Φασι δὲ ὅταν θηλάσῃ τὸν μασῶν, ἀποσβέννυθαι τε καὶ τὴν αἶγα ἀποτυφλῆθαι. Ergo capra ipsa, non mamilla, excoecatur. Cap. LII. ὁ δὲ ἀριστοτέλης Φησι τῷ αἰτῷ γηράσαντι τὸ εὐγχος ἀυαίνεθαι καὶ γαμψῆσθαι καὶ τέλος ἀποθνήσκειν λιμῷ. ex h. l. emendandus Aristoteles IX. 32. p. 1061. edit. Laemarii. γηράσκει δὲ τοῖς αἰτεῖς τὸ εὐγχος ἀυαίνεται τὸ ἄνω, γαμψόμενον αἰεὶ μᾶλλον καὶ τέλος ἀποθνήσκει. Lege ἀυαίνεται. Quae exsiccata sunt, facilius inflectuntur et curuantur. Similis error in Polemonis Physiogn. p. 183. 12. de cinaedis. μέτωπον σπᾶ καὶ παρειᾶς. αἱ ὀφρύες οἰδαίνεσι κατὰ χώραν, τράχηλος κέκλιται — κινεῖται πάντα τὰ μέλη. Adamantius eadem, nisi quod: ὀφρύες μένεσι κατὰ χώραν habet, corrupte etiam. Lege vtroque ὀφρύνεσι. Sylburgius, quod miror, nihil monuit. In Hippocrate περὶ ἐσέων φύσεως p. 58. l. 30. πρὸ ὁρίων ἔσεν lege ex vestigiis

stigiis Cod. Palat. εἰονεὶ εἶον. διον εἶριον cum Oblo-
paeo, cuius exemplar est in bibliotheca Cael. Fislherii.
In eodem capite Adamantiū pro Φωνή λεπτή, λιγυρά,
σχολαία πάνι, lege ex Polemone σχολιά. Capite
LII. de rana piscatore. θηρέειν τὰ ἰχθυῖδια τοῖς ἀπὸ
τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρεμαμένοις, ὧν τὸ μὲν μήκος ἐστὶ
τροχοειδές, ἐπ' ἄκρῃ δὲ προσκείμενον ὥς περ δέλεαρ
σφόγγυλον. Lege ex philosopho: τριχῶδες ἐπ' ἄκρῃ
δὲ σφόγγυλον, προσκείμενον ὥς περ δέλεαρ. Ita enim
ille IX. 37. τριχῶδες vnice verum est; nam Aristot-
eles paullo post τρίχας appellat. Ita in Dioscoride
L. III. c. 78. de pyrethro: σκιάδιον δὲ ὡς ἀνήθῃ τρι-
χειδές, alii codices τροχοειδές habent. Plutarchus T.
II. p. 978. de eodem: καθήσι γὰρ ὥς περ ὀρμιάν
ἀπὸ τῆ τραχήλῃ πλεκτάνην. Inde facile compone-
mus turbas, quas Scaliger in Aristotele excitat. — Ca-
pite LIII. de torpedine pisce: τὴν δὲ νάρκην καθαλ-
μίσασαν ἑαυτὴν τὰ μὴ δυνάμενα τῶν ἰχθυῖδιων, ὅταν
σύνεγγυς ἢ, κολυμβᾶν, διὰ τὴν νάρκησιν συλλαμβά-
νειν. Sed apud Aristotelem 9. c. 37. haec aliter: κα-
τακρύπτεται, δὲ εἰς ἄμμον καὶ πηλόν, λαμβάνει δὲ
τὰ ἐπινέοντα ὅσα ἂν νερκήσῃ ἐπιφερόμενα τῶν ἰχ-
θύων: paullo post: καταμύζῃσι δ' ἑαυτὲς καὶ ὄνος
καὶ βάτραχος κ. λ. vnde apparet in Antigono le-
gendum esse καταμύσασαν. Iterum Scaligeri cen-
sura inepte locutionem philosophi vexat. Capite
109. κόκκυγος δὲ νεοτῆς ἑδένα ἑωρακέναι, τίπτειν
γὰρ αὐτὸν ἐκ ἐν τῇ ἰδίᾳ νεοτῇ, ἀλλ' εἰς τὰς ὀρνι-
θίων ἢ εἰς τὰς τῶν φαβῶν ἢ ὑπεδυσίδων εἰσπετόμε-
νον ὅτ' ἂν καταφύγῃ πρὸς ὑπάρχοντα ὡὰ. quae ma-
nifeste corrupta Meursius ita corrigebat: εἰς τὰς τῶν
κορύδων ἢ εἰς τὰς τῶν φαβῶν ἢ ὑπολαϊδων εἰσπετό-
μενον. putabat Antigonom respexisse Aristot. IX. 29

ἡ δὲ κόκκυξ ὥσπερ εἴρηται — ἡ ποιεῖ νεοτρίαν ἀλλ' ἐν αἰδοτρίαις τίκτει νεοτρίαις, μάλιστα μὲν ἐν ταῖς τῶν φαβῶν ἢ ὑπολαῖδος καὶ κορύδα. Sed falsus est Meursius. Sumisit Garystius ex L. VI. c. VII. νεοτρίας δὲ κόκκυγος λέγουσιν ὡς ἔδειξεν ἑώρακεν. ὁ δὲ τίκτει μὲν ἀλλ' ἡ ποιησάμενος νεοτρίαν, ἀλλ' ἐνίοτε μὲν ἐν τῇ τῶν ἐλατρίων ὀρνίθων ἐντίκτει, καταφαγὼν τὰ ὡὰ τὰ ἐκείνων. μάλιστα δὲ ἐν ταῖς τῶν φατρίων νεοτρίαις καταφαγὼν καὶ τὰ τῶν ὡὰ. unde patet ap. Aristot. priori loco et Antigonum legendum φατρίων. Similiter in libro περὶ θαυμασ. ἀκκσμ. p. 90. 1. pro φατρίων erat in MS. φαβῶν. vbi eadem historia. Antigonus philosophi ἐλάττονας ὀρνίθας per ὀρνίθια reddit, quod male Meursius corrigit, longe peius idem in versione ornithiarum reddit. Ultima intelligi nequeunt et pessime vertit Meursius. Lege ex philosopho et re ipsa: ὅταν καταφάγη τὰ προυπάρχοντα ὡὰ. Caput CX. sicco pede transiit Meursius; iurare tamen ausim, nihil eum horum, quae hoc capite traduntur, intellexisse. Quid enim? Totum caput de perdicibus esse videtur; sed multa tam ineptē de his traduntur, vt vere Horatii illud trahere huc liceat: Delphinem appingere filuis. Videamus: τῆς δὲ πέριδικας παῖδιθαι σηκῆς τῶν ὡῶν — καὶ τῆς νεοτρίας, ὅταν πρῶτον ἐξαγάγῃσιν, ὀχέουσιν αὐτῆς. haec ex Aristotelis L. 6. c. 9. satis supine transcripta sunt. Sequuntur nunc verba ea, quae nouum caput constituere debent: τῆς δὲ πρὸς ἀλλήλης μάχεσθαι θωρακισμένους τῷ ἰδίῳ δέρματι. ποιεῖν δὲ τραχύ ἐκ παρασκευῆς, τρίβοντας πρὸς δένδρα καὶ πηλῷ μολύνοντας καὶ ξηραίνοντας. Haec de perdicibus dicta cuilibet risum mouere possunt. Sed Aristoteles haec eadem de suis feris L. 6. c. 18. tradit; καὶ πρὸς ἀλλή-

ἀλλήλους μὲν ποιεῖνται μάχας θωρακίζον-
 τες ἑαυτοὺς καὶ ποιεῖντες τὸ δέρμα ὡς παχύτατον ἐν
 παρασκευῇς, πρὸς τὰ δένδρα διατρίβοντες καὶ τῷ πη-
 λῷ μολύνοντες πολλάκις, καὶ ξηραίνοντες ἑαυτοὺς.
 unde apparet apud Antigonum post verbum τοὺς exci-
 disse ὅς. Ita capite 72. post μανύχους exciderat ὅς,
 quod ex Aristotele 2. c. 1. recte Meursius restituit,
 Similiter apud Porphyrium de Abst. p. 25. post ἐν-
 θας ὅς cum pluribus vocibus excidit. Pro τραχύ-
 τατον lege ex Arist. παχύτατον. Ita apud Adaman-
 tium p. 220. inter signa ἀνδρὲς πικρῆς· τραχὺ καὶ
 ξηρὸν βλέπειν. vbi Polemon, p. 183. 19. male παχὺ
 καὶ ξηρὸν habet. In eodem capite Polemo: ἐν τῷ
 ἀσθενεῖν χεῖρας συγκροτεῖ ἢ ἀνατρίβει. Adaman-
 tius ἀσθμαίνειν, χεῖρας συγκροτεῖν ἢ ἀνατρίβειν. Vbi
 ἀσθμαίνειν verum est. Sylburgii ἀσχολεῖν vel δυ-
 σχεραίνειν locum ibi nullum habet. Similiter in Hip-
 pocrate de natura muliebri p. 224. 37. ἀσθενεῖ est,
 vbi p. 278. 42. pro eo rectius ἀσθμαίνει legitur, in
 Frobeniana editione. Ita de πρῶν, quod Polemoni
 p. 183. 26. βραχὺ κίνημα melius Adamantio p. 220.
 25. βραδυκίνητος. Ita enim ex MS. legendum. Ari-
 stotele Physiogn. p. 142. 12. ὁ θυμώδης — σχήματι
 εὐπλευρος εὐθυμος ἐπίπυρρός. melius ibi Polemio p.
 145. 15. pro εὐθυμος, εὐθυθμος habet. Sed redeo
 ad Antigonum; in quo post ξηραίνοντας adde ἑαυ-
 τῶς. Sequuntur in fine capitis verba: Φάναί δὲ τι-
 νὰς καταγράφειν ὡς αὐτοὺς ἐπεπειραμμένους ὅτι ἂν
 τις τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἐκκοπῇ, ἀποθνήσκει τα-
 χέως. Haec apud Aristotelem in fine capitis citati ita
 leguntur: Φασὶ δὲ τινες, εἰάν τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
 ἐκκοπῇ ἢ ὅς, ἀποθνήσκειν διὰ ταχέων ὡς ἐπιπολῦ.
 Inde lege in Antigono: καταγράφει — ὅτι ἂν ὅς —

Quilibet

Quilibet conficere potest, quam ridicula esse debeat versio Meursii, qui non viderit haec misere esse lacerata — Capite CXI. de coitu caprarum haec: ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πυρρῶν, πρότερον ἢ ὀχέισθαι τὸ ἀλυκὸν ὕδαρ πίνοντα. Aristoteles C. 19. πυρρὰ δὲ εἰάν πυρρὰ. τὰ δὲ τὸ ἀλυκὸν ὕδαρ πίνοντα πρότερον ὀχέεται. Meursius inde correxit h. l. ὡσαύτως --- πυρρῶν. πρ. δὲ ὀχ. τὸ ἀλυ. ὕδ. πίνοντα. ego mallem πρ. δὲ ὀχ. τὰ ἀλυ. ὕδ. πίνοντα. Capite 113. foecundam celeremque murium generationem ex Aristotele refert: τῆς δὲ Περσικῆς ἐν τισὶν ἀνασχιζομένων τῶν θηλειῶν τῶν μυῶν τὰ ἐμβρυα ἤδη κύοντα εὐρίσκεσθαι; apud Aristotelem C. 37. haec: τῆς δὲ Περσικῆς ἐν τισὶν ἀνασχιζομένων τῶν ἐμβρύων τὰ θήλεα εἰόν κύοντα φαίνεται. Loci vitium sensit Gaza, qui vertit: terrae Persicae parte quadam mure femina resecissa foetus foemini praegnantes compariuntur. Emendandus ex Antigono Aristoteles. Capita 117. et 118. in unum sunt redigenda: ἐνδῶχον δὲ Φαλακρὸν ἔδεναι γίνεσθαι. τὰς δευτερογενεῖς τρίχας, τὰς μὲν ἐκ παιδὸς διαφθαίρεντας ἐκ ἴσχειν. τὰς δὲ ὕπερον ἀποβάλλειν, πλὴν τῆς ἥβης. pessime et ridicule h. l. vertit Meursius. Antigonus ipse negligenter suoque more philosophum exscripsit; in quo L. 3. 11. ἔ γίνεται δὲ ἔτε παῖς Φαλακρὸς ἔδὲ οἱ ἐκτεμνόμενοι. ἀλλ' εἰάν μὲν ἐκτεμῇ πρὸ ἥβης, ἔ φύονται αἱ ὕπερογενεῖς. εἰάν δὲ ὕπερον, αὐτὰ μόνον ἐκρέουσιν. — πλὴν τῆς ἥβης. Inde patet Antigonom διαφθαίρειν dicere, quod ille ἐκτέμνειν. Iterum haec Aristoteles IX. 50. tradit. Similiter Hippocrates Sect. VI. Aphorism. 28. inde Porphyrius de Abst. p. 233. ubi Rhoer monet, hodie medicos contraria docere — Cap. 56. de polypo nauta: ἔχει μὲν γὰρ ὄσρακον, ὃ κατασφύσας

ψας ἄνω, φέρεται, ἵνα ῥάδιον ἀνενεχθῇ καινόν. ἄνω-
θεν δὲ γενόμενον, μεταστρέφει. ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν
πλεκτανῶν ἐπὶ τι συννεχές οἷον ὑμένα. ὅτ' ἂν πνευ-
μάτιον ἢ ὥσπερ ἰσῶ χρησθῇ. Aristoteles 9. 37. ἐπι-
πλεῖ ἐπὶ τῆς θαλάττης τὴν ἀναφορὰν ποιησάμενος
κάτωθεν ἐκ τῆς βυθῆς. καὶ ἀναφέρεται μὲν κατεστράμ-
μένῳ τῷ οσφράκῃ ἵνα ῥαῖόν γε ἀνέλθῃ καὶ κενῶ ναυτί-
ληται. ἐπιπολάσας δὲ μεταστρέφει. ἔχει δὲ μεταξὺ
τῶν πλεκτανῶν ἐπὶ τι σύννυφες ὁμοιον τοῖς σεγανόπο-
σι τῆ μεταξὺ τῶν δακτύλων. Primum ex Aristotele
lege κενῶ, post σύννυφες, denique πνεῦμάτι. In Ari-
stotele legendum censeo: τῶν σεγανοπόδων τῷ κ. λ.
scil. ὑμένι. Apud Adamantium Physiogn. II. p. 220.
ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ, εὐλαμπεῖς καὶ δεδορκότες, lege ex
Polemone p. 183. quem μεταφράζει ille, ὥς δεδορ-
κότες. contra in Polemone p. 183. 9. inter ἀνιαρῆς
signa refertur πρόσωπον ἰσχυρόν, quod debebat esse
ἰσχνόν ex Adamantio p. 183. 8. quod mihi Sylbur-
gium non vidisse. Sed sunt illi Physiognomici scri-
ptores Augeae stabulum.

Cap. LVII. τὰς δὲ μελίττας θυμωμένας ὑπὸ τῆς
καπνῆς καὶ κακοπαθέσας τότε μάλισα μὲν ἐσθίειν.
haec nullum habent sensum; sed ex Aristotele 9. c.
40. pro μὲν lege μέλι. ita enim ille: θυμωόμεναι γὰρ
καὶ σφόδρα πανθεσθαι ὑπὸ τῆς καπνῆς τότε μάλισα τὸ
μέλι ἐσθίσουσιν. Similiter in autore θαυμασάκασμά-
των p. 91. l. 23. pro μὲν Sylburgius recte μέλι resti-
tuit. In Anthologia Cephalae habuimus πυρὶ pro
πύργος. in Nicandro, olim meo, pro γῦια Codex Ric-
cardianus fere semper γέν. Sequitur: τοῖς ἀπὸ τῶν
δένδρων δὲ δαικρύοις δεῖ χρεῖν τὸ σμῆνος τῶν ἄλλων
ἐνεκεν θηρίων. lege διαχρεῖν scil. apes. Aristoteles
I. c. τέττιξ δὲ καὶ τὸ ἔδαφος διαχρεῖσι τῶν ἄλλων θη-
ρίων

ρίων ἔνθα. de furibus apum sequitur: τηρεῖσθαι γὰρ αὐτὰς καὶ ἐπὶ πασῶν φύλακας εἶναι. Meursius vertit: vbiq̃ue ἐπὶ πασῶν. Sed Aristoteles l. c. ἔκ ἐργον δ' ἐστὶ λαβεῖν. ἐπὶ τε γὰρ εἰσόδῳ ἐκάστη φύλακες εἰσὶν. vnde pro ἐπὶ πασῶν legendum puto ἐπ' εἰσόδῳ vel ἐπὶ πασῶν εἰσόδων. Reliquos, quia nimis crassi, errores, vidit atque ex philosopho recte emendauit Meursius. C. 26. τὴν δὲ γλαῦκα καὶ τὴν κορώνην πολεμίους εἶναι. τὴν μὲν κορώνην τῆς γλαυκὸς μεθ' ἡμέραν, διὰ τὸ μὴ βλέπειν τὴν γλαῦκα. τὴν δὲ γλαῦκα τῆς κορώνης νύκτωρ, διὰ τὸ τὴν κορώνην μὴ ὁρᾶν. διὸ καὶ κρατεῖν αὐτῶν τὴν μὲν νύκτωρ τὴν δὲ μεθ' ἡμέραν. Ridicula belli gerundi ratio, sed magis ridicula causa! Sed ecce locum Aristotelis 9. c. 1. καὶ κορώνη καὶ γλαυξ. ἡ μὲν γὰρ τῆς μεσημβρίας διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν βλέπειν τὴν γλαῦκα τῆς ἡμέρας, κατεδιείυφαρπάζουσα αὐτῆς τὰ ὠα. ἡ δὲ γλαυξ τῆς νυκτὸς τὰ τῆς κορώνης. καὶ κρεῖττων ἡ μὲν τῆς ἡμέρας ἡ δὲ τῆς νυκτὸς ἐστὶ. Vides Antigoni codice plura excidisse verba, quae tamen restituere velle, nimis audacis mihi esse videtur. Respicit Aristotelis locum Plutarchus de odio p. 537. b. — Cap. 65. τὰς αἰπόλους δὲ Φασί λέγειν ὅτι, ὅταν τάχιστα ὁ ἥλιος τραπῇ, ἀντιβλέπουσιν αὐτῷ αἱ αἶγες κατὰ κείνται. Aristoteles 9. c. 3. ὅταν δ' ὁ ἥλιος τραπῇ θάττον, Φασὶν οἱ ποιμένες ἕκτι ἀντιβλέποντας κατακείσθαι τὰς αἶγας ἀλλ' ἀπεσραμμένας ἀπ' ἀλλήλων κ λ. Ergo Antigono negatio restituenda; pro αὐτῷ, ἑαυταῖς, pro Φασί, Φησὶ sc. Aristoteles, legendum. Clara omnia fient ex Plutarcho T. II. p. 974. de Capris Libycis: τὰς γὰρ αὐτῶν ἐμὲ πάσας αἶγας ὅταν ἀνασχῇ μετ' ἡλίου τὸ ἄστρον (Sirius) ἀτρεκέως ἐκεῖ σρεφομένους ἀποβλέπειν πρὸς τὴν ἀνατολήν. καὶ τεκμήριον τῆτο τῆς περιόδου
Βεβαιό-

βεβαιότατον εἶναι. -- Memorabile est caput 63. καὶ
 τὸν ὄνεν καὶ τὸν αἰγίθον πολεμεῖν ἑαυτοῖς. παριόντα
 γὰρ λύεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας. διὰ τε ἔν τῷτο καὶ
 ὅταν ὀγκήσασιν, ἐκβάλλειν τὰ ὠὰ τῷ αἰγίθῳ καὶ τὸς
 νεοτῆρας φοβεμένους ἐκπίπτειν. τὸν δὲ διὰ τὴν βλάβην
 ταύτην κολάπτειν τὰ ἔλκη αὐτῷ ἐπιπετόμενον. Meur-
 sius pro λύεσθαι recte ξύεσθαι ex Aristotele IX. 1.
 legit; cuius haec sunt verba: αἰγίθῳ δὲ καὶ ὄνῳ πό-
 λεμος, διὰ τὸ παριόντα τὸν ὄνον ξύεσθαι εἰς τὰς ἀκάν-
 θας τὰ ἔλκη. διὰ τε ἔν τῷτο καὶ ὀγκήσασιν ἐκβάλ-
 λει τὰ ὠὰ καὶ τὸς νεοτῆρας φοβεμένους γὰρ ἐκπίπτει-
 σιν. ὁ δὲ διὰ τὴν βλάβην ταύτην κολάπτει ἐπιπετό-
 μενος τὰ ἔλκη αὐτῷ. Plinius h. l. ita vertit 10. 74.
 Aegithus aus minima cum asino dissidet. Spinetis
 enim se scabendi causa atterens nidos eius dissipat,
 quod adeo pauet, ut voce omnino rudentis audita
 oua eiiciat, multi ipsi metu cadant. Igitur aduolans
 ulcera eius rostro excavat. Aelianus eadem ex Ari-
 stotele 10. 32. ex eo Philes C. 30 v. 47. sq. sumit.
 οἱ μὲν γὰρ ὀγκήσαντο τῷδε τὸς τέκας ὅσας ἐν ὠοῖς
 ἔσπειραμένους ἀφῆκε νεκρὰς ἐκπεσόντας ὁ κτύ-
 πος, quo loco nil ineptius esse Corn. de Paw censet;
 asinum enim rudentem non posse sola voce frangere
 oua; quod equidem non video, quomodo ex Philae
 verbis cogi possit. Non absurde tamen idem suspi-
 cabatur locum philosophi esse corruptum, quem Plin-
 ius integriorem legerit. Recte enim ait rationem
 odii non apparere ita, si asinus solum spinetis se affri-
 cet; quam tamen recte expressit Plinius. Nidos nem-
 pe Aegithi asinus dissipat. Deinde quomodo pulli
 dici possunt ab Aegitho eiici, qui ipsi metu nido de-
 cidunt. Haec est altera Pawii dubitatio. Inde suspi-
 cabatur post verba ἐλκη κ. λ. excidisse quaedam, quae
 ex Plin-

ex Plinio ita restituenda censet: καὶ νεότητι αὐτῆς ἔτις ἀνατρέπειν -- postea scribit: ὡς καὶ οἱ νεοτῆς φοβέμενοι ἐκπίπτουσιν. ὁ δὲ κ. λ. Quod prius attinet, bene rem gerit Paw; nec obstat Antigonus, cuius locum ignorauit ille. Plura enim ille omisit, quae erant in Aristotele. Priori tamen loco delendum cenſeo τὰ ἑλκη ex sequentibus forte ab eo huc translata, qui deesse aliquid senserat. Neque enim Plinius nec Antigonus ea verba habet, quae sententiae obſtare videntur. Posteriorē Pawii coniecturam cum Plinius firmat, tum imprimis Antigonus, qui tamen male cum Aeliano et Phile intellexit philosophum cum ἐκβάλλει ad asinum referret; vnde illud κτύπος ἀφῆκε natum; cum de ipso Aegitho intelligi debeat, oua nido praeſmetu, voce asini audita, eiicienti. Rationes Pawii nimio intelligendi ambitu turgent, nec satis per se validae, nisi accesserit Antigonus. Profecto multa in Antigono restant emendanda iis locis, vbi Aristotelem se sequi profitetur. Nam in caeteris non adeo facile res procedit, vbi autoribus perditis vsus est. Saepe etiam apud scriptores historiae natur. in nominibus locorum variatur; tumque lubricum est emendare alterum ex altero, vbi alter alios autores secutus existimari potest. Ita Antigonus c. XV. narrat Granone Theſſaliae vrbe duo tantum coruos esse. Idem tradit c. 17 ex Myrsili Lesbiacis de monte Lepetymno. Sed Aelianus in eadem historia 7. 18. habet κόπτον. Idem ex Aristotele narrat c. 18. ἐν Λάτμῳ δὲ τῆς καρίας Φησὶν Ἀριστοτέλης τὰς σκορπίους εἰάν μὲν τῶν ξένων τινὰ πατοῦξωσιν μετρίως λυπεῖν. εἰάν δὲ τῶν ἐγχωρίων, ἕως θανάτου κατακτείνειν. Plinius 8. 59. in Latmo Cariae monte Aristoteles tradit a scorpionibus hospites non laedi, indigenas interimi. Meursius respexisse vtrumque

que putabat ad Aristotelis H. A. 8. 39. ἐν ἄλλοις
 δὲ τόποις καὶ ἐν τῇ καρίᾳ πολλοὶ καὶ μεγάλοι καὶ
 χαλεποὶ γίνονται. καὶ εἰάν τινα πατάξωσιν ἀνθρώ-
 πων ἢ θηρῶν, ἀποκτείνουσιν Hinc Meursius eadem
 fere verba restituit philosopho; quod non probo.
 Ipse enim Aristoteles videtur obflare. Loquitur ni-
 mis vage ibi de morsus varietate, quae ex locorum
 diuersitate oriatur; et potuit alibi distinctius idem
 tradere; quod centies in eius historia obseruauī. Po-
 stulabat hoc etiam ipsa Aristotelis scribendi voluntas.
 Ecce vero Apollonius Dyscolus c. XI. Ἀριστοτέλης δὲ
 ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς τῆς καρίας σκόρπια γίγ-
 νονται οἱ τὸς μὲν ξένους πατάξαντες ὃς λίαν ἀδικῶσι.
 τὸς δὲ ἐπιχωρίους παρ' αὐτὰ ἀποκτείνουσι. vbi ante
 καρίας sine dubio excidit Λάτμφ. Ergo philoso-
 phus haec in eo opere latius fuit persecutus, quod νό-
 μιμα βαρβαρικά inscriptum erat; de quo cf. Tou-
 pium ad Suidam II. 4. 5. (Cui viro si oblocutus saepe
 in Anthologia sum, nolim hoc mihi odio verti.
 Amo enim et colo viri eruditionem iuxta cum
 Valquernario, Rhunquenio; sed iactationem et inui-
 diosam ingenii ostentationem in eo detestor.) Anti-
 goni lectio ἕως θανάτου mihi suspecta est. Forte ex
 glossa, quam librarius verbis παρ' αὐτὰ, quae ariolor
 olim in Antigono fuisse, ascripserat, orta est. Cap.
 33. de lupis piscibus Canopii ad lacum Maeotidem
 narrat, quae in Aristotele H. A. 9. 36. sine vlla κω-
 νωπίς mentione leguntur. Restitutum igitur ibat
 Meursius philosopho hoc verbum; cum Aelianus H.
 A. 6. 65. etiam hunc locum nominet cum Stephano
 Byzantino voce κωνώπη. Quod iterum improbo.
 Potuit Aristoteles id nominis alibi addidisse; potuere
 Antigonus, Aelianus et Stephanus alibi id legisse, de
 K suoque

suoque addidisse. Ita Antigonus c. 95. quae Aristoteles V. 31. de Alcmane poëta tradit, de Alcmaeone Physico refert, praefatus tamen sequi se Aristotelem. Meursius pro memoriae peccato habebat; nisi sit loco poëtae falsus Antigonus, ubi Alcman dictus fuerit Alcmaeon, quod idem nomen esse docet Huetius Notis ad Antholog. p. 37. Capite XL. tradit: *εἶναί δὲ καὶ ἐν χιόνι ζῶα σκώληκοειδῆ δασέα. ἐν Κύπρῳ γ' ἐν χαλκίτις λίθος καίεται καὶ γίνεται θηρίον μικρῷ μείζον μυῶν; τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐν τοῖς Καρυσίῳ θηρίοις. ἀποθνήσκειν δὲ τὰ μὲν τῆς χιόνος. τὰ δὲ τῆ πυρὸς χωρίζομενα.* Haec esse sumpta ex Aristotelis H. A. 5. 19. certum est. Omnia enim, quae capite 91. sq. habet, vno loco apud Aristotelem leguntur. Aristoteles καὶ γὰρ ἐν τοῖς δοκῶσιν ἀσηπτοτάτοις ἐγγίνεται ζῶα. εἶον ἐν χιόνι τῇ παλαιᾷ σκώληκες. γίνεται δὲ ἡ παλαιὰ ἐρυθροτέρα. διὸ καὶ οἱ σκώληκες τοῖςτοι καὶ δασεῖς. οἱ δὲ ἐκ τῆς ἐν εὐδία χιόνος μεγάλοι καὶ λευκοί. δυσκίνητοι δὲ πάντες. ἐν δὲ Κύπρῳ δὲ ἡ χαλκίτις λίθος καίεται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐμβαλλόντων, ἐνταῦθα γίνεται θηρία ἐν τῷ πυρὶ τῶν μεγάλων μυῶν μικρόν τι μείζονα ὑπόπτερα, ἃ κατὰ τῆ πυρὸς βαδίζει καὶ πηδᾷ -- ἀποθνήσκουσι δὲ καὶ σκώληκες καὶ ταῦτα. χωρίζομενα τὰ μὲν τῆ πυρὸς οἱ δὲ τῆς χιόνος. Plinius XI. 39. h. l. vertit: in niue reperiuntur candidi et vetustiores vermiculi in media quidem altitudine rutili. Scaliger εὐδία defendit, quod Gaza vertit in niue Mediae terrae. In Antigono legendum: ἐν Κύπρῳ δὲ χαλκίτις λίθος καίεται γίνεται -- μυῶν -- Plinius: maioris musca magnitudinis. Cum gaudio meo video Salmasium Exercit. p. 125. consentire; sed in eo ab illo dissentio, quod legit: ἐν τοῖς καρυσεῖων σιδηρείοις. nam vulgata sensum commodum habet;

nec

nec tentandum aliquid, dum resciverimus vnde Carystii huc venerint. Nam Plinius l. c. In Cypri. aeriis fornicibus, sumsit ex Aristotelis verbis ἡ χαλκίτις κ. λ. nec erat cur Scaliger Gazae versionem eo loco fugillaret, qui Plinium secutus fuit. — Alia in Antigonum dedit Salmasius Exercit. p. 107. b. D. p. 152. b. A. p. 179. b. p. 471. b. p. 589. b. p. 137. b. ubi quam emendationem profert, occupauerat Meursius. p. 173: ubi pro Φορτίον bene Φορτυόν legit. Monuit idem vir summus, multa Solinum debere Antigono, quod tamen equidem vix credo. Sed de hoc alibi. Priusquam a Stagirita discedam, lubet quaedam de eius libro περὶ θαυμασίων ἀκροσμάτων delibare; ut doceam falso tribui Aristoteli foetum ingenii Nicandro recentioris; licet ea, quae Stephanus voce Τήνος, Ἀψινθος, Athenaeus XII. c. XI. ex hoc libro citant, in eo legantur. In quo facile ab impostore illo, qui Aristotelis nomen mentiebatur, falli potuere. Quod non nouo exemplo factum existimari debet in Aristotele; nam veteres hac in re parum saepe iudicio suo utebantur. Loquitur autor ille p. 122. de Sepe serpente: ὁ θρυσ ὄρεος ἐστὶ τῆς Θεσσαλίας, ὃ φέρει ὄφεις, τὰς λεγομένους σήπας οἱ ἔκ ἔχουσι μίαν χροίαν, ἀλλὰ αἰεὶ ὁμοῖνται τῷ χῶρῳ ἐν ᾧ οἰκᾷσι. τινὲς δὲ αὐτῶν, ὁμοίον ἔχουσι τὸ χρώμα τοῖς κόχλοις τῆς γῆς. ἀλλοῖς δὲ χλοάζουσα ἐστὶν ἡ φολίς. ὅσοι δὲ αὐτῶν ἐν ψαμάθοις διατρίβουσιν, ταύταις ἐξομοῖνται κατὰ τὸ χρῶμα. δάκνοντες δὲ ἐμπροσθὶ δέψος. ἐστὶ δὲ αὐτῶν τὸ θῆγμα ἢ τραχύ καὶ ἐμπυρεν ἀλλὰ κακόνδεσ. Nunc audi Nicandrum v. 145. 146.

Ναὶ μὴν καὶ νιφότεσσα φέρει δυσπαιπάλος Ὁ θρυσ
Φοινὰ δάκη. κόλλη τε Φάραγγε καὶ τρήχες ἀγμοὶ
καὶ λέπας ὑλῆεν, τόθι δέψιος ἐμβατίζει σήψ.

Χροὴν δ' ἀλλόφατον τε καὶ ἑ μίαν διαδόν ἰσχει,
 Αἰὲν ἐειδόμενος χώρῳ ἵνα χήραμα τέυχη.

Τῶν οἱ μὲν λίθας τε καὶ ἔρμακας ἐνναέτοντες
 Παιυρότεροι, τραχεῖς τε καὶ ἐμπυροί. ἔκκεν ἐκείνων
 ἀνδράσι δῆγμα πέλει μεταμῶνιον, ἀλλὰ κάκηδες.

Ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης,

Ἄλλω δ' ἐγγλοάσσα λεπὶς περιμήκεα κύκλον.

ποικίλον αἰόλλει. πολέες δ' ἀμάθοισι μιγέντες

σπίρη λεπρύνοντα ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι.

Sequatur Eutectii paraphrasis p. 263. ἐστὶ δὲ τις τό-
 πος Θεσσαλίας ἔτω καλόμενος, τάτε ἄλλα δυσχεί-
 μερος ὧν καὶ κομιδῇ τραχύς. εὐφορος δὲ ἐστὶν ὅδε τῶν
 ἐρπετῶν αἰεὶ αὖν, καὶ αὐτὰ ἔχουσιν αἱ φάραγγες καὶ
 ὅσοι δὲ εἰσὶν ἀλλαχόσε τραχεῖς καὶ δασύδεις τόποι,
 πληθὺς τῶν βόσκεται τῶν θηρίων. μορφὰς δὲ ἀμεί-
 βει μὲν σὴψ πᾶν πλείσας ὅσας, μεταβάλλεται δὲ
 τὴν ιδεάν. καὶ δοκεῖ φαίνεσθαι τοῖς ὀρῶσι χωρίον ἢ τι
 τῶ χωρίῳ. ἵνα περ ποιεῖται τὴν διαίταν. τῶν δὲ ὅσοι
 μὲν πῶν θηρίων συλλιθῶς τε καὶ ἐρημοτέρους τῶν τό-
 πων νέμονται, ὀλίγοι μὲν εἰς τὸ μέγεθος, ἄγριοι δὲ
 δεινῶς, τὴν δὲ ὀρεμὴν εἰσὶ διάπυροι καὶ συντόνως ὀξεῖς.
 τὸ δὲ δῆγμα ἔχ. οἶοντε αὐτῶν ποτὲ μὴ καὶ διαφθεί-
 ρειν. ἐπανθεῖ δὲ ἐνίοις ἢ χροῖα. τοῖς μὲν ὅποιον δὴ λί-
 θος, τοῖς δὲ χλωρὸν εἶον καὶ ὅμοιον ἰῶ. ἄλλοις δὲ οἶον
 ἢ ἐν ψάμμῳ διαίτα χροῖα περιποιεῖ. Ita legendus
 locus totus est. v. 146. τρήχες ἄγμοι. Schol. τόποι
 πετρώδεις παρὰ τὸ κατὰ γινυδαί. Alexiph. 391. Φυ-
 κιοέντας ἄγμους littora appellat. Anthologia Reiskii
 C. 486. v. 6. ἔτ' ἄγην κύματος εἰς νοτίην. v. 147.
 λέπας ὕλην. Eustathius ad Homer. T. I. p. 488. 24.
 τὸ δὲ λέπας δηλοῖ ὀρεινὴν τραχύτητα ἐξ ἧ καὶ λε-
 παία χθὼν τραγικῶς ἢ ὀρεῖνῃ. respexit Euripidem
 Hippolyt. v. 1248. Multa de voce λέπας notavit
 Valque-

Valquienarius ad Ammon. p. 138. sq. v. 149. προ-
 τέυχη ex codice Mediceo legendum τέυχει. atque
 ita h. l. laudat Erotianus Gloss. Hippocr. voce χηρα-
 μίδα v. 150. λίθακας -- έρμακας. Arato Diolem.
 380. λίθαξ dicitur diminutive pro λίθος. Grego-
 rius Nazianz. C. 79. in Muratorii Anecdotis, λιθάκεσ-
 σιν ανάσσεις pro lapidibus pretiosis. h. l. pro loco
 lapidoso. τραχύς τόπος Schol. Eustathius ad Home-
 rum T. 3. p. 1540. λίθακι πέτρη έχσση προβο-
 λας όξείας πολλάς. τοιάυτη γάρ ή λίθαξ πέτρα.
 εί δέ τις τας έτω λίθακας καί πάγας όξείας έποι έ-
 Φαυλώς έρεϊ. De voce έρμακες Schol. h. l. έρμαίς
 καί λιθώδεις τόπους ή λίθας σεσωρευμένους είς τιμήν
 τή έρμῃ. Hesychius: έρμακες αί ύφαλοι πέτρας ή
 αίμασια De έρμαίω λόφω vide Eustathium ad Ho-
 mer. T. 3. p. 1809. 33. et quos ad Hesych. l. c. Al-
 berti laudat. Glossarium Herodoteum: αίμασια τὸ
 εκ χαλίκων ώκοδομημένον άνευ πηλῃ τειχίον. ο νυν
 έρμακίας καλῶσι, vbi Interpr. viderunt esse ex h. l.
 έρμακας legendum. Anthologia Ceph. Carm. 494.
 v. 6. λιθολογέες θ' έρμew ιδρύσιες. atque in edita
 occurrit: ήρμολόγησε τάφον. pro lapidibus constru-
 xit. ctt. Aeliani H. A. 14. 24. v. 151. pro τραχεῖς
 Mediceus cum Riccardiano codice τρηχεῖς. recte
 eodem versu pro έκην εκείνων Riccard. εκ έτι κείνων.
 Codex August. cuius varias quasdam lectiones beni-
 gne mecum V. C. Loesnerus communicavit, εκην εκεί-
 νων. vtrumque male. v. 152. δήγμα κάκηδες. Scho-
 liaestes ad v. 119 δάγματι πλειότερη monuit in Ni-
 candro semper δάγμα scribi, quod tamen a librariis
 nullibi seruatum fuit. v. 338. pro δήγματι Medic.
 δάγματι, quae est vera lectio pro δάγματι. Ita lege-
 eri am v. 128. et h. l. pro κάκηδες corrigebat Arnal-

dus Leß. Gr. p. 74. *κάκιδες* ex Hesychio: *κάκιδες*
χαλεπὸν λιμηρὸν. Sed vulgatam bene Aristoteles tue-
 tur, qui docet esse pro *κακὴδες*. Nicander in The-
 riadis 360. *κακὴδεα σήμαθ' ὁμαρτεῖ*. Hippocr. L. 2.
περὶ γυναικῶν p. 276. 32. *κακὴδεα τέπιμήνια*. Vo-
 cis Hesychianae *κάκιδες* nullam auctoritatem habent
 noui Interpp. Forte eiusdem originis est cum *κάκιδος*.
κάκιθα λιμηρὰ. Photius apud Alberti: *κάκιδος ὁ*
κακιζόμενος παρὰ τὸ κακίζω κάκιστος καὶ κάκιδος
καὶ κάδος. v. 153. pessime intellexit Eutecnius, qui
 vertit: τοῖς μὲν ὁποῖον δὴ λίθος bene Aristoteles:
 ὁμοιον ἔχουσι τὸ χρῶμα τοῖς κόχλοις τῆς γῆς. v. 154.
ἐγχλοάσσα λέπιδος. olim *λόφιδος* etiam lectum fuisse h.
 Imponet Scholiast. sed ecce Aristotelem! ἄλλοις δὲ
χλοάσσα ἐστὶν ἡ *φολὶς*, ergo olim non *λόφιδος*, sed
φολὶς legebatur. Equidem *φολὶς* probō, quia *λέπιδος*
 de pisce, *φολὶς* de serpente proprie quidem dicitur;
 quamuis fatear multa verba utriusque generi esse com-
 munia, v. g. *νήχεσθαι* Sic *ἰχθυὺς*. *φολιδῶται* et *λεπι-*
δῶται iidem sunt. cf. Rhoer ad Porphy. p. 343. pro
ἐγχλοάσσα Cod. Aug. *ἐγχλοάζσσα*. male. ita v. 237.
χλοάσσα et saepe alibi. Vnde Eutecnius suum *ἰῶ* ar-
 ripuerit, nescio. Sed sine dubio latet menda, quarum
 copia cateremus, si per Bandini stuporem stetit, qui
 in exscribendo MS. se turpissime dedit. v. 156. *λε-*
πρύνοντα Schol. *τραχέοντα* ἢ *λευκαίνοντα*. ita πέ-
τρα λεπρὰς Theocrito Idyll. I. 40. vbi Schol. *τρα-*
χεῖα. ἢ *λευκὴ* — ἢ ὑψηλὴ ἢ βεῖα ἔχουσα Aelianus
 H. A. 2. 41. de *τρίγλαις*. καὶ *τινὲς καλεῖντα* *λε-*
πρώδεις αὐτῶν σπάσασθαι τὸ ὄνομα ἐκ τῶν χωρίων
 ὅπερ ἐν πέτραις ἔχει *λεπτὰς* καὶ *ἀραίαις* καὶ *φυκίαις*
μέσα τῶν δασέων. vnde Schol. Theocriti *lucem*
capit. Locus notabilis est Aristot. H. A. 5. 28. ὁ γὰρ
νοντα

νοντα δὲ αὖ ἀκρίδες ἐν τῇ ὄρεινῃ ἢ δ' ἐν τῇ λέπρᾳ αἰλ' ἐν τῇ πεδιαδί καὶ κατερῶγύια. Apud Aelian. H. A. I. 16. de cantharis. γίνονται ἐν τοῖς καλεσμένοις ἀσπροις χωρίοις. lege λέπροις ex Oppiano 3. H. 338. vnde haec hausit Aelianus: κάνθαρος ὅς πέτρησιν αἰεὶ λέπρησι μέμηλε. Nicander de Ceraſte v. 262. χροῖῃ δ' ἐν ψαφαρῇ λεπρύνεται. vbi iuxta ac in nostro loco Colonienſis editio male λεπτύνεται habet. ibi Eutecnius p. 296. εἰσὶ δὲ τὴν χροῖαν οἶδε καθάπερ ἡ τέφρα. Melius tamen cum Aetio Sermonibus c. 28. reddas: corpore arenosus est. Sed vnde Aristot. habet illa: ἐστὶ δὲ αὐτῶν τὸ δῆγμα ἔτραχὺ καὶ ἔμπυρον ἀλλὰ κακόνθες? Necesse est olim hunc locum fuisse ita lectum:

παυρότεροι. τρηχὲς δὲ καὶ ἔμπυρον ἔκιν ἐκείνων

ἀνδράσι δῆγμα πέλει μεταμώνιον, ἀλλὰ κακόνθες.

Atque ita sensus ille emergit, quem secutus est Aristot. nam μεταμώνιον tum erit alligandum adiectis τρηχὲς

καὶ ἔμπυρον. Παυρότεροι de magnitudine bene Eutecnius cepit. Aelianus H. A. 16. 40. ὄφως ὄνομα

σὴψ καὶ ἔχει θαυμάσαι ἄξιον ἐκεῖνο. τὴν χροῖαν ἐκτρέ-

πει τὴν ἑαυτῆ καὶ ἔοικε τοῖς τόποις καθ' ὅς ἐρχεται.

ὀδόντας δὲ ἄρα τέτταρας τῆς κάτω φέρει κοίλας ἐφ'

ῶν ὑμενώδεις ἐπὶ κείνται χιτῶνες καλύπτοντες τὰ κοι-

λώματα. ἐκ τῶντων ἐν πάταξαν τὸ θηρίον εἴτα ἀφίη-

σι τὸν ἰόν. σήπει δὲ παραχεῖμα καὶ ἀναιρεῖ τάχιστα.

Sepem describit etiam Pausanias αὐτόπῃς p. 460.

39. κατ' ἔχιν ἐστὶ τὸν μικρότατον, τέφρα ἐμφερῆς σί-

γμασιν ἔσυνεχέσι πεποικιλμένος. κεφαλὴ δὲ ἐστὶ αὐ-

τῷ πλατεῖα καὶ τράχηλος σενός, γαστέρα δὲ ἔχει μεί-

ζονα καὶ ἔραν βραχεῖαν. βαδίζει δὲ ἔστος τε καὶ ὄφιν

ἕτερος ὁ κέρασης καλέμενος ἐνδιδόντες εἰς τὰ πλάγια

ὥσπερ οἱ καρκῖνοι. In Boeoticis p. 482. narrat Aepy-

tum Elati filium in Sepia monte, ab hoc serpente dicto,

non

*Hinc alta subrupe canet frondator ad auras;
Nec tamen interea raucae, tua cura, palumbes,
Nec gemere aëria cessabit turriur ab ulmo*

Comatas ap. Theocrit. V. 96. puellae, quam deperit, palumbem donare promittit.

— δωσὶ τᾷ παρθένῳ κυτῖκα φάσσαν
ἐκ τᾶς ἀρκεύθῳ καθελεῖ, τινεὶ γὰρ ἐφίθδει.

Antiphili.

Γλαῦκος δ νησαίοιο διαπλώσειν ὁδηγὸς
πορθμοῦ καὶ θασιῶν ἐντροφος λιγυχιλῶν,
πόντου ἀροτρευτῆς ἐπιδέξιος, ἡδ' ὅτ' ἐκνωσσε
πλαζομένη στρωφῶν πηδάλιον παλάμη.
Μυριέτης, ἄλλοιο βίου ῥάκος, οὐδ', ὅτ' ἐμέλλε
θνήσκειν, ἐκτὸς ἔβη γηραλέης σάνιδος.
Τοὶ δὲ κέλυφος ΕΚΛΕΙΣΑΝ ἐπ' ἀνέρι, τόφρ' ὁ γεραῖος
πλώσῃ ἐπ' οἰκείῃς εἰς Αἴδην ἀκάτου.

Anth. Wechel. p. 109. Anal. V. P. T. II. p. 180. Carm. XL1. Senem portitorem, in quem hoc Carmen compositum est, ποῖτα πόντου ἀροτρευτῆρα vocat, fere ut Alciphron. I. Ep. IV. p. 18. piscatores, τοὺς θαλάσσης ἐργάτας appellat. Paulo insolentiorē formulam ἄλλοιο βίου ῥάκος Hemsterhusius illustravit ad Lucian. T. I. p. 145. — Tertius versus vitii manifestus est. Quid enim? poetam, qui navis gubernatorem ita laudaverit, ut eum navis clavum tenentem obdormisse nonnunquam, navemque adeo fluctuum ventorumque arbitrio commisisse

diceret, nonne ad gentiles agnatosque deducendus esset? Repone itaque ocyus:

πόντου ἀροτρευτῆρ ἐπιδέξιος, ὅτ' ἔκνωσσε
πλαζομένη στρωφῶν πηδάλιον παλάμη.

Tam pusillam mendam doctissimos viros latere potuisse miror. Sensus in hac scriptura expeditissimus. *Tam peritus fuit gubernator, ut etiam cum dormiret, navem quo vellet dirigeret.* Agnoscis sermonem poeticum, omnia in maius augentem. Editio Steph. et Wechel. οὐποτ' ἔκνωσσε exhibent; quae lectio, etsi per se parum probabilis, nostram tamen coniecturam egregie roborat. — Gravius vitium infedit quarto disticho, quod idoneam interpretationem respuit. Adscribam Bruncii notam: „ἐκλείσαν. Sic Planudeae libri excusi. At manu exarati ἑκατσαν aut ἑκαττσαν. Horum prius est in Vatic. Cod. si per metrum liceret, ἔλκυσαν verum esse crederem. Maior forte corruptela locum hunc subiit. An scribendum ἐκελσαν.“ Vaticani codicis scriptura in metrum peccat quidem, sed manu ad veram lectionem ducit. Scripsit nimirum Antiphilus:

Τοὶ δὲ κέλυφος ἑκατσαν ἐπ' ἀνέρι, τόφρ' ὁ γέρας
πλάσῃ ἐπ' οἰκείῃς εἰς Ἀῖδην ἀνάτου.

Κέλυφος proprie *cortex* est; hoc loco pro cymba ponitur ex arboris trunco excavata. In hac cymba Glaucum mortuum focii eius cremaverant. Iam confer Epigr. Antiphili XLII. et Hetrusci Messenii. Tom. II. p. 307.

Ἡ μὲν καὶ βιότοιο καὶ Ἀῖδος ἤγαγεν εἴσω
ναῦς Ἱεροκλείδην, κοινὰ λαχούσα τέλη.

Ἐτρεφεν ἰχθυοβολεῦντα, κατέφλεγε τεθνηῶτα,
 σύμπλοος εἰς ἄγρην, σύμπλοος εἰς Ἀΐδην.
 Ὀλβιος ὁ γριπεὺς ἰδίῃ καὶ πόντον ἐπέπλει
 νηϊ, καὶ ἐξ ἸΔΙΗΣ ἘΔΡΑΜΕΝ ἘΙΣ ἈΙΔΗΝ.

Ex hoc expressum est, Epigramma Iuliani Aegyptii
 XLVI. T. II. p. 504. cuius duo tantum disticha ad-
 scribam :

ἦν γὰρ ἔχε ζώων βιοδώτορα, μάρτυρα μόχθων,
 ἄγραις ἑυναλίαις πολλάκι βριθομένην,
 τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ ἔχε σύνδρομον, εὔτε τελευτῇ
 εὔρετε, συλλήξας δακᾶδι κειμένην.

Iulii Dioclis Carystii.

Μή με κύνι κρύψητε· τί γὰρ πάλι; μηδ' ἐπὶ ταύτης
 ῥόνος οὐ γνωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.
 Μαίνεται εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν
 εὐρίσκει ραχίαις, οἷδ' ἐ με κύνιν Ἀΐδῃ.
 Χέρσῳ δ' ἐπεκράνει ἘΜΕΥ χάριν ὕδατι θυμὸς
 ΠΑΡΚΕΙΜΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ· μίμνεμεν ὥς ἄταφος.

Ex Codice Lipsi. hoc Carmen edidit Reiskius Anth.
 p. 88. nr. 604. insigni cum diversitate. Anal. V. P.
 T. II. p. 183. Carm. IV. Naufragus quidam hoc
 carmine loqui fingitur, cuius ossa, in ipsa litoris
 arena sepulta, fluctibus ad tumulum allidentibus,
 iam saepius denudata erant. Inanem igitur operam
 ab iis infumi dicit, qui ossibus suis, maris furorem
 tam crebro expertis, iterum atque iterum pulverem
 inspergerent. Versu secundo Cod. Lipsi. sic habet:
 ῥόνος οὐκ ὄνοτ' ἂν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε. Quae lectio, etsi

haud vera — quem enim *terra haud vituperanda* sensum hoc loco efficiat? — ad veram tamen lectionem ducere potest. Sensus enim totius Carminis haud parum, ni fallor, adiuvabitur, si mecum legeris:

μηδ' ἐπὶ ταύτης

ἥνός, ὅτ MENETHN γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.

neque in hoc litore cineres meos terra haud mansura inspergite. Gravius tamen vitium ultimum occupavit distichon, quo nihil fere corruptius. Néque enim sensus integer, neque metrum rectum sartumque est. Alii iudicent, an probabiliter emendaverim:

Χέρσον ἐπεκβαίνειν Εἰ μετ' χάριν ὕδατι θυμῶς,

Ἄρκει μοι τραπερῆς μίμνεμεν ὥς ἀτάφῳ.

Hoc sensu: Si itaque neque in litore a maris furore tutus esse possum, quandoquidem undae meorum cinerum turbandorum causa (μεῦ χάριν) litus adscendunt, mihi iam in terra, quamvis inhumato, manere sufficit. h. e. Iam non hoc in votis habeo, ut iustam sepulturam consequar, dummodo in terra relinquer. Iunge: ἀρκεῖ μοι ὥς h. e. οὕτως ἀτάφῳ μίμνεμεν ἐν τραφερῇ — τραφερῇ pro γῇ notum ex Homero ιλ. ξ. 308. ἐπὶ τραφερῇ τε καὶ ὕγρῃ. Schol. γῆν καὶ θάλασσαν.

Leonidae Alexandrini.

Ὅου μόνον εὐάροτον βόες ὕδαμεν ἄυλακα τέμνειν

ἀλλ' ἴδε κ' ἡκ πόντου νῆας ἐφελκόμεθα.

Ἔργα γὰρ ἘΙΡΗΝΗC δεδιδάγμεθα. καὶ σὺ θάλασσα

δελφῖνας γαίῃ ζεύξων ἀροτροφορεῖν.

Anthol. Wech. p. 63. Anal. V. P. T. II. p. 197.
Carm. XXXVI. Adscribam latinam Urfini interpretationem, ut melius appareat, quae in hoc Carmine ad sensum desiderentur :

*Non solum bumentes proscindere vomere terras
Scimus et ex alto ducimus ecce rates
Pacis opus docti sumus; et delphinas aratro
Iunge mare et iunctos arva secare iube.*

Ubi vir prudentissimus particulam γὰρ neglexit, quae tertium versum cum superioribus connectit. *Non terram solum aramus, sed rei nauticae quoque operam damus. Didicimus enim pacis opera.* Iam quae sint haec pacis opera, scire velim. Nullo enim modo fieri potest, ut *naves ex mari trahere* magis ἔργον εἰρήνης dicatur, quam *terram aratro scindere*. Hanc cum difficultatem interpretes cerne-
rent, verba ἔργα γὰρ εἰρήνης δεδιδάγμεθα sic explicari conati sunt: *At huic negotio non nati sumus. Pacis enim opus didicimus.* Vt adeo aratio κατ' ἐξόχην *pacis opus appelleretur*. Quae interpretatio bene procederet, si belli tantum causa navigaretur. Verum et mercatores navigant, et qui scientiae augendae causa iter in peregrinas terras fuscipiunt. Unde apparet, quanti facienda sit Scholiaetae expositio, qui ad hunc versum sic scribit: αἱ γὰρ τριήρεις ὡς ἐπὶ τὸ πλέον ἐπὶ ναυμαχίαν εἰς τὴν θάλασσαν ἔλκονται. λέγει οὖν ἄρα, ὅτι τῆς πόλεως πολιορκουμένης οὐκ ἔξέστιν ἀροῦν καὶ τὰ περὶ γεωργίαν ἐκπονεῖσθαι ἀνθρώποις.

Quae cum ita sint, equidem tertium versum leviter corruptum et sic forte refingendum suspicor :

ἔργα γὰρ ΕΙΡΕΣΙΝΗΣ δεδιδάγμεθα.

Ecce naves ex ponto trahimus; jam enim rem nauticam facere didicimus. In sequentibus verbis lusus est poëticus: cum nos, boves inquit, mare sulcemus, delphinos nostram vicem terram arare par est. Conferendum simile Carmen Philippi Thessalonicensis XXVII. T. II. p. 129.

Ταῦροι πρηϋτένοντες, ἀροτρευτῆρες ἀρούρης,
 εἰν ἀλλ' τοὺς γαίης ἀντέχομεν καμάτους.
 Ἀυλακα τὴν ἀσίδαρον ἐν ὕδασιν ἔλκομεν ἄμφω,
 μακροτόνων σχοίνων ἄμμα σαγηνόδετον.
 Ἰχθύσι δ' ἐκ σταχύων λατρεύομεν. ἃ ταλάεργοι,
 ἤδη κῆν πελάγει καρπὸν ἀρούσι βόες.

Cornelii Longini.

Ὅου σε μακάρε ΚΥΝΕΓΕΙΡΕ ΤΟΝ Ὅς Κυνέγειρον ἔγραψε
 Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἄνθετο σὺν παλάμαις.
 Ἀλλὰ σοφὸς τις ἦν ὁ ζωγράφος, οὐδέ σε χειρῶν
 νόσφισε, τῶν χειρῶν οὐνεκεν ἀθάνατον.

Anthol. Wechel. L. IV. p. 453. Anal. v. P. T. II. p. 200. Versu primo antiquarum editionum scripturam exhibuimus; quæ cum sensu careret, Brunckius edidit: Ὅου σε μακάρε Κυνέγειρε καθὼς Κυνέγειρον ἔγραψε, parum, si quid video, probabiliter Leviori enim mutatione res peragenda erat. Scribendum:

Ὅου σε, μακάρε ΚΥΝΕΓΕΙΡ', ἘΤΙΜΩς Κυνέγειρον ἔγραψε
 Φᾶσις, ἐπεὶ βριαραῖς ἄνθετο σὺν παλάμαις.

Phasis Cynegirum, cui, hostium navem manibus retinentem, utraque manus amputata fuerat,

non tamen mutilum, ut post nobile illud facinus *teuera* (ἐτύμως fuit, sed manibus integris pinxerat. At non sine causa idonea; prudentissimus enim pictor eum manibus privare noluit, qui immortalitatem manibus consequutus erat. — Recte vero ἐτύμως ἔγραψεν scripsimus, qua dicendi formula Erinna utitur Epigr. I Tom. p. 58.

ταύταν γοῦν ἘΤΥΜΩΣ τὰν πάρεχον ὅστις ἔΓΡΑΨΕΝ
αἶκ' αὐτὸν ποτέθῃκ', ἦν κ' Ἀγαθαρχίδης ὅλα

et Theocrit Id. XV. 81.

Ποιοὶ ζωγράφοι τὰ κρεβέα γράμματ' ἔγραψαν;
ὡς ἘΤΥΜ' ἐστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

De nobilissimo Cynegiri facinore vid. Herodot. VI. 114 et quae de eo collegit Wernsdorf ad Himer. Orat. II. 21. 404. — Quae Brodaeus ad Longini Epigramma illustrandum attulit, prorsus sunt ἀπροςδιόνοια.

Antiphanis.

Ἡμισὺ μὲν ζῶειν ἔδδκουν ἔτι, κείνο δ' ἔφυσεν
ἐν μόνον αἰκυτάτου μήλον ἐπ' ἀκρέμονος.

Ἡ δὲ κύων δένδρων καρποφθόρος, ἡ πτιλόνωτος
κάμπῃ, καὶ τὸ μόνον βάσκανος ἐξέφαγεν.

Ὁ φθόνος ἐς πολὺν ὄχλον ἀπέβλεπεν· ὅς δὲ τὰ μικρὰ
πορθεῖ, ΚΑΙ τούτους ΓΗΡΑΝ ἌΕΙ Μ' ἔΛΕΓΕΝ.

Anthol. Reisk. p. 168. nr. 786. Anal. V. P. T. II. p. 206. Carm. VIII. — In hoc Carmine, quod

in fine magnis difficultatibus laborat, malus de sua forte conqueritur, quod quum unum malum prognuisset, eruca ne huic quidem pepercerit. In ultimo disticho Codicum lectionem restituui, quae quamvis corruptissima, praefenda tamen Criticorum commentis, quae temere in textum illata, corruptelam non sustulerunt sed infucarunt. Reiskius Invidiam his versibus loquentem induci iudicans, sic edidit: δ φθόνος ἐς πολλὸν ὕψλον ἀπέβλεπον· ὅς δὲ τὰ μικρὰ πορθεῖ καὶ τοῦτε γυνὴ βάνειμ', ἔλεγεν. *ad haec Invidia: Ego quidem, ait, magnam laedere oculis turbam soleo, at qui pauca corrumpit, illius ossa libens equidem spargerem.* In his verbis neque sensus expeditus, neque verba satis graeca sunt. Quis enim unquam dixit γυνὴ βάνειμ' pro ossa spargere? Ingeniosior est coniectura, quam Brunckius in textum intulit: τοῦτον ἄγει οὐ φθόνος, ἀλλὰ φθόρος. in qua tamen antiquae scripturae neque vola, neque vestigium apparet. Partem veri Salmasius viderat, qui in Codicis sui margine tentavit: καὶ τοῦτοις κῆρας ἄγει μέλας. In qua lectione, quamvis cetera idoneum sensum non habent, illud tamen praeplacet, quod κῆρας in γῆραν latere vidit eius auctor. Equidem haud ita magna mutatione scribendum suspicor:

δ φθόνος ἐς πολλὸν ὄΓΚΟΝ ἀπέβλεπον· ὅς δὲ τὰ μικρὰ πορθεῖ, ΝΑΙ τοῦτον ΚΗΡΑ ΚΑΛΕΙ ΜΕΓΑΛΗΝ.

In tanta mea egestate, malus inquit, nunquam putaveram fore, ut uno hoc malo privarer. *Invidia enim magnas tantum et elatas res invadere solet; qui vero ne parvis quidem parcit, nae illum non Invidiosum, quod lenius foret, sed magnam pestem appellare fas est.* Recte sibi opponuntur δ πολλὸς ὕψλος et

τὰ μικρά. ut apud Euripidem in Melanippe ap. Stobaeum XCIV.

ὦ τέκνον ἀνδρώποισιν ἔστιν οἷς βίος

ὁ ΜΙΚΡΟΣ ἔνκρατος· ἐγένετο δ' ὁ ΓΟΓΚΟΣ κακόν.

Plura huius loquendi usus exempla attrulimus ad locum Euripidis in Medea, in quo emendavimus: *μείζους δ' ἄτας ἔταν ὀργισθῇ Δαίμων ὕγκοις ἀπέδωκεν.* pro οἴκοις in Animadv. ad Eurip. I. 7. p. 23. κῆρ ea significatione, quam hoc loco habet, et alibi occurrit et apud Synesium p. 38 *ἄξιων αὐτοὺς πάσης ἐλαύνεσθαι γῆς καὶ θαλάττης,* ὡς ὄντας ΚΗΡΑΣ πολέων (pestem et perniciem reipublicae) *τε καὶ πολιτείας.*

Antomedontis.

Πάγων, καὶ λάσιμ' μὲρῶν τείχεα, ὡς ταχὺ πάντα

ὁ χρόνος ἀλλάσσει. Κόννιχα, τοῦτ' ἐγένου.

ἽΟυκ ἔλεγον, Μὴ πάντα βαρὺς θελε, μηδὲ βάναντος

γίνεο, νοὶ κάλλους εἰσὶ τινες Νεμέσεις;

ἽΗθερ ἔσω μάνδρης, ὑπερήφανε. νῦν ὅτι βοῦλει

ἔβιδαμεν. ἀλλ' ἐξῆν καὶ τὸτ' ἔχειν σε φρένας.

Anal. V. P. T. II. p. 207. Carm. II. Scriptura versus quarti debetur clarissimo editori. Codex exhibet: *ἐν νοὶ καὶ κ.* unde scribendum videtur: .

ἽΟυκ ἔλεγον, Μὴ πάντα βαρὺς θελε μηδὲ βάναντος

ΕἶΝΑΙ· ΚΑΙ κάλλους εἰσὶ τινες Νεμέσεις;

Iunge: *Μηδὲ βαρὺς μηδὲ βάναντος εἶναι θελε.* Neque sis nimium difficilis neque nimium facilis. Ur-

rumque enim amoris officit. Strato. Epigr. XLII. —
καὶ κάλλους. *Etiam pulchritudo suam Nemesein habet.*
Plane sic Meleager Epigr. XXII. p. 9.

ἀλλὰ Πολυξενίδη, τὰδ' ὀρώων μὴ γαῦρα φρυάσσου.

ἔστι καὶ ἐν γλουτοῖς φυομένη Νέμεσις.

Ad primum huius Carminis versum facit Bionis locus apud Stobaeum LXIV. p. 410. βίων πρὸς τοὺς λέγοντας ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδος ΤΡΙΧΙ καταλυομένης. Ita hunc locum emendavi in Animadv. in Stobaeum p. 269. Nunc Plutarchi verba subiiciam, ex Amator. T. II. p. 770. B. quae hanc coniecturam extra omnem dubitationem ponunt: ἔτι δὲ φορτικώτερον ὁ σοφιστὴς βίων τὰς τῶν καλῶν ΤΡΙΧΑΣ Ἀριστοφάνους ἐκάλει καὶ Ἀριστογείτονας, ὡς ἅμα καλῆς τυραννίδος ἀπαλλαττομένους ὑπ' αὐτῶν τοὺς ἐραστάς.

Philippi.

Τίς σοῦ, Κολχίς ἄθροισμα, συνέγραψεν εἰκόνι θυμὸν;

τίς καὶ ἐν εἰδώλῳ βάρεβρον εἰργάσατο;

Αἰεὶ γὰρ διψᾷς βρεφέων φόνον. ἢ τίς Ἰήσων

δεύτερος, ἢ Γλαύκη; τίς πάλι σοι πρόφασις;

Ἐρβὲ καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε; σὼν γὰρ ἀμέτρων

ζήλων ἔΙC Ἄ ΘΕΛΕΙC καὶ γραφίς αἰσθάνετο.

Anth. IV. p. 457. Anal. V. P. T. II. p. 223.
Carm. XLII. Tabula picta, Medeam liberos trucidantem exhibens, huic poëtico lusui argumentum dedit. Abominatur poeta mulieris saevitiam, quam vel ipsam imaginem sentire affirmat. In versu

novissimo huius Carminis persuadere mihi nequeo, sinceram esse scripturam *εις α θέλεις*: quorum verborum sensum me non assequi ingenue fateor. Vides, an recte emendaverim

σῶν γὰρ ἀμέτρων

ζήλων ΑΙ CANIDEC καὶ γραφὶς ἀισθάνεται

συνίδες tabula. Hunc versum fortasse respexit omnium nequitiarum magister Strato Epigr. XIV. T. II. p. 362.

Ἐι Γραφικοῦ πυγὴν CANIC ἐκδέδαν' ἐν βαλανείῳ
ἀνδρωπὸς τί πάθω; καὶ ΕΙΛΟΝ ΑΙΘΑΝΕΤΑΙ.

Medeae iram animique impotentiam opportunum pictoribus argumentum fuisse, cum per se verisimile est, tum ex crebris antiquorum testimoniis constat. Celebris fuit inprimis Timomachi tabula, quam laudat Antiphilus Epigr. XX. Anal. T. II. p. 174. Anthol. 21. L. IV. p. 457.

Τὰν ὅλων Μήδειαν ὅτ' ἐγράφε Τιμομάχου χεῖρ,
Ζάλῃ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομένην,
Μύριον ἄρατο μόχθον, ἴν' ἡθεα δισῶα χαράξῃ,
ᾧ τὸ μὲν εἰς ὀργὴν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
Ἄμφω δ' ἐπλήρωσεν ὕρα τύπον· ἐν γὰρ ὑπεῖλα
Δάκρυον, ἐν δ' ἔλεῳ θυμὸς ἀναστρέφεται.

Tam multa sunt in hoc carmine similia Imagini Callistrati XIII. p. 905 ut suspicari possis, Callistratum in describendo Medeae signo, hoc Epigramma ante oculos habuisse. Quod enim Antiphilus dicit, Medeam ἐργῇ καὶ ἐλέῳ divisam conspici, idem habet Callistratus, sic scribens: καὶ γὰρ λογισμοῦ κατηγορεῖτο δῆλωμα καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινεν ἢ εἰκὼν. Ex quo loco apparet corrupta es-

se verba, quae proxime sequuntur: *ὁ γὰρ ἄτεγκτος οὐδὲ θηριώδης ἢ εἰκὼν, ἀλλ' εἰς ΘΥΜΟΤ καὶ ΜΑΝΙΑC ἐνδείξιν διηρεῖτο. Inter irae et furoris significationem distrahebatur. Hoc ineptum esse sponte patet. Medelam itaque circumspicienti mihi maxime probabile visum est, Callistratum scripsisse: ἀλλ' εἰς ΟΙΚΤΟΤ καὶ ΜΑΝΙΑC ἐνδείξεν διηρεῖτο. Hanc enim emendationem suppeditant quodammodo et firmanent sequentia: εἰκὼς γὰρ ἦν μετὰ τὸν χόλον καθαρύουσας τὸς ΘΥΜΟΤ ἐπιστρέφουσα πρὸς ΟΙΚΤΟΝ, καὶ εἰς ἐννοίαν ἐρχομένην τοῦ κακοῦ τὴν ψυχὴν οἰκτιρίζουσα. Sed in hoc ipso loco vitium haeret. Quae enim haec tautologia est: μετὰ τὸν ΧΟΛΟΝ καθαρύουσας τοῦ ΘΥΜΟΤ! sive, Oleario vertente: *post bilem a furore libera. Scribe: μετὰ τὸν ΦΟΝΟΝ. Probabile est*, inquit, *Medeae iram, caede peracta, deferbuisset. Ad priorem illam coniecturam confirmandam faciunt similia de Medeae imagine Epigrammata, quae in Analectis leguntur. T. III. p. 214. sqq. ccc.**

Δεῦρ' ἴδε καὶ θάμβησον ὑπ' ὀφρύσι κείμενον ΟΙΚΤΟΝ
καὶ ΘΥΜΟΝ, βλεφάρων καὶ πυρόεσσαν ἴτυν.

Et Epigr. CIII.

ΟΙΚΤΟΝ δημοῦ καὶ ΛΥCCAN ἐτήτυμον ἐνθεος ἀνὴρ
μαρμάρῃ ἐγκατέμιξε.

Epig. CCCVI.

ΟΙΚΤΩΙ καὶ ΜΑΝΙΗΙ βλέμμα συνεξάγεται.

Antiphilus in ultimo disticho laudati carminis, minas lacrymis, misericordiam irae commixtam esse dicit. Similiter Callistratus: καὶ ἦν ἰδεῖν τὴν λίθον, ὅτε μὲν φέρουσαν τὸν θυμὸν ἐν ὕμνασιν, ὅτε δὲ σκυδρωπὸν ὤρεσαν καὶ μαλαττομένην εἰς ΣΤΕΝΟΤΗΤΑ. Quae Olea-

rius ad hunc locum illustrandum attulit, nullius sunt pretii; neque cum tam interpretatione quam emendatione indigere arbitror. Forte scribendum est: καὶ μαλαττομένην εἰς CEMNOTHTA. Eiusmodi certe ἦθος, quod medium teneret inter σκυθρωπίαν et comitatem exprimere voluisse Callistratum, ipsa res docet. σεμνότης vero est μαλακὴ καὶ εὐσχήμων βαρύτης Aristotele docente in Rhetor. L. II. c. XVII. p. 166.

Quinti Maecii.

Ἀκτίτῃ Φοίβῃ, Βιδυνίδος ὅς τὸδε χάρις

Κράσπεδον ἀγριαλοῖς γειτονέουσιν ἔχει,

Δᾶμις δ' κυρτευτῆς, ψάμμῃ κέρας αἰὲν ἐρείδων,

φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ ΣΚΟΛΟΠΙ,

Θῆκε γέρας, λιτὸν μὲν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ' ὁ γεραίς,

ἐυχόμενος νόσων ἐκτὸς ἰδεῖν Αἶδην.

Anthol. Reisk. p. 33. nr. 237. Anal. v. P. T. II. p. 237. Carm. V. Nonnulla in hoc carmine emendavit et illustravit Toup. in ep. Crit. p. 14 sq. ed. Lips. Adscribam, quae Brunckius in notis ad hoc Carmen protulit. κήρυξ piscis est τῶν ὀστρακοδέξμων, cuius variae species recensentur, et exhibentur figurae a Rondeletio Hist. Pisc. P. II. p. 75. sqq. Ex huius conchae perspecta natura suspectum est mihi v. 4. σκόλοπι, quod hic significare debet, ὀστράκῳ, δέσματι. At σκόλοψ aliud quid est. Hesychius σκόλοψ, ξύλον ὠξυμμένον. Eustathius: σκόλοπες, ὅρδ' αὖ ξύλα ἀπόξυμμένα κατὰ τὸ ἄκρον, ἃ καὶ σταυροὶ λέγονται, δις περιφράττεται τόπος τίς. verum est buccinorum, seu musicum quorum

dam conchas aculeatas esse. Sed aculeis illis non utuntur pro armis aut propugnaculis, τῷ ὅλῳ αὐτοφυεῖ ὁστράκῳ φρουρητοῖς εἶσι. Scripserat forte poëta κόλοπι pro κόλλοπι, quod minus usitatum et a librario non intellectum in σκόλοπι mutatum fuit. Vide viros doctos ad Hesych. in ἀπεσκολλύπτειν. Ex verbo αὐτοφυεῖ apparet metaphoricum esse sermonem, et armorum quoddam genus latere in corrupta voce σκόλοπι. Mihi in mentem venit

φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ ΣΠΟΛΑΔΙ.

Iulius Pollux I. p. 135. ἔστι δέ τις καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Ex Aristophanis Avibus 934. intelligitur τὴν σπολάδα vestem fuisse superiorem, tunicae superindui solitam, ex pellibus confectam. Disertius eandem vocem Pollux explicat. L. VII. 70. σπολὰς δὲ θώραξ ἐκ δέρματος, κατὰ τοὺς ὥμους ἐφαπτόμενος. et Photius in Lex. Msc. σπολὰς· δερμάτιον ἐφαπτόμενος πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας. Iam vides verbum σπολὰς quam aptum sit ei, quem tractamus loco: κήρυξ *tanquam innato et naturali quodam thorace tutus et munitus*. Huius conchae mentionem fecit Sophron in Mimis apud Athen. III. p. 365. si recte emendavimus

ΠΙΝΝΗΣ δ' ἐντὶ μοι, ΚΑΡΤΕ, ΛΕΠΑΔΕΣ ΤΕ

Μακρὰὶ κόγχαι, σωλήνες, τοῦτ' ἔστι γὰρ

Γλυκυκρέων κογχύλιον χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα.

Ubi corruptissime vulgatur: τίνες δὲ ἐντὶ ποκαφίλα; τὸ δὲ τοι Μακρὰι et quae sequuntur. Haec omnia sunt eiusdem generis, ut videre licet ex loco Speusippi ap. Athenl. I. D. ἔτι δὲ ὁ Σπείσιππος ἐξ ἑὸς πάλιν καταριθμεῖται κόγχους, κτένας, μῦς ΠΙΝΝΑΣ, σωλήνας, καὶ ἐν ἄλλῳ μέρει ὕστρεα, ΛΕΠΑΔΑΣ.

Ean-

Eandem medicinam flagitat alius Sophronis locus ap. Athen. III. p. 86 B. ubi vulgo legitur: *Μελαινίδες ΓΑΡ ΤΟΙ ΝΗCΟΥΝΤΙ ἐμὴν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος*: ubi scribendum suspicor: *Μελαινίδες ΚΑΙ ΠΙΝΝΗΣ ἔντι ἐμὴν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος. Melaenides habeo atque pinnam ex minori portu.* Syracusanus loquitur, alium forte ad coenam invitans.

Addaei.

Ἴνδῃν βήρυλλον με τρύφων ἀνέπεισε Γαλήνην
εἶναι, καὶ μαλακαῖς χερσὶν ἀνῆκε κόμας.

Ἦνιδε καὶ χεῖλη νοτερὴν ΠΛΕΙΟΝΤΑ θαλάσσην
καὶ μαστοῦς, τοῖσιν θέλω ἀνηνεμῆν.

Ἦν δ' ἐμοὶ ἡ φθονερὴ νεύση λίθος, ὥς ἐν ἐτοίμῃ
ᾤρημαι, γνώση καὶ τάχα νηχομένην.

Anthol. Reisk. p. 141. nr. 717. Anal. V. P. T. II. p. 242 Carm. VI. Galene beryllo insculpta, Tryphonis cuiusdam opus, hoc carmine describitur. Quum cetera satis expedita sint, haereo in quarto versu, ex quo me sensum idoneum extricare non posse fateor. Una littera inducta, emendandum videtur:

Ἦνιδε καὶ χεῖλη νοτερὴν ΛΕΙΟΤΝΤΑ θαλάσσην
καὶ μαστοῦς τοῖσιν θέλω ἀνηνεμῆν.

Literam π verborum nonnunquam capitibus temere adhaesisse, exemplis probavimus in Animiadv. ad.

Eurip. II. c. XXIII. p. 204. sq. Cum λιπαρὴ γαλήνη (Theocrit. XXII. 19.) in mare regnat, tum mare λεῖον est. Herodotus. II. 17. εὐαεῖ πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσση λείη. Recte igitur Galenae nympphae tribuitur τὸ λειαίνειν. ut in Epigrammate Leonidae Alex. XXVIII. Tom. II. p. 196.

Οὐδ' εἴ μοι γελῶσα καταστορέσειε Γαλήνη
Κύματα, καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι Ζέφυρος —

Idem tribuitur Veneri in Carmine Marci Argentarii XXIV. T. II. p. 272.

— Χειμῶνες γὰρ ἀπέδραμον, ἄρτι δὲ κύμα
γλαυκὸν ΘΗΑΓΝΕΙ πρηυγέλως Ζέφυρος.

qui locus haud leviter firmat coniecturam, quam protuli in specimine Emendat. p. 10. in Sophocl. Aiac. 683.

ΛΕΙΩΝ Τ' ἄημα πνευμάτων ἔΚΟΙΜΙΣΕ
στένοντα πύκτον.

ubi vulgo legitur δειῶν τ' ἄημα πν. ε. quod aut nulum aut coactum sensum fundit. Λεῖον πνεῦμα dixit Aristoph. in Ran. 1033. — Verbum λειαίνειν, sensu tamen haud paulo diverso, restituam Luciano adversf. Indoct. c. 23. Tom. V. III. p. 23. ed. Bip. Εἰπέ γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος, ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος, ὁ αὐλητής, ἢ ὁ Κίμαιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς Θκυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ ΜΑΙΝΕΘΑΙ καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῶν περιβαλλόμενος καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί εἶναι φαίνεσθαι τοῖς ὁρώσιν; Lu-

cianus ad Cinaedum de Cinaedo loquitur, Hemi-
theone, nequitiarum magistro. Scripserat ille, ut
ex hoc loco apparet, librum de puerorum amo-
ribus, in quo docuerat, ὡς χρὴ ΛΕΙΑΙΝΕCΘΑΙ καὶ
παραιτίλλεσθαι. Sic enim, nisi me omnia fallunt,
hic locus emendandus est. Hoc enim Cinaedo
convenit *arcana lumbi runcanti*, ut Persius loquitur
Satyr. IV, 35. et *femora leviganti*; de quo more
vide Casaubon. ad Persium. l l. Facit huc Stratonis
facetum Epigramma XIII. p. 362.

Σαῖς ἵκελον προὔπεμπον ἐγὼ Πολέμωνα παρειαῖς,
ἦν ἐλθῇ θύσειν ὕριν ὑποσχόμενος,
ὃν δέχομαι φθονεροῖς, Παιᾶν, φρίσσοντα γενειοῖς,
οὐ τοῦτου τλήμων εἵνεκεν θυζάμενος.
οὐδὲ μάτην τίλλεσθαι ἀναίτιον ὕριν ἔοικεν,
ἢ συντιλλέσθω, Δῆλιε, καὶ Πολέμων.

Aristonis.

Ἀμπελὶς ἢ φιλάκρητος ἐπὶ σκηπῶνος ὀδηγοῦ
ἤδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρεϊδομένη,
Λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἤλθ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα πιεῖν, ΚΥΚΛΩ ΠΛΗCΑΜΕΝΗ κύλικα.
Πρὶν δ' ἌΡΤCΑΙ μογερὰν ἔκαμεν χεῖρα, ὥς δὲ παλαιῇ
νῆς ὑποβρύχιος, ζωρὸν ἔδω πέλαγος.
Ἐυτέρῃ δ' ὑπὸ τύμβον ἀποθιμμένης θέτο σῶμα
λάϊνον, οἰνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

Anthol. Reisk. p. 151. nr. 739. Anal. V. P. T. II. p. 258. Carm. III. quae Reiskius ad hoc carmen emendandum attulit, parum sunt probabilia. Brunckius ulcus monstravit, neque tamen attigit. Erunt fortasse, qui me temeritatis accusent, cum ea tractare audeam, quae doctissimi viri summoque ingenii acumine praediti intacta reliquerint, cum certam eorum emendationem invenire non possent. His vero ita responsum velim. Regnat in his rebus, quae una probabilitate nituntur, praeter ingenium et doctrinam, felicitas quaedam, quae efficit, ut sponte sese nonnunquam offerant ea, quae alio tempore frustra quaesiveras. Neque tantum mihi sumo, ut quaecunque in has chartas coniicio, ea omnia extra dubitationis aleam posita vel ipse censeam vel ab aliis censerem velim. Longe multumque absum ab hac stultitia; et in his potissimum rebus illud valere puto, quod dicunt, diversa esse iisdem de rebus hominum iudicia, neque ullis fidiculis aliorum assensum extorqueri posse. — Ut illuc redeam, unde digressus sum, Aristonis Epigramma ita emendandum puto, ut scribatur:

λαθριδὴν Βάκχοιο νεοθλιβὲς ἦλθ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα πρῖν, ΚΟΙΑΗΝ ΘΗΚΑΜΕΝΗ κύλικα.
πρὶν δ' ἌΝΤΑΙ μογερὰν ἔκαμεν χέρα. —

Vinosa anus, cuius obitus hoc carmine celebratur, musti gustandi causa ad torculare accesserat. Cum poculo careret, *cava manu* pro poculo usa est. Sed eheu! haud tulit laboris praemium. Priusquam enim tremulam manum admovisset labiis

praeceps in torcolare incidit, et musto suffocata est.
 Κύκλω mutavimus in κοίλην, χέρσιν scil. θηκαμένη κύλικα,
 ut Antiphilus Epigr. XIV. in Diogenem: κοίλαις γὰρ
 πόμα χερσὶν ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην εἶπε. Lucian D. M.
 XVII. Tom. II. p. 195. ed. Bip. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς
 μὴ ἐπικύψας πείν, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ;

Marci Argentarii.

Πάρεθρον Ἀλκίππην ἐφίλουν μέγα, καὶ πότε πείσας
 αὐτὴν λαθριδίως εἶχον ἐπὶ κλισίῃ.

Ἀμφοτέρων δὲ στέρνον ἐπάλλετο, μήτις ἐπέλθῃ
 μήτις ἴδῃ τὰ πόθων κρυπτὰ περισσότερον.

Μητέρα δ' οὐκ ἔλαθεν KEINHΘ ΛΑΛΟΝ. ἀλλ' ἐσιδοῦσα
 ἔξαπίνης, Ἐρμῆς κοινὸς, ἔφη, θύγατερ.

Primus, quod sciam, hoc carmen Brunckius edidit in Anal. V. P. T. II. p. 269. Carmen XIII. Sensus cum in eo satis sit perspicuus, in verbis tamen est, quod emendatum velis. Primum quarto versu elegantius legi puto — μήτις ἴδῃ τὰ πόθων κρυπτὰ περισσότερος. Timebant nimirum, ne quis paulo curiosior eorum orgia cerneret. Nihil autem erat, quod timerent. Continentissimae filiae mater castissima strepitu adducta, ut vidit, ut periit — et ἔρμαϊον sibi quoque oblatum esse statuit. Ineptha vero est versus quinti lectio; quae mihi quidem sic emendanda videtur:

Μητέρα δ' οὐκ ἔλαθεν ΚΟΙΤΗΣ ΣΑΛΟΣ ἄλλ' εἰδοῦσα
ἐξαπίνης, Ἑρμῆς κοινὸς. ἔφη, θύγατερ.

Res planissima. Exaudiverat Alcippe mater *tremuli lecti agitationem et ambulationem* ut Catullus loquitur Carm. VI. 9. In v. σάλος metaphora ducta a mari, ventis agitato et fluctuante. Hinc enim crebro figuratas dicendi formas poetae petunt. Vide Toup. Emend. in Suid. P. III. p. 434. edit. Lips.

Marci Argentarii.

Ὅρμι, τί μοι φίλον ὕπνον ἀφήρπασας; ἦδ' οὐδ' Πύρρης
εἰδῶλον κοίτης ἤχετ' ἀποπτάμενον.

Ἦ τὰδε θρέπτειν τίνεις, ὅτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
ὠτόκου κραίνειν ἐν μεγάροις ἀγέλης;

Ναὶ βωμὸν καὶ σκῆπτρον Σαράπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
φθέγγεαι, ἈΛΛ' ἑΞΕΙΣ βωμὸν ὅν ὠμοσάμην.

Anthol. Stephan. p. 85. Anal. V. P. T. II. p. 267. Carm. VIII. Hoc et alia huic similia Epigrammata imitatione expressa sunt ex Carmine Anacreontis XII. Argentarius praeterea Meleagrum ante oculos habuisse videtur Carm. LXXII.

ἄδε φίλα θρέπτειν χάρις; ναὶ, τὸν βαθὺν βρεθρον,
ἐσχατὰ γὰρβεις ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

In ultimo Carminis supra adscripti versu sub speciosa pelle ulcus latet, quod nemo animadvertit.

Ieiuna enim et in tam eleganti poëta haud feren-
da verba ἀλλ' ἔξεις βωμόν, quae tenebrio quidam
Argentario nostro pro elegantiori lectione supposuit.
Scribendum enim, nisi sermonis poëtici prorsus sumi
nescius:

Ναὶ βωμόν καὶ σκῆπτρα Σαράπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
φθέγγεαι, ἌΙΜΑΞΕΑΣ βωμόν ὃν ὤμοσάμην.

Iam vides levissima mutatione lectionem poëta sa-
tis dignam emergere. αἰμάξας βωμόν. Sic loquuntur
veteres. Theocrit. Epigr. I. 5.

βωμόν δ' αἰμάξει κεραὸς τράγος, οὗτος δ' μαλλὸς
τερμίνθου τρώων ἔσχατον ἀκρέμονα

Catullus Carm. XIX. 15.

*Sanguine hanc etiam mihi, sed tacebitis, aram
Barbatus linis birculus, cornipesque capella.*

Nicarchi.

A. Κράνας εὐϋδρου παρὰ νάμασι, καὶ παρὰ Νύμφαις
ἔστασέ με Σίμων, Πᾶνα τὸν αἰγιβάτην.

B. Τεῦ δὲ χάριν; A. λέξω τοι ὅσον ποθέεις ἀπὸ κράνας
καὶ πίε, καὶ κοίλαν κάλπιν ἐλὼν ἄρυσαι.

Ποσὶ δὲ μὴ ποτὶ νίπτρα φέρειν κρυστάλλινα Νυμφᾶν
δῶρα, τὸν ὑβριστὰν εἰς ἐμὲ δερκόμενος.

B. ὦ σέμ', οὐ λέξεις ἕτερον λόγον; A. ἀλλὰ παρέξεις
πυγίζαι· τούτοις χρωῶμαι ὁ Πᾶν νομίμοις.

ἦν δὲ ΠΙΝΗΙΣ ἐπιτηδῆς, ἔχων πάθος, ἔστι καὶ ἄλλα
τέχνα, τῷ ῥοπάλῳ τὰν κεφαλὰν λέπομες.

Anthol. Reisk. p. 174. nr. 800. Anal. V. P. T.
II. p. 351 Carm. VIII. Dialogus est viatoris et
Panis, ad fontem positi: Qui Deus sese ea de cau-
sa in hoc loco collocatum esse dicit, ut praetereun-
tes prohiberet, ne fontis aqua ad pedes abluendos
abuterentur, minas adiiciens gravissimas. Aquam
vero ex fonte haurire, fitis levandae gratia, omni-
bus licere. Quae cum dixisset, adiicit ἦν δὲ πίνης
ἐπιτηδῆς; quod et sensum turbat et metrum. πίνιν
enim priorem syllabam constanter producit. Quae
cum ita sint, reponendum censeo, quod et sensui
satisfacit et metrum sartum praestat:

ἦν δὲ ΠΑΤΗΝΙΣ ἐπιτηδῆς, ἔχων πάθος, ἔστι καὶ ἄλλα
τέχνα, τῷ ῥοπάλῳ τὰν κεφαλὰν λέπομες.

Minatus erat, agrorum Deus, se in eum, qui fon-
tem inquinaturus esset, suo iure usurum. Tum per-
git: *Si haec te forte ita moverint, ut dicto mihi
non audias, propter eam ipsam causam, ut tibi fiant,
quae minatus sum, clava mihi adest, qua tibi caput
probe percutiam.* ἔχων πάθος est homo patibicus,
sive cinaedus, Panis nervum haud expallescentis.
Multum haec lucis accipiunt ex carmine Catulli
XX. 16.

*Proin' viator hunc Deum vereberis,
Manumque seorsum habebis. Hoc tibi expedit,
Parata namque crux, sine arte mentula
Velim pol, inquis: at pol ecce, villicus*

*Venit: valente cui revulsa brachio
Fit ista mentula apta clava dexteræ.*

ad quem locum vide notam Viri doctissimi mihi que amicissimi, qui Catullum nuperrime utilissimo Commentario instruxit. — Πλυνῆς vero est a verbo πλυνέω quo Homerus utitur Odyss. I. 31. 'Ἄλλ' ἴομεν πλυνέουσιν αἶμα' ἡοῖ φαινομένηφ' ubi vide Clarkii notam de mensura primæ huius verbi syllaba.

Rufini.

Ἦ Οὐπω σοῦ τὸ καλὸν χρένος ἔσβησεν, ἀλλ' ἔτι πολλὰ
λείψαντα τῆς προτερῆς σῶζεται ἡλικίης,
καὶ χάριτες μέμνουσιν ἀγήραοι, οὐδὲ τὸ καλὸν
τῶν ἱατρῶν μῆλ' ἢ ΡΟΔΟΝ ἐξέφυγεν.
Ἄ πόσσους κατέφλεξε τὸ πρὶν θεοείκελον ἄνθρωπος,
ὅππότε πρωτόπλου ἐτρεχεν ἡλικίην.

Duo priora disticha Reiskius edidit in Misc. Lipf. IX. p. 126. nr. 303. Tertium ibidem p. 127. nr. 305. Anal. V. P. T. II. p. 392 Carm. VIII. Ductum videri potest hoc Epigramma ex Epigrammate Platonis VI. p. 170. Athen. XIII. p. 589. D.

Ἀρχεάνασσαν ἔχω, τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἐταῖραν,
ἧς καὶ ἐπὶ ρυτίδων δριμύς ἐπεστιν ἥκρως.
Ἄ δειλοὶ, νεβτατοὶ ὑπαντιάσαντες ἐκείνης
Πρωτοβόλου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

ubi in Codicis Vaticani margine *πρωτοπλδου* corrigi-
tur. — In Rufini Epigrammate mihi persuadere
nequeo, quartum versum sic a poëta scriptum esse,
ut in Codicibus exhibetur. Expellenda potius pu-
tida lectio ἢ ῥόδον, et scribendum:

— οὐδὲ τὸ καλὸν

τῶν ἱλαρῶν μῆλων ἮΡΙΝΟΝ ἐξέφυγεν.

τὸ καλὸν ἡρινόν. *Vernans et florida papillarum venu-
stas.* Perpetua apud poëtas veris et iuventutis com-
paratio. Paulus Silent. Epigr. VIII. in venustam
anum:

ὅν γὰρ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον ἮΙΑΡΟΣ ἄλλης,
χειμα σὸν ἀλλοτρίου θερμότερον θέρους.

Rufinus Epigr. XIX. p. 394.

Αὕτη πρόσθεν ἦν ἐρατόχρσος, ΕΙΑΡΟΜΑΘΟΣ,
εὐσφυρος θυμῆκης, εὐοφρος, εὐπλόκαμος.
Ἠλλάχθῃ δὲ χρόνῳ, καὶ γηραὶ καὶ πολιαῖσι,
καὶ νῦν τῶν προτέρων οὐδ' ὄναρ οὐδὲν ἔχει.

Incerti Auctoris.

Ταῖμον Ἔρως, οὐ θῆλυν ἐμοὶ πῶτον, ἀλλὰ τιν' αἰεὶ

δινεύεις στεροπὴν καύματος ἑρσενικῆς.

ἄλλοτε γὰρ Δήμῳ πυρούμενος, ἄλλοτε λεύσσω

Ἰσμηνδῶν, δολιχοῦς αἰδὼν ἔχω καμάτους.

οὐδὲ μόνοις ἐπὶ τοῖσδε δεδύραμεν, ἀλλ' ἐπὶ πάντων

ΔΑΚΡΥΣΙ πουλυμανῇ κανθὸν ἐφελκόμεθα.

Anal. Veter. P. T. III. p. 152. Carm. VIII. In Cupidinem poëta invehitur, qui eum novis semper voluptatum illecebris irretiat. Versum novissimum ita exhibuimus, ut in Codicibus legitur. Quae lectio cum longe sit ineptissima, Brunckius ex ingenio dedit: κάλλει πουλουμανῇ — ad sensum optime. Sed quo tandem incantamento librarii oculi tenebantur, quum δάκρυσι legeret, ubi κάλλει scriptum fuit. Leniorem itaque huius vitii medicinam circumspiciens suspicatus sum, auctorem huius Carminis scripsisse:

οὐδὲ μόνος ἐπὶ τοῖσδε δεδωκαμεν, ἀλλ' ἐπὶ πάντων
 ἌΡΚΤΙ πουλυμανῇ κανθὸν ἐφελκόμεθα.

Non in hos tantum oculos coniicimus, sed oculi nostri omnium puerorum illecebris irretiuntur. ἐφελκόμεθα κατὰ κανθὸν πουλυμανῇ πάντων ἄρκυσι. Sofipater. Epigr. III. Tom. I. p. 504.

Ἐκμαίνει χεῖλη με ῥοδόχρσα, ποικιλόμυθα,
 ψυχοτακῇ, στόματος νεκταρέου πρόθυρα,
 Καὶ γλήνη λασίησιν ὑπ' ὀφρύσιν ἀστράπτουσαι,
 σπλάγχνων ἡμετέρων ΔΙΚΤΤΑ καὶ παγίδες.

Incerti Auctoris.

Τὸνμπρασὶν φύλακος μακρὰν ἀποτῆλε φύλαξαι,
 τοῖος ἐγ' εἰμι κύων, ὃ παρ' ἐμ' ἐρχόμενε,
 Σύνικος, οὐ βυκάνη πεπονημένος, οὐδ' ἀπὸ μίλτου,

ἀλλ' ἀπὸ ποιμενικῆς αὐτομαθοῦς ξοῖδος.

ἀχρεῖως γέλασον. ΦΥΤΑ Δ' εὐκῆλος πεφύλαξο

σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρκάνιον γελάσῃς.

Sic scriptum hoc Epigramma edidit Brunckius
T. III. p. 197. Caran. CCXXXII. Paulo aliter
legitur in Antholog. Stephan. p. 306. quae ulti-
mum distichum sic exhibet:

ἀχρεῖος γέλασον. Μετὰ δ' εὐκλείους πεφύλαξο

σίνεσθαι, μὴ καὶ σαρκάνιον γελάσῃς.

Sine ullo sensu. Sed vera lectio in corruptissimis
verbis latet. Scribendum enim lenissima medicina
adhibita:

ἀχρεῖον γέλασόν ME· ΤΑΔ' εὐκῆλος πεφύλαξο

σίνεσθαι — —

*Licet me rustica fabricatum manu derideas, modo
haec quae custodio olera furtiva manu tangere caveas.
Nemo non intelligit, et quam facilis sit mutatio
et quam bene haec verba convenient ficulneo illo
Deo, quem faber*

incertus scamnum faceretne Priapum

Voluit esse Deum

Multum ad coniecturam nostram firmandam facit
Epigramma Antistii II. V. II. p. 284.

Ἀργοφύλαξ ἔστηκα πολυκτεάνοις ἐν ἀρούραις,

φρίκωνος καλύβην καὶ φυτὰ βυόμενος,

Ταῦτο λέγων πρὸς ἕκαστον. Ἐπὶ γὰρ ΓΕΛΑΧΙC ἰσιδῶν ME,

τοῦ σκεύους, χώρει τὴν κατὰ σαυτὸν ὁδόν.
 "Ἦν δὲ παρεκβαίης ἐς ἃ μὴ θέμις, ὅτι σ' ὀνήσει
 ἡ λάχνη· τρυπᾶν πάντες ἐπιστάμεθα.

Confer etiam Carmen IX. in Lufibus

*Insulsiſſima quid puella rides,
 Non me Praxiteles Scopasve fecit,
 Nec sum Phidiaca manu politus;
 Sed lignum rude villicus dolavit,
 Et dixit mihi: Tu Priapus esto.*

Ἀρχεῖον vero an ἀγρεῖον legendum sit, non definio.
 Illud firmari, possit ex Homeri ιλ. β. 269. hoc ex
 Aristoph. Thesm. 167. Vide Kuſter. ad Nubes
 655.

Incerti Auctoris.

Πύργος ἐγὼ ναύτησιν κλωομένοισιν ἀρήγων
 Ἴμιμ, Ποσειδάωνος ἀπενθήα πυρσὺν ἀνάπτων
 Καὶ με πεσεῖν μέλλοντα βαρυγδούποισιν ἀήταις
 Στήσεν ἑοῖς καμάτοις Ἀμμώνιος, δὲ βασιλῆος
 Ἔστί πατήρ. κείνῳ δὲ μετ' ἄγρια κύματα ναῦται
 Χεῖρας ἀεργάζουσιν, ἅτε κλυτῷ Ἐννοσιγαίῳ.

Anthol. Stephan. p. 370. Anal V. P. T. III.
 p. 229. Carm. CCCLXXIII. πυρσὺς ἀπενθής expli-
 cari possit de igne nautis calamitatem cavente. Idem
 vero cur πυρσὺς Ποσειδάωνος vocetur, non satis per-
 spicio. Corrige mecum:

Πύργος ἐγὼ ναύτησιν ἀλωομένοισιν ἀρήγων
 Εἰμι Ποσειδῶνος ἼΑΝΑ ΒΕΝΘΕΑ, πυρσὸν ἀνάπτων.

Nautis in ponto errantibus.

TANTVM.

